

Anna Carey

Eve – Vol. 2 – Sacrificiul

Ținând un cuțit în mână, m-am cățărat pe stânci. Plaja era împânzită de bărci cu vopsea scorojită de soare, de mult eșuate pe țărm. Ambarcațiunea din fața mea fusese adusă de apă în această dimineață. Avea peste șase metri înălțime, fiind aproape de două ori mai mare decât restul. M-am urcat prin lateral, simțind vântul rece care adia dinspre mare. Cerul încă era încețoșat.

În timp ce umblam pe puntea scorojită a bărcii, l-am simțit pe Caleb lângă mine, punându-și mâna pe spatele meu. Arăta cu degetul către cer, spre pelicanii care plonjau în mare, sau spre ceața care cobora de pe munți, acoperind totul cu un văl alb. Uneori mă surprind vorbindu-i, șoptind cuvinte dulci, pe care numai eu le aud.

Trecuseră aproape trei luni de când îl văzusem ultima oară. Locuiam în Califia, în așezarea destinată exclusiv femeilor, fondată cu zece ani în urmă, ca un refugiu pentru femeile și fetele din sălbăticie. Veniserăm de peste tot, trecând Podul Golden Gate către districtul Marin. Unele rămăseseră văduve în urma molimei și nu se mai simțeau în siguranță să trăiască singure. Altele scăpaseră de bandele violente care le ținuseră ostatice. Altele, ca mine, erau evadate din Școlile guvernamentale.

Crescând în acel fort împrejmuit de ziduri, îmi petreceam fiecare zi privind clădirea fără geamuri de dincolo de lac – școala de meserii pe care am fi urmat-o după absolvire. Dar în noaptea de dinaintea ceremoniei, am aflat că eu și prietenele mele nu aveam să căpătăm deprinderi pentru a contribui la ridicarea Noii Americi. Cu populația decimată de molimă, ei nu aveau nevoie de artiști sau de profesori – aveau nevoie de copii, și noi eram menite să îi naștem. Am scăpat cu chiu, cu vai, doar ca să aflu că adevărata mea menire era cu mult mai rea. Ca șefă de promoție a Școlii, eu îi fusesem promisă Regelui ca soție, pentru a-i aduce pe lume moștenitorii. El mă va căuta fără încetare și nu se va opri până când nu voi fi închisă în spatele zidurilor din Orașul de Nisip.

Am urcat pe o scară către cabina cea mai înaltă a bărcii. În fața parbrizului spart erau două scaune și o cârmă metalică atât de ruginită, încât nu se mai mișca. Hârtii îmbibate cu apă erau stivuite într-un colț. Am cotrobăit prin dulapurile de sub comenzi, căutând conserve cu mâncare, îmbrăcăminte care ar putea fi folosită, unelte sau instrumente pe care le puteam duce înapoi în oraș. Am îndesat o busolă metalică în rucsac, precum și niște sfoară din plastic, uzată.

Coborând înapoi pe punte, m-am îndreptat către cabina principală, acoperindu-mi nasul cu tricoul. Am deschis ușa din sticlă crăpată. Înăuntru, draperiile erau trase. Pe o canapea, pe niște perne umede, zăcea un cadavru învelit într-o pătură. M-am mișcat repede, având grijă să respir pe gură, și am trecut cu lumina lanternei prin dulapuri, găsimd o conservă de mâncare fără etichetă și niște cărți jilave. Verificam starea cărților, când barca s-a mișcat ușor sub picioarele mele. Cineva se afla în cabina de dormit de dedesubt. Am scos cuțitul și m-am lipit cu spatele lângă ușa cabinei, ascultând pașii.

Scările de dedesubt au scârțâit. Am strâns cuțitul în mână. Auzeam respirația de după ușă. Lumina a pătruns printre draperii, o rază de soare mișcându-se pe peretele cabinei, într-o clipă, ușa s-a deschis. O persoană s-a strecurat rapid înăuntru. Am apucat-o de guler și am trântit-o la podea. Am sărit asupra ei, țintuindu-i umerii la podea cu genunchii și punându-i lama cuțitului la gât.

— Eu sunt, eu sunt!

Ochii de culoare închisă ai lui Quinn mă priveau încordați. Stătea cu brațele lipite de podea. M-am dat la o parte, simțind cum îmi încetinea pulsul.

— Ce cauți aici?

— Același lucru ca și tine, a spus ea.

În încăierare îmi căzuse tricoul de pe gură și de pe nas, iar mirosul respingător din cabină începuse să mă sufoc. Am ajutat-o pe Quinn să se ridice pe cât de repede am putut. Și-a scuturat hainele în timp ce ne împleticeam să ieșim, inspirând cu aviditate aerul înțepător și sărat.

— Uite ce-am găsit!

A ridicat o pereche de teniși de culoare violet, cu șireturile legate unul de celălalt. Pe emblema rotundă scria Converse ALL STAR.

— Pe ăștia nu-i dau la schimb. Îi păstrez pentru mine.

— Nu te învinuiesc.

I-am zâmbit ușor. Pânza era miraculos de intactă, într-o stare mai bună decât majoritatea lucrurilor pe care le găsisem eu. Califia folosea sistemul de troc, și dincolo de asta, cu toții contribuam în diferite moduri – căutând hrană, gătind, plantând și recoltând, vânând, reparând casele năruite și fațadele magazinelor. Eu promisem o slujbă la librărie, unde restauram romane vechi și enciclopedii, împrumutam volumele în plus și dădeam lecții de citit tuturor celor interesați.

Pe gâtul lui Quinn apăruse o tăietură mică. A frecat-o, mânjindu-și degetele cu sânge.

— Îmi pare atât de rău, i-am spus. Maeve m-a avertizat întotdeauna în privința Pribegilor.

Maeve era una dintre așa-numitele Mame Fondatoare, o denumire dată celor opt femei care se instalaseră primele în Marin. Ea m-a primit, lăsându-mă să împart un dormitor cu Lilac, fiica ei de șaptesprezece ani. În timpul primelor mele zile în Califă, eu și Maeve mergeam în fiecare zi să explorăm, îmi arătase care zone erau sigure și cum să mă apăr în caz că dădeam peste vreun Pribeag.

— Am trecut prin lucruri și mai rele, a spus Quinn, râzând înfundat.

A coborât de pe marginea bărcii pe plajă. Era mai scundă decât majoritatea femeilor din Califă, avea un păr creț negru și trăsături delicate pe fața în formă de inimă. Trăia într-o ambarcațiune împreună cu alte două femei, petrecându-și majoritatea zilelor la vânătoare în pădurile dese din jurul așezării, întorcându-se cu căprioare și porci mistreți.

M-a ajutat să trec de plaja pietroasă. Mă privea cu ochii ei negri.

— Cum rezisti?

Urmăream cum valurile lovesc nisipul. Apa era agitată și înspumată.

— Mult mai bine. E mai ușor cu fiecare zi.

Am încercat să par optimistă, fericită, dar era doar pe jumătate adevărat. Când ajunsesem prima dată în Califă, Caleb era lângă mine, cu piciorul rănit ca urmare a întâlnirii cu trupele Regelui. Dar nu fusese lăsat să intre. Nici un bărbat n-avea voie – era regulă. Caleb știuse dintotdeauna, și mă adusese aici nu ca să fim împreună, ci pentru că el crezuse că era singurul loc unde aș fi putut sta în siguranță.

Așteptasem în tot acest timp să primesc vești de la el, însă nu trimisese nici un mesaj prin intermediul Căării, rețeaua secretă care făcea legătura între evadați și rebeli. Nu lăsase vorbă nici paznicilor de la poartă.

— Ești aici doar de câteva luni. Ai nevoie de timp ca să uiți.

Quinn și-a așezat mâna pe umărul meu, îndrumându-mă către marginea plajei, unde roata din spate a bicicletei sale se iveau din iarba de pe dună.

În acele prime săptămâni în Califă, abia dacă eram prezentă. Stăteam cu femeile la cină, învărtind niște pește alb și moale prin farfurie, ascultând doar pe jumătate conversațiile din jurul meu. Quinn a fost cea care m-a discutat prima. Ne petreceam după-amiezile într-un restaurant renovat de lângă port, bând bere făcută de femei în niște cuve de plastic. Mi-a povestit despre Școala ei, despre cum scăpase târându-se printr-un geam spart și pândind poarta, așteptând camioanele cu provizii să facă livrarea săptămânală. I-am spus și eu

despre lunile petrecute fugind. Celelalte femei știau doar în mare povestea mea – un mesaj codificat detaliind crimele din Sedona ajunsese deja prin intermediul radioului utilizat de către Cărare. Femeile știau că Regele mă urmărea, și îl văzuseră pe băiatul rănit pe care îl ajutasem să treacă podul. Dar în liniștea restaurantului, i-am povestit lui Quinn totul despre Caleb, Arden și Pip.

— De asta sunt îngrijorată, am spus eu.

Trecutul deja dispărea, detaliile legate de ceea ce se întâmplase devenind mai încețoșate cu fiecare zi petrecută în Califia. Era din ce în ce mai greu să îmi aduc aminte de râsul lui Pip sau de nuanța de verde a ochilor lui Caleb.

— Știu ce simți pentru el, a spus Quinn, descâlcindu-și un nod din părul negru.

Avea o piele ciocolatie fără cusur, exceptând un petic mic, uscat, roșu, de-a lungul nasului, care se cojea de la soare.

— Dar lucrurile or să devină mai ușoare. Ai nevoie de timp.

Am pășit pe-o bucată de lemn plutitor, simțindu-mă satisfăcută atunci când acesta s-a rupt în două. Noi eram cele norocoase – știam asta. De fiecare dată când priveam în farfurii în timpul meselor, mă gândeam la toate lucrurile de care scăpasem, la câte fete erau captive în Școli, și câte altele se aflau sub controlul Regelui în Orașul de Nisip. Însă coșmarurile nu-mi dispăreau numai fiindcă aici mă credeam în siguranță: Caleb, singur în cine știe ce cameră, cu sânge băltind negru și uscat în jurul picioarelor. Imaginile erau atât de intense, încât mă trezeau, inima zvâcnindu-mi în piept, iar cearșafurile erau umede de la transpirație.

— Eu vreau doar să știu că e în viață, am reușit să rostesc.

— S-ar putea să nu afli niciodată, a spus Quinn, ridicând din umeri. Și eu am lăsat pe câte cineva în urmă. O prietenă de-a mea a fost prinsă în timp ce eu fugeam. Obișnuiam să mă gândesc la ea, obsedată de ceea ce aș fi putut face. Am fi putut ieși pe altă ușă? Dacă aș fi fost eu cea rămasă în urmă? Dacă le permiți, amintirile te pot distruge.

Aceea a fost o aluzie din partea lui Quinn: ajunge. Încetasem deja să vorbesc despre asta cu tot restul lumii. În schimb, am păstrat aceste gânduri asemănătoare pietrelor, ținându-le să le simt greutatea. „Gata cu gândurile despre trecut”, mi-a spus Maeve într-o zi. „Toată lumea de-aici are câte ceva de uitat.”

Mergeam de-a lungul plajei, picioarele noastre afundându-se în nisip. Deasupra noastră se învârteau pescărușii. Bicicleta mea era ascunsă de cealaltă parte a dealului. Am scos-o din tufișul cu spini și m-am îndreptat către Quinn. Stătea pe bicicleta ei, cu piciorul pe o pedală, și își lega părul creț la spate cu un șnur. Purta un tricou turcoaz pe care scria cu litere de tipar I love NY. Acesta se ridica în față, descoperindu-i cicatricele rozalii care îi traversau în lung și-n lat

abdomenul. Îmi spusese cum scăpase, dar nu vorbise despre cei trei ani petrecuți în Școală, sau despre copiii pe care îi născuse. Am stăruit cu privirea pe acele linii umflate, gândindu-mă la Ruby și la Pip.

Am pornit, pedalând în liniște, singurul zgomot fiind cel al vântului care se strecura printre copaci. Bucăți de stâncă se prăbușiseră pe pavaj, lăsând în urmă grămezi de pietre și crengi care amenințau să ne spargă cauciucurile. Aveam grijă să le evit.

Undeva, în depărtare, un strigăt a reverberat în aer.

M-am uitat peste umăr, încercând să îmi dau seama de unde venea. Plaja era pustie, iar marea tocmai începuse, pietrele și nisipul fiind prinse într-un freamăt neconținut de valuri. Quinn părăsise drumul, găsindu-și adăpost în spatele copacilor groși, și mi-a făcut semn să o urmez. Ne-am ghemuit împreună în tufișuri, cu cuțitele scoase, până când, în cele din urmă, a apărut o siluetă pe drum.

Harriet se apropia încet, cu fața ei deformată și stranie, și pedala către noi. Era unul dintre grădinarii care distribuiau plante și legume proaspete restaurantelor din Califia. Mirosea întotdeauna a mentă.

— Harriet... ce s-a-ntâmplat? A întrebat Quinn, lăsând imediat cuțitul jos.

Harriet a sărit de pe bicicletă și a pășit spre noi, cu părul vâlvoi de la vânt. S-a aplecat și și-a pus mâinile pe genunchi, ca să își tragă răsuflarea.

— S-a observat mișcare în oraș. Cineva se află de cealaltă parte a podului.

Quinn s-a întors către mine. De când ajunsesem aici, la intrarea în Califia erau mereu paznici, scrutând ruinatul San Francisco, căutând vreun semn al prezenței trupelor Regelui. Dar nu se văzuse nici o lumină. Nici Jeepuri, nici bărbați.

Până acum.

Quinn și-a ridicat bicicleta din tufăriș și a pornit către drum, trăgându-mă după ea.

— Te-au găsit, mi-a spus ea. Nu avem prea mult timp.

Harriet a pedalat dincolo de curbă.

— De aceea avem un plan, a spus Quinn, venind în dreptul meu ca să o pot auzi.

S-a uitat la mine, câteva șuvițe negre îi fluturau în fața ochilor.

— O să-ți fie bine.

— Nu mă simt bine, am spus, întorcându-mă să nu îmi vadă fața.

Simțeam o gheară în piept, fiecare răsuflare fiind scurtă și dureroasă. Fusesem găsită. Regele nu era departe, și se apropia din ce în ce mai mult.

Într-o curbă abruptă, Quinn s-a aplecat peste ghidon. Marginea pavajului, o stâncă fărâmițată înaltă de cincisprezece metri, se afla la doar câțiva centimetri distanță. Am apucat strâns ghidonul bicicletei, alunecos acum din pricina transpirației, în timp ce urcam pe drumul

către pod. Se zvonea că regimul știa despre comunitatea de femei din dealurile Sausalito. Ei credeau că era un mic grup de femei Pribege, și nu un depozit ascuns al Cărării. Ultima dată când veniseră să verifice așezarea fusese cu cinci ani în urmă, iar femeile se Împrăștiaseră pe dealuri, ascunzându-se pe timpul nopții. Soldații trecuseră prin casele și apartamentele lor, neobservând adăposturile camuflate de păturile de iederă bogată crescută în exces.

La orizont s-a ivit podul. Structura roșie impozantă era locul unde se produsese un mare incendiu. Era plin de mașini arse, dărâmături din grinzi căzute și cabluri, și scheletele celor care fuseseră prinși acolo în timp ce încercau să părăsească orașul. În minte îmi răsuna cuvintele lui Quinn: De aceea avem un plan.” Dacă s-ar observa trupe prin preajma, eu și Quinn am pleca din Sausalito, oprindu-ne doar în labirintul adânc al pădurilor Muir, unde fusese construit cu ani în urmă un buncăr subteran. Am rămâne acolo, folosindu-ne de proviziile adunate, în timp ce soldații ar cutreiera prin Califia. Restul femeilor s-ar îndrepta spre vest, către plaja Stinson, unde ar aștepta într-un motel părăsit trecerea invaziei. S-ar afla în mare pericol dacă așezarea ar fi descoperită... și cu atât mai mult dacă soldații ar afla că ele mă ascundeau de Rege.

— S-au observat ceva mișcări de cealaltă parte, a strigat Isis de la intrarea în Califia, ascunsă în spatele unor tufișuri dese.

Stătea aplecată peste zidul de piatră; avea părul negru strâns la spate cu o bandană, și ținea în mână un binoclu. Am lăsat bicicletele să cadă și ne-am adunat în jurul ei. Maeve era cocoțată deasupra trapei din spatele zidului, împărțind puști și muniție.

Maeve le-a dat câte o armă lui Harriet și lui Quinn.

— Aliniați-vă la perete!

Toate femeile i-au urmat instrucțiunile. Era una dintre cele mai tinere Mame Fondatoare, și cea mai vocală în ceea ce privea obligațiile celor din așezare. Înaltă, musculoasă, cu părul blond împletit, Maeve arăta la fel ca în ziua în care am cunoscut-o, la intrarea în Califia. Ea a fost cea care l-a respins pe Caleb. Am acceptat camera din casa ei, mâncarea și îmbrăcămintea oferită de ea, postul care îl găsisese pentru mine la librărie, știind că ăsta era modul ei de-a spune ceea ce nu putea fi rostit: „Îmi pare rău, dar a trebuit.”

Am înșfăcat o pușcă și m-am alăturat celorlalte femei, simțind în mâini greutatea rece a armei. Mi-am adus aminte de ceea ce îmi spusese Caleb, atunci când fusesem în tabăra lui: „Uciderea unui soldat al Noii Americi e o infracțiune pedepsită cu moartea.” M-am gândit la cei doi soldați pe care îi împușcasem în autoapărare. Am lăsat trupurile pe marginea drumului, lângă Jeepul lor guvernamental. Pe al treilea l-am amenințat cu arma, forțându-l să ne conducă spre Califia, cu mâinile tremurându-i pe volan. Caleb se lungise pe locul din spate, cu piciorul sângerând acolo unde fusese înjunghiat. Soldatul era mai

tânăr decât mine – i-am dat drumul când am ajuns la marginea orașului San Francisco.

— Maeve, chiar avem nevoie de arme? Nu ar trebui să folosim...

— Dacă le descoperă pe evadate, o să le ducă pe toate înapoi în Școlile lor, unde își vor petrece următorii ani însărcinate și atât de drogate, încât nici nu or să-și amintească propriile nume. Asta nu e o soluție.

Pășea prin fața rândului de femei, împingându-le umărul pentru a le potrivi ținta.

M-am uitat de-a lungul țevii, dincolo de pod și de oceanul cenușiu, încercând să nu dau atenție omisiunilor lui Maeve. Nu a menționat ce se va întâmpla cu mine. În schimb, afirmația avea o ușoară tentă acuzatoare – de parcă eu îi invitaseam pe soldați aici.

Priveam fix înainte. Ascultam sunetul respirației lui Harriet în timp ce siluetele își croiau drumul pe pod. De la o asemenea distanță, eu vedeam doar două figuri întunecate, una mai mică decât cealaltă, care mergeau printre mașinile carbonizate. După o clipă, Isis a pus jos binoclul.

— Are un câine cu el, a spus ea. Un rottweiler.

Maeve a luat binoclul.

— Nu vă mișcați, și dacă vă dă semn de agresiune, nu ezitați să trageți.

Cele două siluete continuau să se apropie. Bărbatul era gârbovit, bluza lui neagră camuflându-l pe drumul carbonizat.

— Nu poartă uniformă.

Quinn și-a slăbit strânsoarea de pe armă. Maeve încă se uita prin binoclu.

— Asta nu înseamnă nimic. I-am mai văzut fără uniformă.

Am examinat silueta, căutând orice asemănare cu Caleb.

Când s-a aflat la mai puțin de șaiszeci de metri depărtare, s-a oprit să se odihnească lângă o mașină. Privea insistent către coasta dealului, căutând semne de viață. Ne-am lăsat mai jos ghemuindu-ne în spatele zidului de piatră, dar bărbatul nu și-a luat privirea.

— Ne-a văzut, a șâșâit Harriet, cu obrazul lipit de piatră.

Bărbatul a băgat mâna în rucsac și a scos ceva.

— E o armă? A întrebat Isis.

— Nu pot să-mi dau seama, a răspuns Maeve.

Isis și-a mișcat degetul, așezându-l pe trăgaci.

Bărbatul a pornit în direcția noastră, foarte hotărât, iar Quinn a îndreptat arma spre el.

— Stai! A strigat către el, stând ghemuită, să nu o vadă din spatele zidului. Nu mai face nici un pas!

Dar acum, bărbatul alerga. Câinele fugea alături de el, corpul său negru și mare opintindu-se din pricina efortului.

Maeve s-a apropiat, șoptindu-i la ureche lui Quinn:

— Nu îl lăsa să coboare de pe pod! Orice s-ar întâmpla!

Ochii ei nu trădau nici o sensibilitate. În ziua în care am trecut podul împreună cu Caleb, eram îngrozitor de obosiți, săptămânile anterioare spunându-și cuvântul, chinându-ne la fiecare pas. Cracul pantalonului îi era îmbibat cu sânge, materialul șifonat devenind rigid de la sângele închegat. Maeve stătea la intrarea în Califia, cu aceeași expresie aspră pe chip. Indiferent de amenințarea pe care o reprezenta acest bărbat, în acel moment nu era vinovat decât de încălcarea proprietății – nimic mai mult. Am luat binoclul din mâinile lui Maeve.

Bărbatul se apropia cu pași rapizi de capătul podului.

— Nu mai face nici un pas! A strigat Quinn din nou. Oprește-te!

Am potrivit binoclul, încercând să zăresc fața bărbatului. Apoi, preț de o clipă, acesta și-a ridicat privirea. Fața lui era cadaverică, cu ochii duși în fundul capului și cu obrajii trași. Buzele îi erau cenușii și crăpate din cauza deshidratării, iar părul îi era tuns foarte scurt. Dar am recunoscut persoana.

Am privit arma lui Quinn, apoi silueta care alerga către capătul podului, mișcându-se printre mașinile răsturnate și grămezile de dărâmături carbonizate.

— Nu trage! Am strigat.

Am coborât dealul, tufișurile dese zgâriindu-mi picioarele. Am ignorat strigătele lui Maeve. În schimb, am pus pușca sub braț, cu ochii ațintiți asupra persoanei în timp ce mă apropiam. Era o fată.

— Arden, am șoptit eu, înecându-mă.

S-a oprit, cu o mână pe capota unei camionete, cu spatele încovoiat și respirând cu greutate. S-a uitat la mine și a zâmbit, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Ai ajuns!

Câinele s-a năpustit spre mine, dar Arden l-a ținut pe loc, șoptindu-i ceva la ureche pentru a-l liniști. Am alergat către ei și m-am oprit când practic eram lipite una de cealaltă. I-am îmbrățișat trupul plăpând. Era rasă-n cap, slăbise vreo zece kilograme, iar umărul îi sângera – dar era în viață.

— Ai reușit, am spus eu, strângând-o mai tare.

— Da, a zis ea, lacrimile ei umezindu-mi bluza. Am reușit.

În acea seară, am dus-o pe arden acasă la maeve. Casa îngustă, cu două etaje, era legată de alte șase, întregul șir fiind adăpostit în coasta dealului. Locuințele din Califia erau mai ușor de ascuns dacă erau răspândite, așa că, din cele șase, a ei era singura ocupată. Pereții erau peticiți pe alocuri, podelele fiind un mozaic de plăci de gresie de diferite culori și dimensiuni. Arden și cu mine stăteam în dormitorul de la etaj, pielea noastră având o tentă rozalie în lumina felinarului. Maeve dormea în camera alăturată, cu Lilac.

Arden și-a dat jos bluza neagră și lungă, rămânând doar în maiou în fața măsuței de toaletă, și a început să-și șteargă fața și gâtul cu un prosop umed.

— Când am ajuns și tu nu erai aici, m-am gândit la ce-i mai rău, am spus, sprijinindu-mă de patul de cazarmă.

Tapetul cu model floral al camerei se jupuia pe alocuri, câteva bucăți erau prinse cu piuneze.

— Am crezut că te găsiseră soldații. Că erai captivă, torturată sau...

Vocea mi s-a stins treptat, căci nu doream să continui.

Arden își freca pielea cu prosopul, curățând porțiunile de murdărie de pe brațe. În lumina felinarului îi vedeam fiecare vertebră, ca niște pietricele mici prinse sub piele. Mi-am adus aminte de fața ei atunci când o văzusem ultima dată, când stăteam ascunse în baracă. Obrajii îi erau plini, iar ochii vioi. Acum era atât de slabă, încât i se vedeau omoplații. Pe scalp avea cruste recente.

— Nu m-au prins niciodată, a spus ea, fără să se întoarcă.

Se privea în oglinda crăpată, reflexia ei fiind împărțită în două.

— Soldații m-au urmărit în ziua în care te-am lăsat la casa lui Marjorie și Otis. Prinsesem un avans față de ei când am ajuns la marginea unui oraș, dar nu mai aveam unde să mă ascund. Am găsit o trapă metalică pe una din străzi, o gură de canalizare, și am pătruns în subteran. Pur și simplu am mers de-a lungul tunelurilor, târându-mă prin mocirlă, așteptând să vină după mine. Dar n-au făcut-o.

Câinele uriaș stătea la picioarele ei, cu botul pe podea. Mă uitam la el, amintindu-mi de toate acele avertismente pe care l-am auzisem la Școală despre oameni sfâșiați de haite de câini sălbatici care cutreierau pădurile.

— Unde l-ai găsit? Am întrebat eu, arătând spre animal, al cărui cap era aproape la fel de mare ca al meu.

— Ea m-a găsit, a râs Arden, punând prosopul jos. Prăjeam o veveriță. Cred că se separase de haita ei și îi era foame. Așa că i-am dat ceva de mâncare. Apoi s-a ținut după mine.

Arden a îngenuncheat, luând capul câinelui în mâini.

— Nu o judeca pe Heddy după aparențe - e tare gingașă. Nu-i așa, fetițo?

Arden și-a ridicat privirea către mine, zâmbind, și am observat cicatricea roșie și lungă care șerpuia de-a lungul claviculei și pe sânul ei drept. Încă sângera pe alocuri. Mă înfioram doar privind-o.

— Ești rănită, am spus eu, ridicându-mă să mă uit mai bine. Ce s-a întâmplat? Cine ți-a făcut asta?

Am pus mâna pe umărul ei și am întors-o către lumină. Arden m-a dat la o parte. A luat prosopul de pe chiuvetă și și-a acoperit gâtul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Sunt aici și nu am nici o mână sau vreun ochi lipsă. Hai s-o lăsăm așa!

— Hai să n-o lăsăm așa, am spus, dar Arden deja se băga în patul de jos, așezându-se lângă vechile păpuși ale lui Lilac.

Majoritatea erau dezbrăcate, iar culoarea părului abia se mai putea ghici.

— Arden, am spus eu din nou, insistând. Ce s-a-ntâmpat?

Câinele m-a urmat până la scară și a scheunat, încercând să se urce pe saltea. Arden a oftat.

— Nu vrei să știi.

Și-a lipit prosopul ud de piept, încercând să mă dea la o parte, dar eu nu m-am mișcat.

— Spune-mi!

S-a întors către mine, ochii scânteindu-i în lumina felinarului.

— M-am rătăcit, a spus ea cu un fir de voce. De aceea mi a luat atât de mult timp să ajung aici. Am mers la nord de Sedona și acolo am găsit-o pe Heddy. Eram împreună doar de o săptămână, când s-a făcut prea cald să mai pot merge în timpul zilei. Heddy se strecura pe sub tușuri, încercând să ferească de soare. Într-un final, am hotărât că vom aștepta ca valul de căldură să treacă. Să găsim un loc de odihnă.

Arden și-a mutat prosopul ud pe buzele crăpate, desprinzându-și crustele uscate.

— Am dus proviziile într-o parcare subterană. Cu cât coboram mai mult, cu atât devenea mai rece, mai suportabil, dar și mai întuneric. În timp ce încercam să deschid ușa unei mașini, am auzit vocea unui bărbat. Țipa, dar nimic din ce spunea nu avea sens.

M-am așezat lângă ea, ghemuită. A încercat să schițeze un zâmbet și s-a uitat spre capătul celeilalte saltele, ale cărei arcuri se vedeau pe sub material.

— Era atât de întuneric, însă îi simțeam mirosul. Era scârbos. M-a apucat și m-a lipit de capota unei mașini. Voia să mă stranguleze. Chiar atunci însă, înainte să pot să-mi dau seana, era la pământ, cu Heddy deasupra lui. L-a atacat până când a amuțit.

M-am uitat la câine, a cărui față era acoperită de praf. Pe gat avea porțiuni de blană lipsă, pielea fiindu-i plină de cruste cicatrice.

S-a lăsat o liniște adâncă.

— Urăsc ideea că nu am fost acolo, am spus eu. Îmi pare atât de rău, Arden.

Arden și-a luat prosopul de pe gât.

— Abia după ce am ieșit la suprafață, la lumină, mi-am dat seama că mă rănise. Heddy și cu mine eram pline de sânge.

Câinele a sărit pe pat și s-a așezat la picioarele noastre, salteaua curbându-se sub greutatea lui. Și-a așezat botul pe piciorul lui Arden.

— Aș fi murit dacă n-ar fi fost ea.

Arden și-a trecut o mână peste cap. Îi creștea din nou părul, dar încă i se vedea pielea capului.

— De aceea m-am tuns. M-am gândit c-ar fi mai ușor să călătoresc deghizată în bărbat. După aceea, m-am mai întâlnit doar cu câțiva Pribegi, și cu toții m-au lăsat în pace. Un bărbat singur în sălbăticie nu atrage la fel de mult atenția precum o femeie.

— Sper că așa e, am spus eu, gândurile mele îndreptându-se către Caleb.

Privirea mi s-a oprit în dreptul ferestrei. Casa lui Maeve era pe drumul către mare. Puteam să disting reflexia lunii pe suprafața apei din golf.

— Caleb m-a găsit după ce te-am părăsit. Mi-a dat de urmă și am venit aici împreună.

— Nu l-au lăsat să stea, nu-i așa? A întrebat Arden.

A tras pătura croșetată peste ea, degetele ieșindu-i printre carourile colorate de lână.

— S-au gândit că e prea periculos?

— Avea piciorul rănit. Abia putea să pășească, am spus. Am strâns pătura în pumni, ca să nu-mi aduc aminte de momentul de la capătul podului.

Arden și-a schimbat poziția, astfel încât să se rezeme de perete. Și-a băgat degetele de la picioare sub Heddy, care încă stătea ghemuită la capătul patului, respirația ei răsunând în întreaga cămăruță.

— O să ajungă înapoi la buncăr, a spus ea. Trăiește în sălbăticie de ani de zile. Va fi bine.

M-am băgat sub așternuturi, atentă să nu deranjez câinele.

— Da, știu, am rostit eu încetisor, așezându-mi obrazul pe perna veche cu miros de mucegai.

Dar gândurile m-au năpădit din nou. Mi-l imaginam pe Caleb într-o casă abandonată, cu piciorul infectat.

Arden a închis ochii. Fața i s-a relaxat, trăsăturile devenind mai blânde. A adormit ușor, slăbind strânsoarea păturii pe măsură ce minutele treceau. M-am apropiat de ea și mi-am pus capul pe umărul ei. Am stat așa o vreme, ascultându-i respirația, fiecare suflare amintindu-mi că nu mai eram singură.

Eram din nou pe câmp, cu fața lipită de pământ. Tocmai scăpasem din camionul lui Fletcher. Acesta venea printre copaci, crengile subțiri trosneau sub greutatea lui, respira greu, înecându-se cu flegmă. Striveam sub mine florile sălbatice. Bobocii lor delicați eliberau un miros greu în timp ce mă uitam la mâinile mele, cu degetele portocalii de la polen. Apoi m-a văzut. A ridicat arma. Am încercat să fug, am încercat să mă îndepărtez, dar era prea târziu. A apăsat trăgaciul, împușcătura răsunând pe câmp.

M-am ridicat din pat. Pielea îmi era acoperită cu un strat subțire de sudoare. A durat o clipă până să îmi dau seama că eram în Califia, în casa lui Maeve, în cămăruța cu tapet floral. Auzisem ceva la parter –

o ușă trântită. Lumânarea se stinsese. Printr-o crăpătură din geam pătrundea o briză rece. M-am frecat la ochi, așteptând să se adapteze la întuneric.

Se afla cineva în holul de la parter. Heddy și-a ridicat capul masiv, ascultând la fel de atentă ca și mine.

— Vorbește mai încet, am auzit-o pe Maeve spunând.

Era în camera de zi, sau poate în bucătărie, adresându-se cuiva care tocmai intrase.

— E la etaj.

Heddy a mârâit încet, iar Arden s-a trezit tresărind.

— Ce e? A întrebat ea, ridicându-se în șezut, cu spatele încordat.

Ochii ei scrutau întunericul din cameră.

— Cine e acolo?

Am dus degetul la buze să o potolesc, apoi am arătat către ușă. Era întredeschisă. Am pășit către ea, făcându-i semn lui Arden să mă urmeze. Vocile se domoliseră, dar încă auzeam șoaptele îngrijorate ale lui Maeve și răspunsurile iritate și precipitate ale unei alte femei.

Holul era întunecos. Scările erau mărginite de o balustradă fragilă din lemn, pe alocuri cu stâlpi lipsă. Arden a închis-o pe Heddy în dormitor și ne-am târât pe podea până când am ajuns în dreptul scărilor. Stând pe burtă, ne-am uitat peste margine. O lumină sinistră strălucea în camera de zi.

— Știe că e aici - el a fost cel care a adus-o. Și acum a apărut această față nouă, a spus Isis, vocea ei gravă și aspră dând-o de gol. Cine o mai caută oare? Nu așa am acționat în trecut, nu putem să...

— De când avem noi o politică de a arunca femeile în sălbăcie?

I-am recunoscut tricoul lui Quinn, de culoare turcoaz. Aceasta se sprijinea de cadrul ușii, cu spatele la noi, gesticulând în timp ce vorbea. Isis a ridicat vocea.

— Acum e altceva. Toate femeile vorbesc - toate sunt îngrijorate. Noi îl invităm pe Rege să o caute aici. Poate că azi nu a fost acea zi, dar e doar o chestiune de timp.

M-am întors către Arden, sprijinindu-mi obrazul de podeaua rece. Majoritatea femeilor fuseseră primitive încă de când am ajuns, dar întotdeauna a existat îngrijorarea mascată că aș putea să tulbur liniștea din Califia. Că toți acei ani de construcție a orașului, de renovare și restaurare a fațadelor și a caselor, toți acei ani de refugiu în spatele stratului de iederă și mușchi, zilele petrecute în întuneric de fiecare dată când se observa mișcare în oraș - toate ar fi spulberate într-o clipă dacă Regele avea să mă găsească vreodată.

— Nu reprezintă o amenințare mai mare decât noi, a spus Quinn. Toate suntem proprietatea Regelui. Când eu am apărut, nimeni nu a cerut să fiu dată afară pentru că trupele ar putea să atace Califia. Când Greta a fost eliberată din mâinile acelei găști, nimănui nu i-a pasat că

ar putea să urmeze niște raiduri. Bărbații aceia ar fi putut să ne omoare pe toate.

— Te rog, a rostit printre dinți Isis. Știi bine că nu e același lucru. M-am aplecat și mai mult, dar tot nu am putut să o văd prin cadrul ușii.

— O caută de luni bune de acum. Ai auzit atenționările de la radio. Nu par să se oprească prea curând.

Cuvintele ei mi-au făcut pielea de găină. Isis trăia de doi ani în acea ambarcațiune. Era una dintre Mamele Fondatoare și supraviețuise în San Francisco după molimă, căutându-și refugiu într-un depozit abandonat înainte să treacă dincolo de pod. Stătusem în bucătăria ei, mâncasem la masa ei, vorbisem cu ea despre bijuteriile antice găsite de una dintre noi sau despre prietena ei care învăța să tundă. Acum mă simțeam o proastă pentru că o crezusem.

— Nu o alungăm, a spus Quinn. Spune-i, Maeve, spune-i că nu vom face asta.

O auzeam pe Maeve mergând înainte și-napoi, podeaua scârțâind sub picioarele ei. Chiar și în cele mai întunecate clipe, când îmi imaginam ce s-ar fi putut întâmpla cu Caleb, când mă întrebam ce se întâmplase cu Pip ori Ruby, sau care era soarta celorlalți prieteni ai mei, nu mi-am închipuit niciodată că voi fi alungată din Califia, că voi fi aruncată singură în sălbăticie.

După o pauză lungă, Maeve a oftat.

— Nu alungăm pe nimeni, a spus ea.

Arden mi-a strâns degetele până ce m-au durut. În lumina vagă fața ei părea chiar și mai slabă, cu obrajii trași și cenușii.

— În plus, ar fi o prostie să nu o folosim în avantajul nostru. Dacă Regele o găsește aici, ne descoperă pe toate. Și vom avea nevoie de ea ca monedă de schimb.

Simțeam că mă sufoc.

— Bine, dacă așa vezi tu rămânerea ei aici, a încercat Quinn încă o dată. Dar nu o va găsi aici. Ea nu reprezintă un risc mai mare decât oricare altă persoană de-aici.

— Sper să ai dreptate, a spus Maeve. Dar, dacă o găsește, nu ne vom sacrifica pentru ea. O vei duce în buncăr și vei rămâne acolo până când vom fi pregătite să o predăm trupelor. Asta este șansa noastră de a fi independente față de regim.

Mi s-a făcut greață amintindu-mi cum îi mulțumisem neconținut lui Maeve după ce sosisem – când îmi puneă o farfurie de mâncare în față, când îmi găsea haine la magazin, când îmi încălzea apă de ploaie pentru baie. „E-n regulă”, spunea ea, liniștindu-mă. „Suntem bucuroase să te avem printre noi.”

Au mai schimbat între ele câteva cuvinte, apoi Maeve a ieșit din camera de zi, urmată îndeaproape de Isis și Quinn. Arden și cu mine ne-am târât înapoi, încercând să rămânem nevăzute.

— Nu o vor găsi aici – nu au motiv să o caute aici, a spus Quinn pentru ultima oară.

— E aproape patru, a spus Maeve, ridicându-și mâna. Nu mai e nimic de spus. De ce nu vă duceți acasă să vă odihniți puțin?

A deschis cu grijă ușa și a dat la o parte perdeaua groasă de iederă care acoperea intrarea. În timp ce se îndepărtau, o auzeam pe Isis iscând din nou cearta.

Maeve a încuiat ușa și a început să urce scările. Am simțit că rămân fără suflare. Arden și cu mine am fugit pe lângă perete ca șoarecii, străduindu-ne să ajungem înapoi în camera noastră. Ne-am urcat în pat exact când Maeve a pășit pe ultima treaptă. Am tras pătura peste noi și am pus capul jos, închizând ochii și prefăcându-mă că dorm.

Ușa s-a deschis. Lumina felinarului ne încălzea fețele. Știe că ai ascultat, mă gândeam eu, mintea mea luându-mi-o înainte. Știe, și acum te va încuia în buncăr până când te va preda Regelui.

Dar lumina era constantă. Maeve nu s-a mișcat. Am simțit doar câinele greu de la picioarele mele ridicându-și capul, probabil oferindu-i lui Maeve aceeași privire prietenoasă pe care mi-o oferise mie.

— La ce te uiți? A mormăit Maeve într-un final.

Apoi a închis ușa în urma ei și s-a îndreptat spre capătul holului, lăsându-ne acolo, pe întuneric.

Ziua următoare a fost insuportabil de luminoasă. Mă obișnuisem cu cerul plumburiu al orașului San Francisco, cu ceața care se așeza deasupra noastră în fiecare dimineață, coborând de pe dealuri și revărsându-se în mare. Acum, în timp ce Arden și cu mine păraseam casa lui Maeve, soarele îmi ardea pielea. Lumina soarelui reflectat în apa din golf era orbitoare. Până și păsările păreau extrem de vesele, ciripind în copaci.

— Adu-ți aminte, nu am auzit nimic, i-am șoptit eu.

Dar buzele lui Arden erau strâns lipite. Prefăcutul nu era punctul ei forte. La Școală fusese într-o dispoziție jalnică în săptămânile de dinaintea evadării ei. Se separase de restul grupului, se ducea la chiuveta din colț să se spele pe dinți, nu se uita la noi în timpul meselor, stătea aplecată peste farfurie. Bănuisem că plănuia ceva în noaptea de dinaintea absolvirii, dar presupusesem că era una dintre festele ei stupide. Nu aș fi ghicit niciodată adevărul.

Am coborât pe poteca îngustă și acoperită de lujeri care se pierdea pe țarm. Rămășițele scheletice ale ambarcațiunilor erau adunate pe stânci, cu geamurile sparte și vopseaua scorjită. Câteva erau răsturnate. Dincolo de golf, restul districtului Marin părea doar o colină verde, copacii crescând printre case, ascunzându-le sub frunzele lor.

Arden și-a tras cămașa din pânză de în în jurul corpului ei subțire, înfruntând vântul care bătea dinspre apă.

— Abia am putut s-o privesc pe Maeve la micul dejun, a spus ea. Heddy mergea lângă noi, cu blana ei neagră strălucind în lumina soarelui.

— Știind că plănuiește să...

— Nu putem vorbi despre asta aici, am spus eu, trăgând cu ochiul la rândul de fațade acoperite.

Geamul din față al unei cafenele era acoperit cu ziare, dar le auzeam pe femei gătind înăuntru - oale zăngănind, zgomotul apei în chiuvetă.

— Așteaptă până ce ajungem pe barcă.

Era imposibil să găsești intimitate în orașelul care găzduia peste două sute de femei. Câteva magazine și restaurante de-a lungul țărmului funcționau fără probleme, în timp ce altele rămâneau nefolosite și ascunse sub desigurul des. Fiecare femeie își crease un loc, un scop.

— Bună dimineața, Eve! M-a salutat Coral, una din ele mai bătrâne Mame Fondatoare, în timp ce cobora pe potecă.

Ducea trei găini la sacrificat, trupurile acestora fiind paralizate în timp ce atârnavă cu capul în jos. Heddy a lătrat la păsări, dar Arden a tras-o înapoi.

— Frumoasă zi, nu-i așa? Îmi aduce aminte de viața de dinainte.

Coral se uita la cer, la coasta de deal verde, la docul dărâmat care se întindea pe apă.

— Minunată, am spus eu imediat, încercând să zâmbesc.

Încă de la sosirea mea acolo, am îndrăgit-o pe Coral. Își petrecuse întreaga viață în Mill Valley cu soțul ei. Au trăit trei ani ca Pribegi înainte ca el să moară. Îmi plăceau poveștile pe care mi le spunea, despre cum își îngrijea grădina și despre cum gătea în aer liber în curtea ei interioară. Odată ademenise o bandă dincolo de oraș, pentru ca ei să nu îi descopere rezervele de bunuri din camera de urgență. Dar acum, până și ea părea neprietenoasă. M-am întrebat dacă știa de plan. M-am întrebat dacă și ea mă văzuse dintotdeauna ca pe un mijloc de negociere pentru independența Califiei.

Bătrâna a trecut. În fața noastră, Maeve și Isis veneau pe cărare călare pe un cal, remorcând un car plin de haine recuperate. În fiecare lună mergeau într-un oraș diferit dincolo de pădurea Muir, ca să cotrobăiască prin case în căutare de bunuri pe care să le împartă sau cu care să facă schimb la magazinele din Califia.

M-am uitat pieziș la Arden, apoi la barca cu vâsle legată de doc. Era una dintre puținele restaurate de către femei, cu interiorul acoperit cu un strat subțire de ceară.

— Am face bine să plecăm acum, am spus eu.

Simțeam privirea lui Maeve ațintită asupra noastră. Descălecuse și se apropia de țărm, în timp ce noi ne îndreptam spre doc.

Am dezlegat barca, uitându-mă peste umăr pentru a-i vorbi.

— Astăzi m-am gândit să le scot pe Arden și pe Heddy în golf. Să le arăt ce are Califia de oferit.

Am urcat în barcă, încercând să îmi păstrez mișcările calme și domoale. Am luat câte o vâslă în fiecare mână, recunoscătoare când lemnul s-a cufundat în apă, rezistența apei potolindu-mi tremuratul degetelor. Arden s-a așezat în barcă și a chemat-o pe Heddy să o urmeze.

— Cum rămâne cu librăria? E multă treabă de făcut, a spus Maeve, după care a pășit peste pietrele alunecoase, intrând în apa puțin adâncă, udându-și bocancii.

Am continuat să vâslesc, corpul meu relaxându-se cu fiecare metru cu care mă distanțam de ea.

— Trina știe că nu vin. A spus că e-n regulă.

Maeve și-a încrucișat brațele la piept. Era cea mai musculoasă dintre femei, cu un abdomen perfect și cu picioare puternice de la alergat.

— Ai grijă la curent! Și la rechini! A fost văzut ieri în golf unul.

Am bătut în retragere când a menționat rechinii, dar părea improbabil, mai degrabă o încercare disperată de a ne ține de doc, sub privirile ei. A rămas acolo, cu picioarele în apă, până când am ieșit aproape treizeci de metri în larg.

— Putem vorbi acum? A întrebat Arden, în timp ce așezam vâslele înapoi în barcă.

Heddy se instalase pe fundul bărcii, cu labele întinse, iar Arden și-a pus picioarele pe spatele câinelui.

Maeve își scosese binoclul și se uita prin el, urmărind barca purtată de curent. Am zâmbit, mi-am desfăcut părul din coc și i-am făcut cu mâna.

— Încă ne urmărește, am spus eu. Arden, te rog, nu mai sta încruntată.

Arden și-a lăsat capul pe spate și a râs, un hohot gutural, pe care nu-l mai auzisem până atunci.

— Nu vezi ironia din toată treaba asta? A întrebat ea, zâmbind acum, expresia feței ei fiind ciudată, înfiorătoare chiar, deoarece nu se potrivea cu vorbele rostite. Am călătorit atât de mult să ajungem aici, să scăpăm de Directoarea Bums, de toate minciunile ei. Mi se pare ciudat de familiar.

Știam ce voia să spună. În seara precedentă, nu mai reușisem să adorm la loc. În schimb, am stat trează, imaginându-mi ce s-ar întâmpla dacă Maeve ar fi aflat că știam ce planuri avea cu mine. Ea credea că destinația mea finală era Califia, că nu aș pleca niciodată – că nu aș putea face asta. Dacă se gândea că aveam vreo dorință să fug, ar putea să anunțe Orașul de Nisip că eram în posesia ei.

— Când Caleb și cu mine am venit aici, am crezut că e singurul loc în care voi fi în siguranță.

Mi-am privit mâinile și mi-am atins bătăturile din palme, tari ca urmare a timpului petrecut cu consolidarea zidului scund de piatră din spatele casei lui Maeve.

— Părea singura mea alegere la acea vreme, dar acum...

Privind peste umărul lui Arden, încă o vedeam pe Maeve pe țărnam. Pusese deoparte binoclul și pornise pe potecă, întorcându-se la câțiva pași ca să ne verifice. Eram captivă. În golf, înconjurată pe trei părți de ziduri înalte de piatră, o sută de ochi privindu-mă oriunde mă duceam. Dincolo de golf, San Francisco era doar o mică movilă năpădită de mușchi.

— Trebuie să plecăm de-aici.

Arden a mângâiat-o pe Heddy pe creștet, privind dincolo de mine.

— Avem nevoie doar de timp. Găsim noi ceva - întotdeauna o facem.

Dar, destul de multă vreme, niciuna dintre noi nu a mai spus ceva. Singurele zgomote erau cele ale valurilor care se loveau de marginile bărcii și țipătul pescărușilor care dădeau din aripi deasupra noastră.

A trecut o oră. Barca era purtată de curent. M-am simțit ușurată când am trecut la subiecte mai plăcute.

— Încă nu-i pusesem un nume, a spus Arden.

În timp ce vorbea, mângâia câinele pe cap.

— Deoarece nu credeam că vom sta împreună prea mult timp, și nu voiam să mă atașez de ea. Dar apoi s-a așezat în fața focului și am privit-o îndelung. Apoi mi-a venit ideea. Am știut exact cum ar trebui să o cheme.

Arden și-a pus palmele pe obraji și i-a tras în jos, făcându-i să arate ca niște fălci lăsate.

Am râs, primul meu hohot de râs adevărat în ultimele săptămâni, amintindu-mi de fața lăsată a Directoarei.

— E puțin nedrept față de Heddy, nu crezi?

— Îmi înțelege simțul umorului.

Arden zâmbea. Ochii îi păreau mai blânzi, obrajii ei palizi prinseseră acum culoare de la soare.

— Uram câinii. Dar nu aș fi supraviețuit fără ea. M-a salvat.

Vocea ei a urcat câteva octave, de parcă vorbea cu un copil.

— Te iubesc, Heddy, da, te iubesc.

Ținea capul câinelui în mâini și îl mângâia, sărutându-i blana moale de pe frunte.

Nu o auzisem niciodată pe Arden să vorbească așa. În tot timpul cât fuseserăm la Școală, își construise o reputație de fată care ura totul - smochinele servite la cină, teme la matematică, jocurile de societate desfășurate în arhivele bibliotecii. Arden se mândrise că era separată de toată lumea, că nu se baza pe nimeni. Ea insistase, în

primii doisprezece ani de când o cunoșteam, că nu era ca noi, restul orfanilor de la Școală – ea avea părinți care o așteptau în Orașul de Nisip. Abia când ne-am regăsit în sălbăticie, iar Arden s-a îmbolnăvit, a dezvăluit adevărul. Nu a avut niciodată părinți.

O crescuse bunicul ei, un bărbat crud, care murise când ea avea șase ani. Acele două cuvinte – te iubesc – m-au surprins cu adevărat. Crezusem că, pur și simplu, nu existau în vocabularul ei.

Am lăsat câinele să îmi miroasă mâna, ignorându-mi teama în timp ce-mi apropiam degetele de botul lui. Apoi i-am mângâiat creștetul, botul și urechile. Voiam să-l mângâi pe spate, când ceva s-a izbit de fundul ambarcațiunii. Am apucat marginile bărcii și m-am uitat la Arden, amândouă având același gând în minte: un rechin. Eram la mai bine de treizeci de metri în larg. Maeve nu ne mai supraveghea, iar apa de sub noi era amenințător de întunecată.

— Ce facem? A întrebat, privind încordată peste margine.

Heddy a adulmecat fundul bărcii, mârâind.

Am înghețat, cu mâinile strângând marginea bărcii.

— Nu te mișca, am spus eu.

Dar barca s-a zguduit din nou. Când m-am uitat în jos, am văzut că sub noi se afla ceva negru.

— Ce naiba... a mormăit Arden, arătând cu degetul către apă.

Apoi a început să râdă, acoperindu-și gura cu mâna.

— Aia e o focă? Uite, sunt mai multe!

Lângă prima a apărut încă una, apoi alta. Capetele lor maronii și lucioase ieșeau la suprafață, apoi se scufundau rapid.

Mi am descleștat mâinile de pe barcă, râzând de mine, de gândurile panicate legate de Maeve și de Califia și de rechinii imaginari.

— Sunt peste tot în jurul nostru.

M am aplecat peste margine, atingând apa cu vârful degetele. În jurul bărcii noastre erau în jur de zece foci, fețele lor mici și prietenoase examinându-ne atent. La câțiva metri depărtare, o focă mai mare, cu mustăți mari și albe, a scos un fel de lătrat. Heddy a lătrat la rândul-i, speriiindu-le pe toate și făcându-le să intre în apă.

— Nu o băga în seamă, a strigat Arden, părând mai fericită decât o văzusem vreodată de când evadaserăm. Heddy, le-ai speriat! A spus ea, adresându-se câinelui.

Focile au plecat înspre golf. Cea mică s-a uitat înapoi, de parcă scuza comportamentul nepolitic al prietenilor săi.

— Îmi pare bine de cunoștință, a strigat Arden, ridicând mâna să salute.

Heddy a lătrat zgomotos încă o dată, părând mulțumită de ea.

Focile au continuat să înoate până când au rămas doar niște mici puncte negre pe suprafața golfului. Soarele nu mai părea strălucitor. Păsările erau niște vizitatori bine-veniți deasupra noastră. Stând în

barcă cu Arden, am uitat de Maeve și de planurile ei de pe țărm. Eram cu prietena mea. Eram pe apa spulberată de vânt, singure și libere.

Când ne-am întors pe doc, soarele coborâse de pe ceR. Restaurantul care devenise sala de mese a Califiei era mai însuflețit decât fusese în ultimele săptămâni. Am dat la o parte perdeaua încălțită de lujeri și iederă, descoperind interiorul restaurat. Un bar lung ieșea dintr-un perete. Mese de lemn și bănci erau îngrămădite în mijlocul încăperii, pline de rămășițe fierte de crab Dungeness, calcan și melci de mare. O statuie a lui Sappho, de șaiszeci de centimetri, era așezată pe un raft din colț; conferise locului porecla afectuoasă „Bustul lui Sappho”.

— Măi să fie, uitați cine-a venit! A strigat Betty din spatele barului, obrajii ei mari fiind deja roșii de la câteva beri. Doamna și vagabondul!

Femeile de pe scaunele înalte au răs toate. Una a luat repede o gură din berea de casă făcută de Betty.

Arden s-a uitat chiorâș la mine, încruntându-se.

— Presupun că eu sunt vagabondul?

I-am măsurat cu privirea capul ras, plin de cruste, fața trasă, pielea plină de zgârieturi mici și unghiile de la mâini, încă murdare chiar și după două băi.

— Da, am spus, ridicând din umeri. Cu siguranță ești vagabondul.

Ușile din spate erau deschise, lăsând să intre mirosul focului de tabără din spatele restaurantului. Delia și Missy, două dintre cele mai vechi evadate de pe Cărare, aruncau monede verzi una în băutura celeilalte. Era un joc stupid pe care îl jucau după cină, excluzând pe toată lumea. S-au oprit când Arden și cum mine am trecut pe lângă ele, Delia dându-i lui Missy un ghiont puternic în coaste.

Unele femei stăteau la mesele din spate, sporovăind în timp ce rupeau picioare de crab. Le-am văzut pe Maeve și pe Isis în colț. Maeve, cu mânecile suflecate până la coate, desfăcea o cochilie de moluscă pentru Lilac.

Betty a așezat două halbe de bere pe bar.

— Unde e câinele? A întrebat ea, uitându-se pe podea la picioarele lui Arden, căutând-o pe Heddy.

— A rămas în urmă.

Arden a luat halba și a tras o gură. Apoi s-a holbat la Betty, încruntându-se de iritare, până când femeia a plecat să servească pe cineva la celălalt capăt al barului. Arden a înghițit. Tot corpul i-a tresărit apoi când a tușit, berea aproape venindu-i înapoi.

— De când bei? A șoptit ea, uitându-se la lichidul de culoarea chihlimbarului.

Am luat câteva sorbituri, savurând efectul de amețeală produs.

— Aproape toată lumea de aici bea, am spus, ștergându-mă la gură cu dosul palmei.

M-am gândit la acele prime zile, când stăteam singură în camera lui Lilac în mijlocul după-amiezii, după ce îmi terminam toate sarcinile. Totul mi se păruse atât de străin.

Femeile tăiau lemne în luminișul de deasupra noastră, sunetul urmându-mă în casă. Crengile loveau ușor geamurile, alungându-mi somnul. Quinn venea după mine, insistând să o însoțesc la sala de mese, unde stătea cu mine ore întregi. Uneori jucam cărți. Betty ne turna cea mai nouă șarjă de bere, iar eu sorbeam încet, povestindu-i lui Quinn despre călătoria mea către Califia.

Când mi-am ridicat privirea, Arden încă se uita la mine.

— În plus, am adăugat eu, nu a fost tocmai ușor să te pierd pe tine și pe Caleb în aceeași lună.

Regina, o văduvă îndesată care trăia în Califia de doi ani, se legăna pe scaunul înalt de lângă noi.

— Caleb este prietenul lui Eve, i-a șoptit ea lui Arden. Am avut și eu un soț, să știi. Nu sunt atât de răi precum zice lumea pe-aici.

Și-a ridicat paharul, comandând o nouă băutură.

— Prieten?

Arden m-a privit cu ochii mijiți.

— Presupun, am spus eu, punând mâna pe spatele Reginei să o calmez. Nu așa e numit?

La Școală învățaserăm despre „prieteni” și „soți” însă doar pentru a fi avertizate în privința lor. La ora de „Pericole reprezentate de băieți și bărbați” Profesoarele ne spuneau povești despre propriile lor dezamăgiri în dragoste, despre bărbații care le părăsiseră pentru alte femei, sau despre soții care se folosiseră de bani și de putere pentru a-și ține soțiile în sclavie conjugală. După ce au văzut în sălbăticie de ce sunt capabili bărbații – bandele care se omorau între ele, bărbații care vindeau femeile pe care le capturau, Pribegii care, din disperare, recurgeau la canibalism – unele femei din Califia, mai ales evadatele din Școli, încă erau de părere că bărbații erau cu toții răi. Viața de după molimă părea să dovedească asta din nou și din nou. Dar erau și câteva care își aminteau cu drag de soții lor sau de pasiuni trecute. Multe ne numeau fără speranță pe mine și pe Regina, pe față sau pe la spate. Dar când mă trezeam în toiul nopții, iar mâinile mele cercetau locul unde Caleb ar fi trebuit să fie în pat, „fără speranță” părea o sintagmă prea blândă pentru felul în care dragostea făcea să mă simt.

Delia și Missy se certau acum, mesele pline de femei începând să amuțească pe rând, în timp ce vocile celor două se ridicau. Atenția tuturor era îndreptată spre partea lor de încăpere.

— Las-o moartă! De-ajuns! A țipat Delia.

Și-a apucat paharul, lăsând moneda verde să zăngăne pe fundul acestuia.

— Spune-i! A insistat Missy.

S-a întors în scaunul ei, fluturându-și mâna energic către mine.

— Eve! Hei, Eve...

Delia s-a întins peste masă și i-a dat lui Missy un ghiont zdravăn, făcând-o să cadă pe spate pe podea.

— Ți-am spus să taci! A zis ea.

Missy se freca la cap acolo unde se lovise de lemnul dur.

— Tacă-ți fleanca! A continuat Delia.

S a ridicat și a ocolit masa, dar Maeve a oprit-o.

— Gata, suficient!

Maeve a aruncat o privire prin încăpere.

— Cred că voi două trebuie să o luați mai ușor. Isis - le duci în pat, te rog?

Ochii ei s-au pironit asupra mea și a lui Arden, de parcă voia să ne măsoare reacțiile.

— Să îmi spună ce? Am întrebat eu, încă intrigată de cuvintele lui Missy.

Isis a râs.

— Missy e doar beată, nu-i așa, Delia? A insistat ea.

Delia și-a șters sudoarea de pe frunte, dar nu a răspuns.

— Cineva l-a văzut, a mormăit Missy, ștergându-și praful de pe pantaloni.

Vorbea atât de încet, încât a trebuit să mă aplec să o aud. Cineva l-a văzut pe acel băiat, Caleb. Ea știe, a repetat, arătând din nou cu degetul către Delia.

Maeve s-a apropiat și a apucat-o pe Missy de celălalt braț, ajutând-o să se ridice.

— Asta-i o prostie, e doar...

— Nu am vrut să îți spun, a început Delia, tăindu-i-o scurt.

Toată lumea din sala de mese a tăcut. Chiar și Betty se oprise din vorbit, stând tăcută după bar, cu o grămadă de vase murdare în mână.

— Dar când am fost într-o zi în oraș să caut provizii, am dat peste un Pribeag. Îl văzusem în săptămâna de dinainte. M-a întrebat de unde veneam, încotro mă îndreptam...

— Nu i-ai spus nimic, nu-i așa? A întrerupt-o Maeve, cu o voce monotonă.

— Bineînțeles că nu! S-a răstit Delia.

Era mai calmă acum, ținută de Isis și de Maeve. Refuza să le privească în ochi.

— Încercase să facă schimb cu mine, vrând bocancii mei. Apoi, ultima dată mi i-a arătat pe cei noi pe care îi purta și a râs, spunând că i-a furat de la un individ pe care l-a găsit pe șoseaua 80.

Fiecare parte a corpului meu era trează, însuflețită, degetele de la mâini și de la picioare vibrând de energie.

— Cum arătau... bocancii?

Delia s-a șters la colțurile gurii, unde avea puțină salivă.

— Erau maro cu șireturi verzi. Cam până aici de mari.

A arătat către partea de deasupra gleznei.

Am respirat zgomotos, hotărâtă să rămân calmă. Păreau a fi bocancii pe care Caleb îi purtase când mersese lângă mine, când ne croiserăm drum pe străzile orașului. Nu eram sigură.

— Băiatul era în viață?

— A spus că l-a găsit în depozitul de mobilă de pe marginea drumului, pe partea dreaptă, exact înaintea de San Francisco, a spus ea, uitându-se la una dintre femeile mai bătrâne. IKEA? A spus că era grav rănit. Piciorul îi era infectat de la o rană.

Pur și simplu am văzut buzele Deliei mișcându-se, doar auzind cuvintele care îi ieșeau din gură. Am încercat să prelucrez fiecare cuvânt pe rând.

— Unde? Unde este asta?

— Ascultă aici! Maeve și-a ridicat mâinile. Probabil este doar un zvon, nu este nimic care să dovedească...

— Ar putea fi deja mort, am spus încet, gândul fiind și mai înfricoșător acum că îl rostisem cu voce tare.

Isis a scuturat din cap.

— Probabil a inventat. E un Pribeag.

Regina zâmbea.

— Îl iubește. Nu poate să îl lase acolo.

Câteva femei au început să aprobe, dar Maeve a ridicat mâna să le reducă la tăcere.

— Nimeni nu îl poate găsi pe Caleb, a anunțat Maeve. Căci Caleb nici nu este acolo. Pribeagul probabil a mințit. Cei ca el întotdeauna fac asta.

Apoi s-a întors către mine, cu chipul plin de îngrijorare.

— În plus, nu te putem lăsa în sălbăticie acum, când Regele te urmărește.

Tot ce am auzit de fapt au fost intențiile ei ascunse în spatele fiecărui cuvânt. „Nu vei pleca niciodată de aici”, părea ea să spună. „Nu te voi lăsa.” M-a apucat de braț și m-a scos afară, urmând-o îndeaproape pe Isis, care o ținea pe Delia. Câteva femei au ajutat-o pe Missy să se așeze pe un scaun, compătiment-o pentru cucuiul care îi creștea la ceafă.

Afară, noaptea era rece și umedă. Am scăpat din strânsoarea lui Maeve.

— Ai dreptate, am spus eu supusă. Trebuie să fie o minciună. Presupun că am vrut doar să o cred.

Expresia lui Maeve s-a îmbunătățit și s-a întins să-mi strângă umărul. O ținea pe Lilac lângă ea.

— Auzim astfel de lucruri mereu. E mai bine să nu le dai crezare. Am scuturat din cap.

— Atunci nu o voi face. Promit.

Dar, în timp ce mergeam către casa ei, am încetinit pasul, lăsând-o pe ea, Lilac, Delia și Isis să fie cu câțiva pași înaintea mea. Arden a alergat să mă ajungă. Amândouă zâmbeam pe întuneric. A făcut semn către pod, ideea deja prinzând rădăcini, întrebarea care ne măcinase avea o soluție. În sfârșit, știam ce trebuia să facem.

— Încă puțin, a spus Arden.

S-a ghemuit în spatele unei mașini carbonizate, gâfâind în timp ce o trăgea pe Heddy după ea, ținând de zgarda din funie a câinelui pentru ca acesta să nu fugă.

— Aproape am ajuns.

M-am uitat prin binoclu, privind la lumina de felinar minusculă, aproape imperceptibilă, care strălucea în vârful zidului scund de piatră. Isis se afla exact la intrarea principală în Califia, un punct negru mișcându-se pe fundalul unui peisaj cenușiu.

— Nu-mi dau seama dacă mai folosește binoclul sau nu, am spus eu.

În acea noapte, mult timp după ce Maeve și Lilac se culcaseră, ne-am furișat în depozit, adunând cu grijă provizii și idesându-le în două rucsacuri. Apoi ne-am croit drum peste pod, fugind de la o mașină la un camion și apoi la o altă mașină, alergând în zigzag pentru a nu fi văzute. Aproape ajunseserăm la capăt: mai erau doar câțiva metri până la tunelul scurt care ducea în oraș.

— Pentru orice eventualitate, hai să alergăm, am spus eu.

Fiecare pas era nesigur, iar eu simțeam că picioarele îmi vor ceda.

Arden s-a uitat la Heddy, netezindu-i urechile negre și moi.

— Ești pregătită, fetițo? A întrebat ea. Trebuie să alergi repede. Poți face asta?

Câinele se uita la ea cu ochii mari ca de chihlimbar, de parcă înțelegea. Apoi Arden s-a întors către mine și a dat din cap, făcându-mi semn să pornesc prima.

Am sărit din ascunziș, dând din picioare pe cât de repede puteam, fără să mă uit înapoi la Califia sau la silueta lui Isis, care patrula în fața zidului scund de piatră. Arden m-a urmat îndeaproape, sărind peste cauciucuri dezumflate, oase arse și motociclete răsturnate. Rucsacul atârna greu în spate. Borcanele cu fructe de pădure și conservele de carne se izbeau unele de altele, în timp ce Arden alerga cu câinele lângă ea. Am continuat să sprintez, ținând binoclul și alergând către gura neagră a tunelului.

Nici nu am văzut căruciorul dărâmat. Era sub un camion, iar mânerul său sub formă de cârlig m-a agățat de gleznă în timp ce treceam prin dreptul lui. Am căzut, cu tot cu rucsac. Am țipat când genunchiul mi s-a izbit de pavaj.

În timp ce alerga, Arden s-a întors, privirea ei scrutând munții.

— Ridică-te, ridică-te, ridică-te, m-a îndemnat ea, pășind peste ultimele deșeuri până când a fost în siguranță, ascunsă vederii, la intrarea în tunel.

Ea și Heddy mă priveau de-acolo, strigându-mă din întuneric.

M-am ridicat degrabă în picioare și am apucat binoclul pe care îl strivisem în cădere. Din rucsac picura ceva, și un lichid gros și purpuriu îmi curgea pe picioare în timp ce șchiopătam înainte, încercând să ies din câmpul vizual al lui Isis. Când am ajuns în tunel, m-am prăbușit lângă perete.

— Ne-a zărit? A întrebat Arden, ținând câinele să nu mă lingă pe față. Unde e binoclul?

— Uite-aici.

L-am ridicat. Mijlocul se crăpase, iar cele două lentile erau legate doar de o bucată îngustă de plastic. L-am dus la ochi, cercetând coasta de deal, căutând-o pe Isis, dar ambele lentile erau negre.

— Nu pot vedea nimic, am spus eu enervată, lovind binoclul de palmă, încercând să îl repar.

Probabil că Isis se afla deja la mijlocul drumului, alergând către case să o trezească pe Maeve. Nu avea să dureze mult până să treacă podul și să ne prindă.

— Haide, am șoptit, scuturând invenția prostească pentru a o face să funcționeze.

Dar când am dus din nou binoclul la ochi, tot nu puteam vedea nimic. Nici pe Isis. Nici pe Quinn. Nici pe Maeve. În fața mea nu era decât un întuneric desăvârșit, iar ochii mei, umflați și înfricoșați, se reflectau în sticlă.

Casele înguste din San Francisco erau colorate și împodobite cu sculpturi complicate, cu vopseaua scorojită.

Mașini carbonizate erau adunate la poalele fiecărui deal. Peste tot se vedea sticlă spartă, care făcea pavajul să strălucească.

— Trebuie să grăbim pasul, a spus Arden.

Ea și Heddy erau cu câțiva metri în fața mea, înaintând cu greu prin gunoiul de pe trotuar, strivind sticle de plastic și ambalaje care le treceau de glezne. Arden a privit spre cer. Luna dispărea, uriașa boltă neagră a cerului fiind acum brăzdată de lumină.

— Trebuie să ajungem acolo înainte de răsăritul soarelui.

— Vin, am spus eu, uitându-mă peste umăr la magazinul din spatele meu.

O mașină intrase în geamul din față, spărgând sticla. Lujeri și mușchi atârnav deasupra deschizăturii. Înăuntru, dincolo de niște rafturi răsturnate, se mișcase ceva. M-am uitat atent în întuneric, încercând să deslușesc umbra, dar aceasta s-a îndreptat către mine.

Heddy a lătrat în timp ce căprioara a țâșnit din magazin. Am privit-o cum dispărea pe drum. Mergeam de patru ore, poate mai mult, pe cărări șerpuite, prin oraș. Eram aproape de șoseaua 80 și de podul

care avea să ne ducă la Caleb. Așteptam în continuare ca Maeve sau Quinn să apară, sau vreun Pribeag să răsară și să ne amenințe să îi dăm proviziile. Dar nu s-a întâmplat nimic. Urma să fiu din nou cu Caleb. Cu fiecare pas părea mai sigur, mai real. De acum încolo, urma să fim eu, Caleb, Arden și Heddy – micul nostru trib ascunzându-ne în sălbăticie.

Ne-am croit drum până la panta către 80, mergând printre mașinile care aveau să fie mereu blocate în trafic. Pașii mei au devenit mai ușori în timp ce treceam pe lângă vechiul șantier de construcții pe care eu cu Caleb îl văzuserăm în ziua în care am sosit.

— Ăla el Am țipat eu, în timp ce drumul se curba de-a lungul țărmului oceanului.

Clădirea uriașă era exact în față, cu tencuiala ei albastră căzând în bucăți. Pe ea scria IK A cu litere galbene, în locul unde fusese odată E aflându-se doar o umbră ștearsă.

Tot ce mă separa de Caleb era o parcare goală și un zid de beton. Am început să alerg, ignorând durerea din genunchi, în urma căzăturii, și vocea lui Arden care mă striga.

— Nu ar trebui să mergi singură, a încercat ea.

Mă gândisem la acest moment de atâtea ori. În acele săptămâni după ce ajunsesem în Calafia, priveam cerul, amintindu-mi că eu și Caleb ne aflam amândoi sub el. Că oriunde era, orice făcea (Vâna? Dormea? Pregătea cina la foc?), amândoi împărțeam întotdeauna ceva. Uneori alegeam o anumită clădire din oraș și mi-l imaginam înăuntru, citind o carte pătată de umezeală, în timp ce stătea acolo, așteptând ca piciorul să i se vindece. Eram convinsă că aveam să ne găsim unul pe celălalt – când și cum rămânea de văzut.

Când am ajuns la ușile de sticlă, acestea erau încuiate, mânerelor lor de metal fiind legate cu un lanț gros. Dar două dintre panourile de jos fuseseră sparte, și m-am târât înăuntru atentă să nu mă tai în cioburile de sticlă. Înăuntrul uriașului magazin era întuneric și liniște. Lumina dimineții care pătrundea prin uși răspândea o ușoară strălucire pe podeaua de beton. Am dibuit lanterna din rucsac și am aprins-o, croindu-mi drum înăuntru.

Raza a țâșnit prin încăpere, oprindu-se pe o cutie cu perne cu miros de mucegai, apoi pe o ramă veche de pat și o măsuță de toaletă, o lampă și niște cărți așezate pe ea, de parcă era casa cuiva. Într-un colț se afla o bucătărie, frigiderul și aragazul încă la locul lor, iar mai încolo în hală, o cameră de zi cu o canapea albastră lungă. Înainte, mai intrasem în magazine și mai văzusem interioarele lor lungi și înguste, dar aici mă simțeam ca într-un labirint uriaș, fiecare cameră dând în următoarea.

Am auzit un foșnet și m-am întors, raza lanternei atingând podeaua exact la timp ca să descopăr un șobolan care fugea de mine. În sufrageria de dincolo, câteva scaune erau căzute pe o parte. Nu am

vrut să risc să strig în întuneric. Am tăcut, mergând pe cât de silențios puteam printre gunoaie și sticlă spartă.

Treceam prin camere, luminând cu lanterna în colțuri, să fiu sigură că nu mi-a scăpat nimic. Am trecut de paturi, de mese și de scaune, ochii mei obișnuindu-se încet-încet cu întunericul. Mă uitam într-una dintre cabinele de duș false, când l-am auzit: o tuse slabă. Venea din dreapta mea, la câteva camere depărtare.

— Aici, m-a chemat o voce slăbită. Eve? Sunt aici.

Mi-am dus mâna la gură, prea tulburată să răspund. În schimb am alergat, croindu-mi calea prin camere, inima tresăltându-mi de bucurie. Caleb era în viață. Era aici. Supraviețuise.

Când am ajuns mai aproape, am văzut trei lumânări pe podea. O siluetă de bărbat era vizibilă pe pat. Am pășit către el dar când am ajuns în dormitor, mi-am dat seama că nu era singur. Erau mai mulți – în total trei bărbați. Unul, care stătea într-un fotoliu în colț, avea pielea fantomatic de palidă. Altul se afla la cealaltă intrare în cameră, blocând accesul. Pe față avea o cicatrice și era îmbrăcat cu pantaloni murdari de noroi și în picioare avea bocancii descriși de Missy în Califia. Ceilalți purtau uniforme, cu blazonul Noii Americi pe mânecile bluzelor.

— Bună, Eve, a spus bărbatul din pat. Te așteptam.

S-a ridicat încet și m-a studiat, cu fața pe jumătate cufundată în întuneric. Mi s-a făcut pielea de găină. Îl știam. Îl știam pe acest bărbat.

Ochii lui mă priveau din spatele genelor negre și dese. Era foarte tânăr – nu avea mai mult de șaptesprezece ani – dar fața îi părea mult mai matură față de ultima dată când ne întâlniserăm la poalele muntelui, în acea zi. În ziua în care îi împușcasem pe cei doi soldați. După ce-i cususe piciorul lui Caleb, îi dădusem drumul. Îl lăsasem să plece, doar ca să îl găsesc aici, în acest loc straniu.

Soldatul cu fața cu cicatrice și-a încrucișat brațele la piept. Mă întrebam cât de mult va dura până să primești mesajul. S-a uitat la ceilalți. Vorba circulă repede între Pribegi, nu-i așa?

Gândurile mele au zburat imediat la Arden. Ea și Heddy probabil erau la ușă, făcându-și loc să intre în clădire. Mă urmaseră aici, la insistențele mele stupide. O mai pusesem pe Arden în pericol odată. Nu se putea întâmpla din nou.

Trebuia să le avertizez.

Soldatul tânăr a făcut un semn din cap către ceilalți doi și aceștia au dat să înainteze imediat. Lanterna era grea în mâna mea. Nu m-am gândit de două ori. Când cel palid a venit lângă mine, l-am lovit, nimerindu-l în obraz. S-a împleticit spre spate, și s-a lovit de celălalt, oferindu-mi suficient timp cât să fug. Am luat-o la goană prin labirint, sărind peste scaune și mese și lămpi sparte. Îi auzeam alergând în urma mea, pașii lor fiind tot mai aproape în timp ce alergam spre ușă.

Axden se pregătea să intre prin ușa de sticlă spartă. Heddy a început să latre, devenind cu atât mai frenetică cu cât ne apropiam mai mult. Bocancii tropăiau în spatele meu pe podeaua de beton. Heddy lătra și mai puternic. Am continuat să alerg, ochind spărtura din ușă. Nu m-am uitat înapoi când m-am aruncat prin ea, strigând singurul cuvânt pe care îl puteam scoate pe gură:

— Fugi!

Sticla mi-a tăiat brațul goL. Pentru o clipă, lumea rămăsese complet nemișcată. Corpul îmi era pe jumătate trecut prin ușa spartă. Am văzut parcare goală în fața mea, cu buruienile crescute printre crăpăturile din pavaj. Heddy mârâia. Agitată, Arden m-a apucat de subsuori și m-a tras, încercând să mă scoată din clădire. Apoi o mână m-a prins de gleznă, unghiile înfigându-se în pielea mea, în timp ce unul dintre soldați mă trăgea înapoi în depozit.

Heddy a țâșnit prin ușă pe lângă mine și și-a înfipt colții în piciorul lui.

— E pe mine, a strigat soldatul tânăr către ceilalți.

Heddy mârâia, un sunet care umplea aerul în timp ce-și smucea capul dintr-o parte într-alta, sfâșiindu-i pantalonii și carnea. L-a doborât, iar bărbatul mi-a dat drumul în cele din urmă. M-am întors să îi văd capul izbindu-se de podea, ochii închși de durere.

— Împușc-o! A strigat el.

Arden a continuat să mă tragă, sângele meu îmbibându-mi mâneca, până când am ieșit afară, în parcare. Erau aproape cincisprezece metri până la drum. Pădurea se întindea în spatele depozitului; copacii deși aveau să ne ofere adăpost. M-am ridicat și am alergat către pădure, dar Arden a înghețat, privind lung înapoi. Heddy încă era înăuntru. Ținea soldatul țintuit la podea și lătra. Când ceilalți doi au ieșit din întuneric, și-a arătat dinții, de parcă apăra un animal proaspăt omorât.

— Heddy, vino, vino aici! O îndemna Arden, bătând cu palma pe picior. Vino odată!

Soldatul îmbrăcat în Pribeag a scos o armă de la brâu. A țintit spre Heddy, dar ea s-a mișcat brusc, mușcându-l de braț pe soldatul tânăr.

— Împușc-o anu' ăsta! A țipat cel de la podea.

— Trebuie să mergem, am spus eu, trăgând-o pe Arden.

— Hai, Heddy! A încercat Arden din nou, în timp ce mergea cu spatele, îndepărtându-se de magazin. Haide...

S-a auzit o împușcătură. Heddy a scâncit groaznic și s-a clătinat, sângerând într-o parte. Soldatul l-a ajutat pe băiat să se ridice, apoi a tras în lanțul ce ținea ușile închise până când acesta a cedat. Cei trei bărbați au pășit în parcare.

Am apucat-o pe Arden de mână, trăgând-o spre pădurea din spatele depozitului, dar ea își târa picioarele, privind fix către clădire.

Heddy ieșise șchiopătând după bărbați, având piciorul din spate complet paralizat.

— Arden, trebuie să mergem, am insistat eu, trăgând-o după mine.

Bărbații se îndreptau spre noi, iar Arden de-abia se mișca, cu capul întors către câinele suferind.

— Haide, am insistat eu.

Dar a fost degeaba. În câteva secunde, ne-au ajuns din urnă.

— Lowell, prinde-o! A spus soldatul tânăr, arătând către Arden.

Cel palid a înșfăcat-o pe Arden de cot și i-a răsucit brațele la spate. Ea lovea sălbatic, dar celălalt a apucat-o de picioare, legându-i o cătușă de plastic în jurul gleznelor. A strâns-o rapid, cu o singură mișcare, iar ea s-a oprit din lovit, cu picioarele contorsionate și legate.

În timp ce o țineau jos, soldatul tânăr a venit spre mine. Pașii lui nu erau grăbiți. Era rănit la picior, acolo unde îl mușcase Heddy, și o pată de sânge i se întindea pe materialul verde, subțire, al uniformei.

— Te arestez, a spus el calm.

Fața îi era mai ascuțită decât îmi aminteam. La nas avea o umflătură mare, roșie, de parcă fusese rupt de curând. M-a apucat de încheietură, dar am tras pumnul în jos, exact cum îmi arătase Maeve în toate acele săptămâni, de când ajunsesem pentru prima dată în Califia. A alunecat de sub degetul său mare. Apoi m-am aplecat și, ghemuindu-mă, l-am lovit cotul în partea moale dintre picioare. El s-a încovoiat și ochii lui injectați i-au lăcrimat de durere.

Am alergat către ceilalți doi. Cel cu cicatricea a părut surprins înainte să îl lovesc cu pumnul, pe cât de tare am putut, în gat. A scos un sunet înecat și s-a împleticit într-o parte, dând drumul picioarelor lui Arden. Cel palid a lăsat-o pe Arden pe pavaj și a sărit pe mine, punându-mă jos.

— Ai noroc, a șoptit el la ureche.

Îi simțeam respirația, umedă și fierbinte, pe piele.

— Dacă erai altcineva, ți-aș fi tăiat gâtul!

A luat o cătușă de plastic din buzunar și mi-a fixat-o în jurul încheieturilor, strângând-o atât de tare, încât sângele a început să-mi pulseze în mâini.

Soldatul tânăr s-a ridicat încet, făcându-i semn celui cu cicatrice să aducă ceva din pădure. Acesta s-a împleticit, încă ținându-se cu mâna de gât. M-am întors către Arden. Era ghemuită pe jos, plângând, cu ochii ațintiți asupra lui Heddy.

— E-n regulă, fetișo, a șoptit ea.

Avea obrații umezi și murdari.

— Sunt aici, fetișo, sunt aici.

Scâncetele câinelui deveneau din ce în ce mai zgomotoase, în timp ce se târa spre noi. Sângele îi șiroia din laba cu care șchiopăta.

Atunci s-a auzit cunoscutul sunet strident al motorului Jeepului. Soldatul cu cicatrice a adus camioneta din pădure în parcare goală, în timp ce ceilalți doi ne-au urcat, pe rând, în spate.

— Gata, a strigat soldatul palid la Arden, căci nu îi mai suporta plânsul. Nu pot asculta asta.

Soldatul cu cicatrice a întors Jeepul și a pornit către autostradă.

— Nu o poți lăsa așa! Vocea lui Arden era înăbușită de suspine. Nu vezi că suferă?

Am tras de cătușele mele, dorindu-mi să o țin în brațe pe Arden și să o consolez. Lacrimile îi udao părul și bluza. Dar bărbaiții au ignorat-o, ținând ochii ațintiți asupra rampei către șoseaua 80. Ea s-a aruncat în spatele scaunelor și a țipat.

— Nu puteți face asta, nu o puteți lăsa! Omorâți-o, vă rog, va rog, omorâți-o! A repetat ea, din nou și din nou, până când a rămas fără suflu.

Epuizată, și-a rezemat capul de scaun.

— Ce e cu voi? Scutiți-o de suferință!

Soldatul tânăr a pus mâna pe brațul șoferului, făcându-i semn să oprească. Țipetele dureroase ale lui Heddy răsunau în aer. Se lungea în partea în care fusese împușcată, de parcă încerca să oprească sângele.

Soldatul tânăr a coborât și a mers prin parcare către ea. Nu a tresărit, ci doar a ridicat arma. M-am uitat în altă parte. Am auzit împușcătura, am văzut fața distrusă a lui Arden, și am simțit cum atmosfera a înghețat și a amuțit.

În timp ce plecam, Arden și-a îngropat fața la pieptul meu, suspinând în tăcere.

— E-n regulă, Arden, i-am șoptit la ureche, cu capul lipit de al ei.

Dar lacrimile curgeau tot mai nestăvilite, plânsetele ei fiind de neconsolat, în timp ce Jeepul se îndrepta spre est, către soarele ce răsărea.

Cinci ore mai târziu, jeepul a oprit în fața unui zid, înalt de aproape de zece metri, cu fațada de piatră acoperită de o iederă bogată. Pielea îmi era transpirată și arsă de soare, iar mâinile și picioarele amortite de la cătușe. M-am uitat la soare cu ochii mijiți, trează și alertă. Luni întregi pe fugă, atâtea situații și evadări la limită – nimic nu contase. Oricum ajunsesem aici. În Orașul de Nisip.

— Arden, trezește-te, am șoptit, înghiontind-o.

Adormise la câteva ore după ce porniserăm, epuizarea înăbușindu-i suspinele. Fața îi era roșie și cu urme de lacrimi, iar ochii îi ținea aproape închiși din cauza umflăturilor.

— Sunt Stark, a rostit tânărul soldat în receptorul aparatului instalat pe scaunul din față. Nouă-cinci-doi-unu-optzero. O avem aici.

M-am enervat văzând cât de încrezut era, acum, că mă avea în spatele camionului, cu mâinile legate. El stătuse pe scaunul din față pe durata drumului de cinci ore, îndrumând șoferul la fiecare cotitură,

răspunzând la radio ori de câte ori acesta bâzâia. Cei doi se uitau la el înainte să facă ceva, de parcă îi cereau permisiunea. La o oră de la pornire, Arden și cu mine slăbiserăm cătușele de plastic și încercaserăm să sărim din mașina ce se deplasa, dar soldatul din scaunul din spate ne-a zărit și ne-a legat încheieturile de cadrul metalic Jeepului.

— Deschidem poarta acum. Puteți intra, a răspuns o voce prin radio.

Am tras de funia de la încheieturi care-mi lega cătușele de plastic.

E mai mic decât îmi imaginam, a șoptit Arden, uitându-se în sus, la perete.

Bluza îi era largă la piept, și-i descoperea partea de sus a cicatricei lungi și rozalii.

— Toată vorbăria aia despre grandoare. O grămadă de tâmpenii, a continuat ea.

În toți acei ani în care fusesem la Școală, era întotdeauna un detaliu oferit de Profesoare și în toate acele transmisii radio care răsunau în sala principală Orașul de Nisip era un loc extraordinar, centrul Noii Americi, un oraș în mijlocul desertului, restaurat de către Rege. Pip și cu mine vorbiserăm despre viitorul nostru în spatele zidurilor sale, de uriașele apartamente luxoase de deasupra fântânilor elegante, despre trenul care mergea pe șine deasupra străzilor, de magazinele pline de îmbrăcăminte și bijuterii restaurate. Visaserăm la montagne russe și la parcurile de distracție, la grădinile zoologice și la Palatul înalt care avea restaurante și magazine.

Dar acesta nu semăna deloc cu metropola grandioasă pe care ne-o închipuiserăm. Zidul nu era mai mare decât cel de la Școală, și în spatele lui nu existau turnuri strălucitoare.

Poarta metalică a zăngănit și s-a urnit, deschizându-se încet. Soldatul palid, al cărui nume era Lowell, a coborât din Jeep, s-a îndreptat spre Arden și a tăiat funia care o lega de cadrul metalic. Stark m-a eliberat în timp ce poarta se deschidea, dezvăluind o clădire joasă din cărămidă. Mâna lui era pe brațul meu, și mă trăgea de pe platforma Jeepului pe scaunul din spate.

— Nu, a murmurat Arden lăsându-se în jos, în timp ce amândouă ne-am dat seama unde ne aflam. Nu mă întorc!

Lowell a smucit-o brusc, încercând să o ridice în picioare.

De o parte și de alta a porții stăteau Joby și Cleo, cele două femei-paznic care se aflau în Școală de atâția ani. Mitralierele lor erau ațintite spre pădurea din spatele nostru. Din spate, clădirea de cărămidă părea mai mică decât îmi aduceam aminte, cu un rând de geamuri joase, cu gratii. Alături era o curte cu iarbă, înconjurată de un gard de plasă, cu partea de sus înclinată spre interior pentru a

împiedica evadarea. Câteva fete, îmbrăcate în veșminte identice, albastre, se aflau afară, așezate la două mese mari din piatră.

Jeepul a intrat. Am alergat către Arden, aruncându-mă asupra lui Lowell. Mi-am înfipt umărul în coastele lui, dar cu mâinile legate la spate, practic totul a fost în van. Și-a recăpătat rapid echilibrul, iar apoi a început să o tragă pe Arden pe poartă. Cleo a apucat-o de picioare, să nu mai lovească.

— Nu poți face asta! Am țipat eu.

Mâna lui Stark s-a încleștat în jurul brațului meu, în timp ce mă escorta înapoi către Jeep.

— Ea aparține acestui loc, a spus el rece.

M-am uitat înapoi la ea peste umăr. Arden se lupta cu soldații, picioarele și mâinile fiindu-i încă legate. Lowell i-a acoperit gura în timp ce intrau în zona împrejmuită. El și Cleo au predat-o gardienilor de la ușă de parcă ar fi fost un sac de orez.

— Doar un minut, am insistat eu, înfigându-mi călcâiele în pământ, refuzând să mai fac un pas.

Slark s-a întors să mă privească, dar mâna lui încă era pe brațul meu.

— Nu mă poți lăsa să fac asta? Ai adus-o aici – ai făcut ceea ce ți-ai propus. Eu merg în Orașul de Nisip. Vreau numai un minut, doar unul, să-mi iau rămas-bun.

S-a uitat către gardurile înalte de pe fiecare parte a potecii de pământ, apoi la clădirea din față, cu fațada de piatră de aproape zece metri înălțime. Soldații parcaseră Jeepul în lateral, blocând poarta. N-aveam unde să fug.

Stark mi-a dat în sfârșit drumul.

— Ai un minut, a spus el. Fă ce-ai de făcut!

Am pornit pe potecă, pielea mă ustura în locul unde mă strânsese el. O femeie a ieșit din clădire. Purta o mască pe gură. Împingea un pat de metal către intrare, iar Cleo a legat-o pe Arden, schimbând cătușele de plastic cu altele mai groase, mai rezistente, din piele.

Ochii mei s-au întâlnit cu cei ai lui Arden. Când m-a văzut acolo, dincolo de gard, corpul ei s-a relaxat.

— Nu îi voi lăsa să-ți facă asta, am spus eu. Nu îi voi lăsa.

A deschis gura să răspundă, dar Joby a tras-o înăuntru, după care zgomotul încuietorii a răsunat în urma lor. A dispărut.

— Cum rămâne cu mine? A întrebat o voce familiară.

Am înghețat, știind a cui era vocea înainte să-mi întorc capul. Stătea la nici un metru depărtare de mine, și mâinile ei strângeau cu putere gardul din plasă. Am pășit către ea, observându-i părul negru, umed de la transpirație, vânătăile din jurul încheieturilor și gleznelor, halatul din material aspru, care îi ajungea până la genunchi.

— Ruby, am spus eu, uitându-mă la burta ei, ascunsă de halat.

Nu părea să fie gravidă – cel puțin, nu încă.

— Ești bine!

În noaptea în care am plecat, stătusem în ușa dormitorului nostru, ascultând cum respirau prietenele mele, și mă întrebam când voi putea să mă întorc. În Califia, de fiecare dată când Maeve mă învăța ceva – cum să folosesc un cuțit, cum să trag cu arcul, cum să mă cațăr pe o funie – mă închipuiam întorcându-mă cu femeile din Califia la Școală, Quinn sau Isis stând lângă mine în timp ce umblam prin dormitorul slab luminat, trezind fetele din somn. Nu mi-am imaginat vreodată ca lucrurile să iasă așa.

Ruby își ținea ochii pe jumătate închiși. În timp ce se sprijinea de gard, corpul ei se balansa înainte și înapoi, fiindcă picioarele îi erau slăbite.

— Ce e? Ce ți-au făcut? Am întrebat-o eu.

Am scrutat cu privirea mica pajiște. Am văzut câteva fete din clasa mea și câteva din anul anterior, stând la mesele din piatră. Maxine, o fată cu nasul mic, care bârfea în permanență, stătea cu capul pe masă.

— Ruby?

— Îndepărtează-te de gard, a strigat o femeie-paznic de dinăuntru.

Femeia era scundă și îndesată, cu obrazii plini de gropițe.

— Dă-te înapoi!

A îndreptat arma către mine, dar am ignorat-o, apăsându-mi în schimb fața de gard, astfel că nasul meu aproape îl atinge pe-al lui Ruby.

— Unde e Pip? Am șoptit eu.

Ruby nu s-a uitat la mine, privirea ei rămânând fixată pe bocancii mei gri jerpeliți.

— Ruby, răspunde-mi! Am șoptit eu, mai stăruitoare.

Paznicul din îngrăditură se îndrepta spre noi. Stark coborâse din Jeep. Nu aveam prea mult timp.

Ruby s-a uitat la cer. Soarele i-a scaldat ochii căprui, luminându-i cafeniul și auriul ascunși în adâncuri. Spune ceva, gândeam eu, în timp ce Stark se îndrepta spre mine, urmat îndeaproape de Lowell. Te rog, spune ceva!

— Eve, îndepărtează-te de gard! Gata! A strigat Stark.

Apoi s-a întors către femeia-paznic:

— Lasă arma jos!

— Te rog, am insistat eu.

Și-a mișcat buzele să vorbească.

— Unde-au dispărut toate păsările? A întrebat ea, și și-a sprijinit fruntea de gard.

Stark m-a apucat de cot. Și-a ridicat mâna spre paznic, făcându-i semn să lase arma jos.

— Gata, suficient! Înapoi în camion, a mormăit el, înfigându-și degetele în carnea moale a brațului meu.

În timp ce mă urcau în Jeep și mă legau din nou de cadrul metalic, am stat cu ochii pe Ruby. Continua să stea sprijinită de gard și își mișca buzele de parcă nici nu observase că plecasem.

Lowell a pornit motorul, iar roțile Jeepului s-au învârtit pe pământul dur. Poarta s-a deschis. Am simțit acea singurătate familiară, acea senzație, fără sfârșit și seacă, de a nu avea pe nimeni. Acel loc care mi-o furase pe Pip și pe Ruby, o luase acum și pe Arden. Am privit cum zidul de piatră dispărea în spatele copacilor, în timp ce poarta se închidea, o bună parte din viața mea rămânând captivă înăuntru.

Soarele coborâse dincolo de munți. Pădurile făceau loc întinderilor mari de nisip. Am stat legată de interiorul metalic al Jeepului, abia putând să-mi mișc trupul rigid și chinuit de la atâtea ore petrecute în camionetă. Am fost forțați să mergem pe drumul de pământ cu hârtoape de lângă lângă asfalt, să evităm numeroasele mașini arse care blocau partea carosabilă. Jeepul trecuse pe sub multe panouri uriașe, ale căror afișe se rupseseră și se cojiseră, iar imaginile fuseseră decolorate de soare. PALMS, scria pe una. O stațiune, prea multe tentații. Alta înfățișa sticle cu lichid de culoarea chililimbarului, acoperite cu stropi de condens. Cuvântul „Budweiser” de-abia putea fi deslușit.

Goneam către zidurile Orașului. Turnuri înalte se ridicau din deșert, așa cum ne spusese la Școală. Gândurile mele erau la Arden și la Pip, legate de acele paturi metalice, și la Ruby și la ochii ei mari care priveau în gol. Întrebarea lui Ruby îmi răsuna în minte – „Cum rămâne cu mine?”

Sentimentul de vinovăție a revenit. Nu făcusem suficient. Plecasem în acea noapte, presupunând că exista o șansă să mă întorc. Mai mult timp. Acum, cu mâinile legate, la marginea Orașului de Nisip, nu mai puteam face nimic să le ajut.

În timp ce ne apropiam de zidul de cincisprezece metri, Stark a scos o insignă rotundă din buzunar și a întins-o paznicilor. După o pauză lungă, o poartă din zid s-a deschis, suficient pentru ca Jeepul să treacă. Am intrat, ca apoi să ne oprim în fața unei baricade. Soldații au înconjurat Jeepul, cu armele ațintite asupra noastră.

— Spuneți-vă numele, a strigat cineva din întuneric.

Stark și-a scos insigna și și-a rostit numele și numărul.

Ceilalți doi bărbați din camionetă au făcut la fel. Un soldat cu pielea arsă de soare a examinat insigna, în timp ce ceilalți au verificat mașina, luminând pe sub cadrul de metal, fețele bărbaților și locul de la picioarele lor. Raza a ajuns apoi pe mâinile mele, încă legate cu cătușe de plastic.

— Un prizonier? A întrebat unul dintre soldați. A ținut lumina pe încheieturile mele. Aveți acte pentru ea?

— Nu-i trebuie acte, a răspuns Stark. Ea e fata.

Soldatul m-a examinat cu niște ochi ca mărgelele, zâmbind superior.

— În acest caz, bine ați venit acasă!

Le-a făcut semn soldaților să se dea la o parte. Baricada de metal s-a ridicat. Stark a apăsat pedala cu piciorul și am accelerat către Orașul sclipitor.

Am trecut pe lângă clădiri iluminate din interior, albastru aprins și verde și alb, exact cum ni le descrieseră Profesoarele.

Mi-am adus aminte cum stăteam în cantina Școlii, ascultând cuvântările Regelui la radio, care ne povestea despre restaurare. Hoteluri de lux erau transformate în clădiri cu apartamente și birouri. Apa era furnizată de către un rezervor local numit Lacul Mead. Luminile străluceau la etajele superioare ale fiecărui turn, piscinele fiind de un albastru cristalin perfect, toate alimentate de marele Baraj Hoover.

Jeepul a gonit printr-un șantier de construcții destinat extinderii ce se afla la marginea Orașului. Pe alocuri, dunele de nisip erau de trei metri înălțime. Soldații patrulau pe culmea zidului, cu armele îndreptate spre întuneric. Am trecut pe lângă case dărăpănate, grămezi de dărâmături și un țarc imens plin cu animale de fermă. Mirosul de gunoi îmi înțepa nările. Palmieri uriași se înălțau deasupra noastră, cu trunchiurile lor uscate și maronii.

În timp ce ne apropiam de centrul Orașului, terenul s-a deschis. În stânga noastră se întindeau grădini, iar în dreapta se vedea o parcare din beton. Avioane ruginite stăteau în fața unei clădiri vechi pe care scria aeroportul mecarran. Am trecut pe lângă cartiere dărâmate și caroserii de mașini vechi până când în jurul nostru au început să se înalțe clădiri, una mai grandioasă decât cealaltă. Aveau culori diferite și străluceau de lumină.

— Impresionant, nu-i așa? A întrebat soldatul cu cicatrice.

Stătea lângă mine pe bancheta din spate și-și desfăcea gamela.

Priveam țintă la clădirea din fața noastră: o uriașă piramida aurie. Un turn verde se înălța în dreapta, și suprafața lui sticloasă reflecta luna. Impresionant nu era cuvântul potrivit. Structurile elegante nu semănau cu nimic din ceea ce mai văzusem până atunci. Cunoscusem doar sălbăticia – drumuri distruse, case cu acoperișuri surpate, mușegai negru ce se-ntindea pe pereții Școlii. Oamenii se plimbau pe pasaje metalice deasupra străzilor. La capătul drumului principal, un turn se ridica spre stele, o săgeată de un roșu strălucitor pe cerul nopții. „Am supraviețuit”, părea Orașul să spună, cu fiecare zgârie-nori sclipitor, drum pavat sau copac plantat. „Lumea va merge înainte.”

Jeepul era singura mașină de pe stradă. Mergea atât de repede, încât siluetele oamenilor păreau estompate. Puteam să îmi dau seama că cei mai mulți erau bărbați după umerii lași și silueta masivă. Câini

mici, albi, hoinăreau pe stradă, aproape o treime din dimensiunea lui Heddy.

— Ce sunt ăia? Am întrebat eu.

— Rat terrieri, a spus soldatul cu cicatrice. Regele a cerut să fie înmulțiți, astfel încât să soluționeze infestarea cu rozătoare.

Înainte să pot răspunde, Jeepul a virat la stânga, blocând un drum lung care șerpuia către o clădire masivă albă. Șiruri de Jeepuri guvernamentale erau aliniată în față. Soldații stăteau postați de-a lungul unei fâșii cu copaci subțiri, cu mitralierele așezate în spate. Am privit în sus către vasta structură albă. Intrarea principală era mărginită de sculpturi - îngeri înaripați, cai, femei cu capetele tăiate. După atâtea mile parcurse, ajunseserăm. La Palat.

Regele era la etaj, mă aștepta.

Stark m-a dat jos din Jeep, ținându-mă strâns de braț. Când am intrat în vestibulul circular din marmură, de-abia puteam să mai respir. Chipul Regelui mă bântuise vreme de luni întregi. Mă gândeam la poza cu care crescusem în Școală.

Părul său, alb și rar, îi cădea peste frunte. Pielea îi atârna ca o gușă iar ochii lui, ca mărgelele, supravegheau fără încetare, urmărindu-te oriunde mergeai.

Soldații se mișcau prin vestibul, unii stăteau de vorbă, alții se plimbau prin fața unei fântâni. Stark m-a introdus prin niște uși aurii într-un lift mic cu oglinzi și a tastat un cod pe o tastatură de dinăuntru. Ușile s-au închis și urcam, sus, sus, iar stomacul meu tremura în timp ce etajele zburau pe lângă noi cincizeci urcate, apoi încă cincizeci.

— O să regreți asta, am spus eu, forțându-mi cătușele de plastic de la încheieturi. O să-i spun ce-ai făcut. Cum oamenii tăi m-au aruncat la pământ în parcare. Cum m-ai amenințat că mă omori.

M-am uitat la tăietura adâncă de pe brațul meu, la sângele închegat care devenise negru.

Stark a clătinat din cap.

— Fă ce vrei, a spus el, cu vocea lui monotonă. Așa a fost ordinul. Să fac orice să te-aduc aici.

Apoi s-a întors către mine, cu ochii injectați. M-a apucat de gulerul bluzei și m-a tras spre el, astfel că fața mea ajunsese la doar câțiva centimetri de a lui.

— Acei oameni pe care i-ai ucis îmi erau ca niște frați. Au slujit alături de mine în fiecare zi, vreme de trei ani. Regele nu te va pedepsi pentru ce ai făcut, dar mă voi asigura că nu vei uita niciodată ce s-a întâmplat în acea zi.

Ușile s-au deschis în fața noastră cu un bing! Înfricoșător. Unghiile lui Stark erau înfipite în brațul meu, în timp ce mă conducea către o încăpere de dincolo de holul cu covor.

— Îl vei aștepta aici.

Apoi a scos un cuțit din buzunar și a tăiat cătușele din plastic. Măinile mă furnicau, sângele își relua circulația.

Ușa s-a închis. Am sărit și am înhățat clanța, știind înainte să încerc că era încuiată. O masă lungă din mahon era așezată în centrul încăperii, înconjurată de câteva scaune greoaie. Un geam imens supraveghea Orașul, o margine de jumătate de metru se afla doar la câțiva centimetri dedesubt. Am mers la geam și mi-am vârât degetele sub panou, forțându-l.

— Te rog, deschide-te, am șoptit eu printre dinții încleștați, te rog, deschide-te!

Trebuia să ies din acea încăpăre. Nu conta cum.

— Sunt închise, a rostit o voce gravă.

Șira spinării mi-a înțepenit. M-am întors. În cadrul ușii stătea un bărbat în jur de șaiszeci de ani, cu păr alb și rar, și cu pielea subțire ca hârtia.

M-am îndepărtat de perete, mâinile mi s-au prăbușit lateral. Purta un costum albastru-închis și o cravată din mătase, având brodat pe ea blazonul Noii Americi. A pășit în față, făcând agale o tură în jurul meu, ochii lui cercetându-mi părul castaniu încâlcit, bluza din pânză de în, learcă de transpirație, și zgârieturile de la încheieturile mâinilor, acolo unde fusesem legată. Rana de pe braț era încă deschisă, și eram mânjită de sânge de la cot la palmă. Când într-un final și-a încheiat examinarea, a venit lângă mine, s-a întins și mi-a mângâiat obrazul.

— Frumoasa mea față, a spus el, trecând cu degetul mare peste sprânceana mea.

— I-am dat mâna la o parte și m-am împleticit înapoi, încercând să mă depărtez pe cât de mult posibil.

— Stai departe de mine! Am spus eu. Nu-mi pasă cine ești!

A rămas acolo, privindu-mă lung. Apoi a făcut un pas în față apoi altul, încercând să se apropie de mine.

— Știu de ce sunt aici, m-am răstit eu, înconjurând masa, deplasându-mă cu spatele până când am ajuns la perete. Și mai degrabă aș muri decât să îți fac un copil. Mă auzi?

Am ridicat mâna să îl lovesc, dar mi-a prins încheietura.

I -am simțit strânsoarea fermă. Ochii îi erau înlăcrimați. S-a aplecat până când fața i-a ajuns la același nivel cu a mea.

Când într-un final a vorbit, fiecare cuvânt era rostit încet și calculat.

— Nu ești aici să îmi faci un copil, a spus, râzând într-un mod ciudat. Tū ești copilul meu.

M-a tras spre el, ținându-mi capul cu mâna, și m-a sărutat pe frunte.

— Cenevieve a mea.

Am stat așa pentru o clipă, el ținându-mă cu mâna de ceafă, până când m-am eliberat. Nu puteam vorbi. Cuvintele lui au năvălit și au stricat totul – trecutul și prezentul – cu aluziile-i oribile.

Mă simțeam amețită. Ce îmi povestise mama mea? Ce spusese ea? Din câte îmi amintesc, fuseserăm mereu doar noi două. Nu existau fotografii cu tatăl meu pe peretele de deasupra scării, nu auzeam povești despre el la culcare. Când eram suficient de mare cât să-mi dau seama că eram diferită de copiii cu care mă jucam, izbucnise molima și le răpise tuturor tații. El era plecat, asta era tot ce trebuia să știu, îmi spunea ea. Și ea m-a iubit cât pentru amândoi.

A scos o bucată lucioasă de hârtie din buzunarul sacoului și mi-a întins-o. O fotografie. Am luat-o și am privit-o cu atenție. Era făcută cu mulți ani în urmă, când chipul nu-i fusese atins de vreme. Părea fericit, chiar arătos, cu brațul în jurul umerilor unei femei tinere, cu breton negru care-i acoperea ochii. Se uita în jos către ea, în timp ce ea privea la aparatul de fotografiat, fără să zâmbească. Fața ei avea acea expresie încrezătoare a unei femei care știe că este frumoasă.

Țineam poza la piept. Ea era. Îmi aminteam fiecare linie de pe chipul mamei mele, gropița din bărbie, felul în care părul negru îi cădea pe frunte. Întotdeauna căuta un ac de păr să îl țină prins. Ne jucaserăm de-a îmbrăcatul în camera mea în acea zi, înainte ca molima să apară. Auzeam copiii afară, strigând și râzând, și zgomotul făcut de plăcile de skateboard pe pavaj. Purtam papucii cu fundițe roz. Mi-a luat una din agrafele de păr sub formă de elefant și și-a pus-o în păr, exact deasupra urechii. „Uite, fetița mea dulce”, a spus ea, sărutându-mi mâna, „acum suntem gemene.”

— Am cunoscut-o cu doi ani înainte să te naști, a spus Regele.

M-a condus la masă și a tras un scaun pentru mine. Am acceptat, recunoscătoare când corpul meu s-a prăbușit pe pernă, cu picioarele încă tremurându-mi.

— Atunci eram deja Guvernator și organizam un eveniment de strângere de fonduri la muzeul unde lucra ea. A fost custode înainte să te nască, a spus el. Dar sunt sigur că știi asta.

— Abia dacă știi ceva despre ea, am reușit să îngaim, privindu-i ochii din fotografie.

A venit în spatele meu, și-a pus mâinile pe spătarul scaunului, uitându-se peste umărul meu.

— Mi-a oferit un tur privat al grădinilor, arătându-mi acele plante care miroseau a usturoi și țineau căprioarele la distanță.

S a așezat lângă mine și și-a trecut degetele prin păr.

— Era ceva în felul în care vorbea care mă uimea, de parcă râdea mereu la o glumă pe care doar ea o înțelegea. Am stat două săptămâni acolo, apoi am păstrat legătura. Veneam să o văd ori de câte ori nu eram în Sacramento. Dar, într-un final, distanța a fost prea mult pentru noi. Am pierdut legătura. Doi ani mai târziu, a apărut molima. La

Început, s-a dezvoltat treptat. Erau știri despre boală în China și în anumite părți ale Europei. Pentru o lungă perioadă de timp, am crezut că în afară fusese stopată. Doctorii americani lucrau la un vaccin. Apoi a suferit o mutație. Virusul era mai rezistent; omora mai repede. A ajuns în State și oamenii au început să moară cu miile. Vaccinul fusese scos pe piață, dar acesta doar încetinea evoluția bolii și prelungea suferința cu câteva luni. Mama ta încerca să mă contacteze, dar eu nu știam. Mi-a trimis e-mailuri și scrisori, a sunat înainte ca telefoanele să înceteze să mai funcționeze. Am descoperit corespondența în birou abia atunci când am fost pus în carantină. O grămadă întregă de scrisori, puse unele peste altele pe birou, nedeschise.

Mi-am adus aminte de acea vreme. Sângerările se agravasera. Trecea de la o batistă la alta, încercând să își păstreze nasul curat. În timp ce eu mă plimbam pe-afară într-o după-amiază, se culcase în cele din urmă, în dormitorul întunecat. Casa de peste drum fusese marcată cu un X roșu. Peluza de lângă aceasta era săpată, pământul fiind răscolit acolo unde îngropaseră primele cadavre. Tăcerea mă speria. Toți copiii dispăruseră. O bicicletă stricată zăcea în mijlocul drumului. Pisica vecinului era afară, jucându-se cu capătul unui furtun, în timp ce eu mă apropiam de ușă. Intrasem, căutând cuplul pe care îl văzusem intrând și ieșind de-atâtea ori, bărbatul cu pălărie maro. Mi-am adus aminte de miros, greu și putred, și de praful care se strânsese pe la colțuri. Avem nevoie de ajutor, îmi spusese în sine, în timp ce făceam câțiva pași nesiguri în camera de zi. Apoi i-am văzut trupul pe canapea. Pielea îi era cenușie, iar pe față îi apăruseră semnele descompunerii.

— Ne-ai părăsit, am spus eu, incapabilă să-mi ascund furia din voce. Era singură, a murit singură în acea casă, iar tu ai fi putut s-o ajuți. Așteptam ca cineva să ne salveze.

Mi-a acoperit mâna cu a lui, dar m-am dat la o parte.

— Aș fi făcut-o, Genevieve...

— Țsta nu e numele meu, m-am răstit eu. Am strâns fotografia la piept. Nu-mi poți spune așa.

S a ridicat și a mers la geam, stând cu spatele la mine. Afară, pământul de dincolo de zid era negru, nici o lumină vizibilă pe o rază de kilometri întregi.

— Până ce nu i-am citit scrisorile, nici nu știam că existi, a pus el oftând. Cum poți fi supărată pe mine pentru asta? Au fost puși soldați la intrare pentru a împiedica oamenii să mă atace. Eram unul dintre puținii oficiali guvernamentali în Sacramento care supraviețuiseră. Oamenii erau convinși că aveam un leac magic, că aș fi putut să le salvez familiile.

Când epidemia s-a sfârșit, când aveam resurse, am trimis soldați. Eu amenajam o nouă capitală, temporară, și încercam să-i organizez pe supraviețuitori. I-am trimis la casa ei să vă găsească. Tu erai deja plecată.

— Ea era acolo? Am întrebat eu, ținând mâinile peste fotografie. Mi-am adus aminte cum stătea în ușă, trimițându-mi un sărut. Arăta atât de fragilă, cu oasele care i se vedeau pe sub piele. Și totuși, asta nu m-a oprit să îmi imaginez că lucrurile ar fi putut fi diferite. Că poate - în pofida logicii - ar fi putut să supraviețuiască.

— I-au găsit rămășițele, a spus el.

S-a întors și a pășit către mine.

— Atunci am început să te caut, mai întâi în orfelinate, apoi, când Școlile au fost formate, te-am căutat în registrele de acolo. Dar nu era nici o fată cu numele de Genevieve la niciuna din școli - probabil tu deja foloseai numele de Eve. Am știut că erai în viață abia când au trimis fotografiile de absolvire și ți-am văzut poza. Semeni atât de mult cu ea.

— Să înțeleg că trebuie să cred toate acestea în baza unei singure fotografii? Am spus eu, ridicând poza.

— Există teste, a zis el calm.

— De ce ar trebui să cred tot ce-mi spui? Prietenele mele sunt încă în acele Școli. Toate sunt acolo din cauza ta.

Pășea în jurul mesei, respirând adânc.

— Încă nu m-aștept să-nțelegi. N-ai avea cum.

Am râs ușor.

— Ce e de-nțeleș? Nu pare să fie nimic complicat în legătură cu ce faci. Toate sunt acolo, împotriva voinței lor, din cauza ta. Tu ești cel care a creat lagărele de muncă și Școlile.

Am scuturat din cap, încercând să ignor felul în care nasurile noastre erau înclinate spre stânga, sau cum aveam aceiași ochi cu pleoape mari. Îi uram părul care se rărea, bărbia ușor despicată, cutele adânci de la colțurile gurii. Nu-mi venea să cred că eram rudă cu acest bărbat - că aveam în comun sângele și trecutul.

Pielea îi lucea din pricina transpirației. Și-a acoperit fața, dar l-am văzut, refuzând să mă uit în altă parte. Într-un final, s-a întors și a apăsă un buton de pe perete.

— Beatrice, vino acum, te rog, a spus el cu o voce joasă.

Și-a scuturat o scamă de pe sacou.

— E puțin spus că ai avut o zi încărcată. Probabil că ești obosită. Camerista te va conduce în dormitor.

Ușa s-a deschis. O femeie scundă, de vârstă mijlocie, a intrat, îmbrăcată cu fustă și jachetă roșii, cu blazonul Noii Americii pe rever. Fața îi era brăzdată de riduri adânci. A zâmbit când m-a văzut, și m-a salutat, rostind un, Alteța Voastră Regală”.

Regele și-a pus delicat mâna pe brațul meu.

— Odihnește-te bine. Ne vedem mâine.

Am pășit către ușă, dar m-a luat de mână și m-a îmbrățișat strâns. Când mi-a dat drumul, avea o expresie blândă, și mă privea lung. Voia ca eu să îl cred, cel puțin asta era clar, dar m-am ținut tare.

Mă gândeam doar la gleznelor legate ale lui Arden, la corpul ei ce se zbătea încercând să se elibereze.

Am fost ușurată când, într-un final, mi-a dat drumul mâinii.

— Te rog, condu-o pe Prințesa Genevieve către camerele sale și dezbrac-o de aceste haine.

Femeia s-a uitat la pantalonii mei uzați, la sângele de pe brat, la bucățile de frunze încâlcite în părul meu. A zâmbit bland, în timp ce el dispărea la capătul holului, și i se auzeau pașii pe podeaua lucioasă de lemn. Am rămas înghețată, inima bătându-mi puternic în piept, până când în cameră s-a lăsat liniștea, toate urmele sale dispărând.

— Iar aici veți servi ceaiul de după-amiază, a spus beatrice, gesticulând către atriumul uriaș.

Trei pereți erau alcătuiți doar din geamuri, iar sticla ce servea drept tavan dezvăluia cerul fără stele. Trecuserăm de sufrageria formală, de locul pentru servit ceaiul, de camerela de oaspeți încuiate și de bucătăria servitoarei. Totul era învăluit într-un soi de ceață. El e tatăl tău, îmi repetam eu, de parcă eram o străină transmițând mesajul. Regele este tatăl tău.

Indiferent de câte ori reveneam asupra gândului, tot părea imposibil. Am simțit podeaua din lemn tare de sub picioare. Am mirosit cidrul mult prea dulce clocotind pe plita de pe coridor. Am văzut pereții albi, sterili, ușile de lemn lustruite, am auzit tocurile joase ale lui Beatrice făcând clac, clac, clac. Și tot nu îmi venea să cred că eram aici, în Palatul Regelui, atât de departe de Școală, de Califia și de sălbăticie. Atât de departe de Arden, Pip și Caleb.

Beatrice mergea cu doi pași înaintea mea, spunându-mi de piscina interioară, turuind despre tot felul de lucruri. Acontinuat să vorbească despre carnea și legumele proaspete care erau livrate zilnic la Palat, despre bucătarul personal al Regelui, și despre ceva numit aer condiționat. Nu am ascultat-o.

Tot ce am văzut a fost o ușă închisă, cu o tastatură lângă ea.

— Toate ușile au nevoie de un cod să se deschidă? Am întrebat eu.

Beatrice m-a privit peste umăr.

— Doar unele. Siguranța dumneavoastră este evident foarte importantă, așa că Regele m-a rugat să nu vă dezvălui codul. Mă puteți chema prin interfon, dacă aveți nevoie de ceva și vă voi însoți oriunde aveți nevoie să mergeți.

— Da, am șoptit eu. Siguranța mea.

— Trebuie să fiți ușurată că sunteți aici, a continuat Beatrice. Am vrut să vă spun cât de rău îmi pare de tot ce ați pățit.

Am privit cum apăsa codul camerelor, încercând să rețin cât mai multe numere posibil. A deschis ușa, dezvăluind un pat mare, un candelabru și un cărucior de servit cu un platou de argint acoperit. Mirosul de friptură de pui umplea toată camera.

— Am auzit ce s-a întâmplat în sălbăticie – cum v-a luat acel Pribeag, cum i-a ucis pe acei soldați în fața dumneavoastră. Un Pribeag? Am întrebat eu.

Fotografia mamei mele îmi tremura în mâini.

— Băiatul, a spus ea, coborându-și vocea în timp ce mă conducea spre baie. Băiatul care v-a răpit. Cred că nu s-a făcut public încă, dar lucrătorii din Palat au auzit cu toții. Trebuie să fiți atât de recunoscătoare că Sergentul Stark v-a adus aici, în spatele zidurilor. Toată lumea vorbește despre viitoarea sa avansare în grad.

Mi-am simțit stomacul strângându-se ghem. Cuvintele lui Stark din lift au revenit, promisiunea că nu mă va lăsa niciodată să uit ce s-a întâmplat în acea zi. Probabil că știa ce simțeam pentru Caleb. Văzuse cât de îngrijorată fusem în timpul călătoriei cu Jeepul, auzise panica din vocea meq când îl rugasem să îi coasă piciorul lui Caleb. Totul devenise îngrozitor de clar: ca fiică a Regelui, nu puteam fi niciodată executată în Oraș. Inșă Caleb putea fi.

— Ai înțeles totul greșit. Caleb nu a ucis pe nimeni. Dacă n-ar fi fost el, eu nu aș fi supraviețuit.

Am încercat să îi privesc chipul, dar s-a întors. Stătea în fata chiuvetei și deschidea robinetul, așteptând ca apa să fie fierbinte.

— Dar asta spune toată lumea, a repetat ea. Îl caută pe băiat în sălbăticie. Este un mandat emis pentru el.

— Nu înțelegi, am reușit eu să spun. Mint cu toții. Tu nu știi ce a făcut Regele acolo, este groaznic...

Ochii lui Beatrice s-au mărit. Când într-un final a deschis. Gura, vocea îi era atât de slabă, încât de-abia am putut să o aud din cauza apei care curgea.

— Nu vorbiți serios, a șoptit ea. Nu puteți spune astfel de lucruri despre Rege.

Am arătat către geam, către pământul care se întindea pe sute de kilometri.

— Prietenii mei cei mai apropiați sunt închiși acum în acele Școli. Sunt tratați ca niște animale de fermă, ca și câinii nu și-au închipuit sau nu au sperat la ceva mai bun.

Am lăsat fotografia să cadă pe podea și mi-am sprijinit capul în mâini. Am auzit-o pe Beatrice cotrobăind prin dormitor, deschizând și închizând sertare. Robinetul era încă deschis. Apoi a venit lângă mine și m-a ajutat să-mi scot bluza urat mirositoare, îmbibată de sudoare, și pantalonii plini de noroi. Mi-a pus o bucată de pânză fierbinte săpunită pe gât și mi-a trecut-o apoi peste umeri, îndepărtând murdăria de pe piele.

— Poate ați înțeles sau ați auzit greșit, a spus ea. E o alegere pe care fetele o fac în Școli – întotdeauna au de ales. Cele care fac parte din inițiativa de creștere a natalității s-au oferit voluntare.

— N-au făcut-o, am insistat eu, scuturând din cap. Nu s-au oferit voluntare, nu ne-am...

Mi-am mușcat buza. Voiam să o urăsc pe această femeie ridicolă, care îmi spunea mie despre Școala mea, despre prietenii mei, despre viața mea. Voiam să o prind de braț și să o strang până când avea să mă asculte. Trebuia să asculte – de ce nu mă asculta? Dar ea îmi freca spatele cu bucata de pânză, ridicându-mi ușor bretelele subțiri ale maioului. Mi-a curățat murdăria de pe picioare și dintre degetele de la picioare, și a frecat noroiul din spatele genunchilor. O făcea cu atâta grijă.

După atâtea luni de fugă, luni de dormit în subsolurile reci ale caselor abandonate, delicatețea ei era prea greu de suportat.

— Ne-au vânat, am continuat eu, lăsându-mi corpul să se relaxeze puțin. Soldații m-au vânat pe mine și pe Caleb.

L-au înjunghiat. Iar prietena mea, Arden, a fost târâtă înapoi în acea Școală. Țipa.

M-am luat, așteptând ca ea să aducă argumente, dar a îngenuncheat lângă mine, ținând bucata de pânză deasupra rănii pe braț.

Mi-a luat mâinile și a privit lung la dunga vineție de la încheieturi, unde îmi fuseseră puse cătușele. A trecut cu cârpa peste rană, frecând carnea vie, sângele fiind acum o crustă subțire, roșiatică.

— Nu ar trebui să vorbim despre soldați în acest fel, a spus ea încet, ușor nesigură.

— Nu pot.

S-a uitat la mine, ochii ei cerându-mi stăruitor să mă opresc. Într-un final, s-a întors și a luat cămașa de noapte pe care o pusese pe pat.

Am luat cămașa din mâna ei și am trecut-o peste cap. Am vrut să plâng, să-mi las corpul să suspine, dar eram prea extenuată. Nu mai era nimic înăuntru.

— Nu poate fi tatăl meu, am mormăit eu, fără să îmi pese dacă asculta. Pur și simplu nu poate fi.

M-am băgat în pat și am închis ochii.

Beatrice s-a așezat lângă mine, arcurile saltelei scârțâind sub greutatea ei. A pus o cârpă curată pe fața mea, mi-a șters fruntea, obrații, apoi a împăturit-o și mi-a așezat-o delicat pe ochi. Întreaga lume era întunecată.

Ziua fusese prea istovitoare. Speranța să îl revăd pe Caleb, atacul soldaților, Arden și Ruby și Regele cu declarațiile sale – greutatea acestora s-a prăbușit asupra mea, ținându-mă. Beatrice încă era lângă mine, degetele ei delicate îmi mașau tâmplele, dar părea să fie undeva departe.

— Nu vă simțiți bine, a spus. Da, a repetat ea în timp ce eu adormeam. Asta trebuie să fie.

Regele a pășit pe puntea de observație și mi-a făcut semn să îl urmez. Picioarele îmi erau nesigure în timp ce priveam lumea minusculă aflată cu o sută de etaje mai jos. Zidul înconjura Orașul într-o buclă uriașă, întinzându-se pe kilometri întregi dincolo de grupul central de clădiri. Câmpuri vaste cu recolte încolțite se vedeau în partea de est. Depozite vechi se întindeau în vest. Pământul de la marginea zidului era acoperit de clădiri dărâmate, grămezi de gunoaie și mașini ruginite și decolorate de soare.

— Presupun că nu ai fost niciodată atât de sus, a spus Regele, privind la mâinile mele, care țineau strâns balustrada de metal. Înainte de molimă, astfel de clădiri existau în fiecare oraș important, pline cu birouri, restaurate și apartamente.

— De ce m-ai adus aici? Am întrebat eu, privind către balustradele joase din fața mea, singurul lucru care împiedica o cădere. Cu ce scop?

Îmi petrecusem ziua la etajele superioare ale Palatului. Brațul îmi fusese cusut și bandajat. Mă înmuiasem în baie, înfundând scurgerea cu murdărie și bucăți de frunze moarte. Regele insistase să îl însoțesc în acest turn imens, timp în care a turuit despre Orașul său. Acum, Orașul meu.

Se simțea în largul lui pe puntea îngustă.

— Am vrut să vezi progresul cu ochii tăi. Aceasta este cea mai bună priveliște din întreg Orașul. Stratosphere a fost cea mai înaltă punte de observație din America, dar acum îl folosim ca turn principal de observație al armatei. De aici, un soldat poate vedea pe o rază de kilometri întregi. Furtuni de nisip, bande. În cazul unui atac-surpriză din partea altei țări sau a vreunei colonii, vom fi avertizați din timp.

Înăuntrul turnului de sticlă mișunau soldați. Priveau prin telescoape de metal, scrutând străzile de dedesubt. Unii stăteau la birouri, cu căști pe urechi, ascultând mesaje radio. Mi-am văzut reflexia în geamuri. Aveam cearcăne sub ochi. Mă trezisem în toiul nopții, încercând să mă decid ce să fac în legătură cu Caleb. Știam că puteam să îl pun în și mai mare pericol numai menționându-i numele. Dar mai știam și ca Stark nu avea să înceteze să-l caute. Nu puteam să-l las să fie pedepsit pentru ceva ce eu făcusem.

— Trebuie să știi ceva, am spus eu după o lungă perioadă de timp. Stark te-a mințit. Băiatul care a fost în sălbăticie cu mine - nu el a fost cel care a împușcat soldații.

Regele a încremenit lângă balustradă. S-a întors spre mine, uitându-se cu ochii mijiți din cauza soarelui.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu ce ți-a spus Stark, dar acel băiat m-a ajutat în sălbăticie. M-a salvat. Eu am fost cea care a împușcat soldații când ne-au atacat.

Aveam un nod în gât. Tot ce vedeam era trupul soldatului care cădea pe pavaj, cu sângele băltind sub el.

— Nu îl poți pedepsi, am continuat eu. Trebuie să oprești căutărilor. A fost în legitimă apărare. Voiau să-l omoare.

Regele s-a întors, ținând capul ușor înclinat într-o parte.

— Și ce dacă o făceau? Ce înseamnă el pentru tine? Acest Caleb, căruia i-ai trimis mesajul în acea noapte.

Am făcut un pas înapoi când i-am auzit numele, știind că dezvăluisem prea mult.

— Nu îl știi atât de bine. Vocea îmi era șovăielnică. M-a condus peste munți.

A mijit ochii către mine.

— Genevieve, nu-mi pasă ce ți-a spus. Pribegii pot fi extrem de manipulatori. Sunt cunoscuți pentru faptul că profită de oameni în sălbăticie. A arătat către orizont, unde munții atingeau cerul. Există o întregă organizație care face comerț cu femeii aidoma ție. Orice fată pe care o găsesc.

— Mi-am șters sudoarea de pe frunte, amintindu-mi de Fletcher, de acel camion, de barele de metal ce îmi ardeau pielea. Era adevărat ce spunea, dar, dacă nu ar fi fost vina Regelui, de la bun început niciuna dintre noi nu ar fi trebuit să fugă. Nu ar fi existat nici un motiv să fugim.

— Cu cât sunt mai răi față de ce-ai făcut tu? Care-i alternativa? Să ne umpli mințile cu minciuni și să ne trimiți într-o clădire să facem copii pe care nu o să-i vedem niciodată crescând, sau să-i îmbrățișăm, sau să-i hrănim, sau să-i iubim?

— Am făcut niște alegeri, a spus el, fața înroșindu-i-se subit.

Aprivit în spate, la clădire, uitându-se la soldații postați în fața telescoapelor metalice. Apoi a continuat, cu o voce mult mai gravă decât înainte.

— Ai văzut doar o parte din această lume, și totuși judeci. Eu am fost cel care a luat deciziile dificile. Și-a apăsat pieptul cu degetul. Nu înțelegi, Genevieve. Pribegii care trăiesc, în sălbăticie, chiar unele persoane din spatele acestor ziduri, vorbesc despre ce nu am făcut. Despre ce aș fi putut face, cum îndrăznesc să fac una sau alta pentru oamenii Noii Americi. Dar această lume nu mai este la fel. Peste tot izbucneau răscoale. Nord-vestul era amenințat de inundații. Sute de hectare din Sud luaseră foc. Cei care au supraviețuit molimei au murit în incendii. Ei spun că au vrut alegeri – dar nu erau alegeri. Am făcut ceea ce am făcut, pentru ca oamenii să supraviețuiască.

M-a condus către marginea platformei, iar vântul ne răvășea părul.

— Am descoperit că putem folosi Barajul Hoover și Lacul Mead în procesul de reconstrucție. Trebuia să ne protejăm de țările în curs de refacere care ne puteau vedea vulnerabili. Am luat decizia să

reconstruim aici, folosind electricitate de la baraj. A arătat dincolo de bulevard. Un spital a fost restaurat în primii doi ani. O școală, trei clădiri de birouri și cazare suficientă pentru o sută de mii de oameni. Hotelurile au fost transformate în apartamente. Terenurile de golf au devenit grădini de legume, trei ferme industriale au fost ridicate în următorul an. Oamenii nu trebuie să se mai teamă de atacuri din partea animalelor sau de raiduri ale bandelor. Dacă cineva va vrea să atace Orașul, trebuie să călătorească prin deșert zile întregi, apoi să treacă de zid. Și, în fiecare zi, se fac îmbunătățiri Charles Harris, Șeful Dezvoltării, a renovat restaurante și magazine și muzee, aducând înapoi la viață această țară.

M-am îndepărtat de el. Nu conta cât de mult bine făcuse sau câte clădiri fuseseră ridicate din țărână. Oamenii săi erau aceiași care mă vânaseră.

— Am reușit să reparăm o sondă de țiței și o rafinărie.

M a urmat, aplecându-se să se uite în ochii mei.

— Ai idee ce înseamnă asta?

— Și cine muncește în aceste rafinării? am răspuns la rându meu, gândindu-mă la Caleb și la băieții din buncăr. Cine a lucrat la construirea acestor hoteluri? Ai folosit sclavi.

Regele a scuturat din cap.

— Au primit cazare și mâncare în schimbul muncii lor.

Crezi că cineva i-ar fi adăpostit pe acei copii în casele lor?

Oamenii de-abia puteau să-și hrănească propriile familii. Le-am dat un scop, un loc în istorie. Nu există progres fără sacrificiu.

— De ce decizi tu cine să fie sacrificat? Nimeni nu le-a dar prietenilor mei posibilitatea de-a alege.

S-a aplecat atât de aproape, încât puteam să văd petele de albastru în irisurile lui cenușii.

— Competiția a pornit. Aproape fiecare țară din lume a fost afectată de molimă și toate încearcă să reconstruiască și să-și revină cât mai repede posibil. Toată lumea se întreabă care va fi următoarea superputere.

Continua să mă privească fix, refuzând să se uite în altă parte.

— Eu decid, pentru că viitorul acestei țări - pentru că viețile noastre - depind de asta.

— Trebuie să fi existat și altă cale, am încercat eu. Ai forțat pe toată lumea...

— Oamenii nu făceau copii după molimă, a spus el, râzând ușor. Aș fi putut vorbi despre declinul populației, despre statistici, să fi apelat la rațiunea lor, să fi oferit stimulente. Nimeni nu voia să crească un copil în această lume. Oamenii căutau doar să supraviețuiască, încercând să aibă grijă doar de ei. Da, asta se schimbă acum, încetul cu încetul. Cuplurile fac din nou copii. Însă această țară nu își permite

să aștepte. Aveam nevoie de noi locuințe, o capitală, o populație înfloritoare, și aveam nevoie de ea imediat.

Am privit clădirile arse de soare din fața mea, fațadele lor decolorate, în nuanțe spălăcite – albastru, verde și roz. Era ușor să vezi ce fusese restaurat pe bulevard: culorile erau mai aprinse, sticla strălucea în lumina zilei. Drumurile pavate erau curățate de dărâmături, buruieni și nisip. Apoi, era întinderea de pământ de lângă zid, atât de diferită de restul. Clădiri abandonate, acoperite pe jumătate de nisip, cu acoperișurile dărâmate. Reclamele căzuseră. Palmieri putreziți zăceau pe străzi. În ferme, vacile, care de-abia se mișcau în țarcurile lor strâmte, făceau ca pământul să pară o masă neagră, unduioasă. Caroseriile ruginite ale mașinilor erau aliniate într-o parcare goală. De deasupra, îmbunătățirile erau evidente – clădirile erau ori restaurate, ori afectate de nisip și dărâpanate. Regele trebuia ori să le salveze, ori să le lase să putrezească.

— Nu te pot ierta pentru ce-ai făcut. Prietenii mei încă sunt prizonieri. Când m-au vânat, soldații tăi i-au ucis pe oamenii buni și nici măcar nu au clipit când i-au împușcat.

M-am gândit la Marjorie și Otis, care ne oferiseră adăpost pe Cărare, ascunzându-ne în pivnița lor, înainte să fi fost uciși.

Regele s-a întors către turn.

În sălbăcie, prioritatea soldaților este să se protejeze.

Nu justific acțiunile lor – n-o voi face. Dar au învățat din experiență că întâlnirile cu Pribegii pot fi fatale.

A oftat adânc și a tras de gulerul cămășii.

— Nu mă aștept să înțelegi, Genevieve. Dar eu te-am găsit pentru că tu ești familia mea. Vreau să te cunosc. Vreau ca acest Oraș să te recunoască drept fiica mea.

Familie. Am meditat asupra cuvântului. Nu asta îmi dorisem și eu dintotdeauna? Pip și cu mine stătuserăm treze noaptea, vorbind despre cum ar fi să fim surori, crescând în lumea de dinainte de molimă, într-o casă normală pe o oarecare stradă normală. Își amintea de un frate, cu doi ani mai mare, care o cărase în spate prin pădure. Voisem, sperasem și îmi dorisem asta în acele ultime zile, când fusesem singură cu mama mea în acea casă. Am râvnit după cineva care să fie lângă mine, să stea cu mine la ușa ei, ascultând freamătul calm al cearșafurilor, cineva care să mă ajute să îndur sunetul acelei tuse oribile, chinuitoare. Dar acum, când aveam o familie, nu o mai doream – nu așa. Nu Regele.

— Nu știi dacă pot să fac asta, am spus eu.

Și-a pus o mână pe umărul meu. Era atât de aproape, încât îi vedeam stratul subțire de nisip de pe costum.

— Am plănuit o paradă pentru mâine, a spus el într-un final. E timpul ca oamenii să știe că ești aici, e timpul ca tu să îți iei locul ca Prințesă a Noii Americi. Vei lua în considerare să ni te alături?

— Nu mi se pare că am de-ales, am spus eu.

Nu a răspuns. Stomacul mi s-a făcut ghem. Arden se afla într-o cameră rece, iar eu eram aici, sus, deasupra Orașului, fiica Regelui, discutând despre o paradă.

— Trebuie să îmi eliberezi prietenii, am spus eu. Arden, Pip și Ruby încă sunt în Școala aceea. Trebuie să oprești căutarea lui Caleb. Eu am fost cea care...

— Nu mai putem vorbi despre asta, a spus Regele, cu vocea lui gravă.

S-a întors cu fața spre clădire, unde un soldat se uita prin telescopul metalic la ceva aflat dincolo de noi.

— Doi soldați sunt morți. Cineva trebuie tras la răspundere.

A mijit ochii către mine, de parcă spunea: „Nu vei fi tu aceea.”

— Măcar spune-mi că îmi vei elibera prietenii. Promite-mi asta.

Încetul cu încetul, expresia i s-a îmbunătățit. M-a cuprinscu brațul pe după umeri. Am stat acolo privind Orașul de dedesubt. Nu m-am retras. În schimb, l-am lăsat să creadă că suntem unul și același, uniți unul lângă altul.

— Înțeleg prin ce-ai trecut. Hai să ne bucurăm de paradă mâine, să ne acordăm ceva timp. Îți promit că mă voi gândi la asta.

Decapotabila neagră circula pe drumul principal, accelerând, apoi oprind, ca un gândac speriat. Eu mergeam în spate cu Beatrice, Regele fiind în mașina din fața noastră. În Oraș erau aproape o jumătate de milion de oameni, și se părea că ieșiseră cu toții la paradă. Stăteau cu mâinile întinse peste baricadele care mărgineau strada, aclamând și fluturând din mâini. Pe un panou, care atârna pe latura unei clădiri, scria cu litere mari, roșii:

BINE AȚI VENIT, PRINȚESA GENEVIEVE.

Am înaintat. Palatul era exact în față, grămada de clădiri uriașe, albe, fiind la treizeci de metri depărtare. Un pedestal de marmură era așezat în fața fântânilor. O estradă de lemn se ridica înaintea celei mai mari mulțimi posibile, adunate pe stradă dinaintea ei. Mă gândeam întruna la Caleb, la soldații care îl căutau în sălbăticie. Nu dormisem. Capul mă durea, o durere surdă și constantă.

— Prințesă! Prințesă! Aici! A strigat o fată.

Nu putea fi cu mult mai mare decât mine, iar părul îi era o încâlceală de bucle negre. Sărea în sus și-n jos pe tocurile ei. Dar m-am uitat exact în spatele ei, la bărbatul care era aplecat amenințător deasupra ei. Părul acestuia era atât de unsuros, încât se lipea de frunte, și se vedea că nu se bărbierise de zile întregi.

Mașina staționa, așteptând ca Regele să iasă din vehiculul său în fața treptelor Palatului. Bărbatul și-a făcut loc prin mulțime. Am pus mâna pe scaun, căutând cu privirea soldații postați de-a lungul traseului paradei, cu armele în mână. Cel mai apropiat era la

aproximativ un metru în spatele meu, cu ochii ațintiți asupra vehiculului Regelui. Bărbatul s-a apropiat și mai mult.

Apoi a ridicat mâna și a aruncat o piatră mare, cenușie. Timpul s-a oprit în loc. Am văzut cum se îndrepta spre mine într-o arcuire clară. Dar înainte să mă nimerească, mașina a înaintat. Piatra a șuiert prin spatele meu și a ricoșat în baricada opusă, producând panică în mulțime.

— El a aruncat spre ea! A strigat către soldat o femeie îndesată, cu o eșarfă albastră, în timp ce piatra se rostogolea pe pavaj, oprindu-se în bordură. Acel bărbat a aruncat o piatră în Prințesă!

Arăta către bărbatul de peste stradă. Acesta deja se furișa prin mulțime, îndepărtându-se de Palat, către întinderile mari de pământ de dincolo de centrul Orașului.

— Sunteți bine?

Un soldat a venit la mașină și a pus mâna pe portieră. Alți doi au pornit să-l urmărească pe bărbat.

— Da, am spus eu, gâfâind.

Trei soldați au înconjurat mașina în timp ce ne apropiam de Palat.

— Cine era? Am întrebat-o pe Beatrice, examinând mulțimea în căutarea altor fețe furioase.

— Regele a făcut din Oraș un loc minunat, a spus Beatrice, zâmbind către soldații care acum mergeau lângă mașină. Dar mai există unii care sunt nefericiți, a spus ea cu o voce mult mai joasă. Foarte nefericiți.

Unul dintre soldați a deschis portiera mașinii, lăsându-ne să coborâm în fața scărilor din marmură. Mulțimea care striga îmi îneca gândurile. Oamenii se aplecau peste baricade, cu mâinile întinse spre mine.

Beatrice s-a aplecat să-mi ridice trena roșii de seară, și am îngenuncheat lângă ea, prefăcându-mă că îmi potriveam pantoful.

— Ce vrei să spui? Am întrebat eu, aducându-mi aminte de ceea ce povestise Regele despre oamenii care îi contestau alegerile.

L-a săgetat cu privirea pe soldatul care stătea la doar câți va centimetri, așteptând să mă escorteze la locul meu.

— Ești nefericită aici? Am șoptit eu.

Beatrice a râs stânjenită, privindu-l din nou pe soldat.

— Oamenii vă așteaptă, Prințesă, a spus ea. Ar trebui să mergem.

Cu o mișcare rapidă, s-a ridicat, înfoind trena roșiei.

Am urcat scările, cu soldații în jurul meu. Mulțimea a tăcut. Soarele amiezii ardea. Regele s-a ridicat să mă salute, sărutându-mă cu buzele lui subțiri pe fiecare obraz. Sergentul Stark stătea lângă el. Înlocuise uniforma cu un costum verde-închis, cu medalii și distincții atârând pe piept. Lângă el era un bărbat scund, plinuț, cu chelia roz și

transpirată de la soare. M-am așezat pe scaunul de lângă el, în timp ce Regele și-a luat locul pe podium.

— Cetățeni ai Noii Americi. Ne-am adunat în această zi glorioasă să o sărbătorim pe fiica mea, Prințesa Genevieve.

A arătat spre mine, iar oamenii au aclamat, aplauzele lor reverberând în clădirile mari din piatră. M-am uitat în față, măsurând cu privirea mulțimea care se întindea pe trotuarele orașului și pe alee. Unii spectatori priveau de la etajele superioare ale clădirilor cu apartamente. Alții stăteau pe pasaj, cu palmele lipite de sticlă.

— Timp de doisprezece ani a învățat într-una dintre prestigioasele noastre Școli, până când a fost descoperită și adusă înapoi. Cât timp Genevieve a fost acolo, a excelat la toate materiile, a învățat să cânte la pian și să picteze, și s-a bucurat de securitatea fortului păzit. Ea, la fel ca multe alte eleve ale Școlii, a primit o educație excepțională. Profesoarele au vorbit despre devotamentul ei pentru studii și entuziasmul ei nemărginit, descriind întocmai spiritul pe care națiunea noastră a fost clădită cu atât de mulți ani în urmă, și care acum se reconstruiește. Toate acestea sunt o recunoaștere a succesului noului nostru sistem de educație și un omagiu pentru Șeful Educației, Horace Jackson.

Bărbatul scund a înclinat capul, primind ropotul de aplauze. L-am privit dezgustată, umărul acestuia aflându-se la câțiva centimetri de al meu. Transpirația îi curgea pe tâmpile și i se oprea în părul alb.

Regele a continuat să vorbească despre întoarcerea mea, despre cât de mândru a fost să mă aducă aici, în acest Oraș care fusese fondat pe întâi ianuarie în urmă cu zece ani.

— Prințesa a fost norocoasă. De-a lungul călătoriei sale către Orașul de Nisip, ea a fost escortată de către soldații curajoși ai acestei națiuni, printre care aprigul și loialul Sergent Stark. Sergentul Stark a fost cel care a găsit-o, cel care și-a riscat propria-i viață pentru a o aduce înapoi la noi.

Stark s-a ridicat să primească o medalie. Regele a continuat să vorbească despre munca și dăruirea acestuia, detaliindu-i realizările în timp ce îl avansa la gradul de locotenent.

Am închis ochii, retrăgându-mă în mine. Strigătele, aclamațiile, acea voce puternică pe care o auzisem la radio de atâtea ori înainte, toate dispăruseră. Mi-am adus aminte cum stăteam întinsă lângă Caleb în acea noapte pe munte, puloverele groase și vechi pe care le purtam fiind un perete nepoftit între noi. Mă ținuse aproape de el, corpul meu odihnindu-se pe al său, ca să îmi țină de cald. Stătuserăm așa întreaga noapte, eu cu capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile lente ale inimii.

— Și acum, în încheiere, a spus Regele voios, aș vrea să vă prezint din nou Generația de Aur, tinerii copii iluștri rezultați din inițiativa de creștere a natalității. În fiecare zi, femeii se oferă voluntare să sprijine Noua Americă și să ajute la restaurarea acestei țări la

potențialul ei maxim. În fiecare zi, națiunea noastră devine mai puternică, mai puțin vulnerabilă în fața războiului și bolilor. În timp ce ne înmulțim, ne apropiem de revenirea la trecutul nostru bogat, devenind oamenii care am fost odată - națiunea care a inventat electricitatea, transportul aerian și telefonul. Națiunea care a dus primul om pe lună.

Când au auzit asta, oamenii au izbucnit în aplauze furtunoase. O lozincă a fost scandată undeva în spatele mulțimii și a ajuns în față, declanșând un ocean de sentimente.

— Ne vom ridica din nou! Ne vom ridica din nou! Repetau ei, vocile lor auzindu-se la unison.

Mulțimea din fața lui părea vulnerabilă și disperată. Fețele oamenilor erau trase, umerii lăsați. Unii aveau multe cicatrice, alții aveau pielea tăbăcită, arsă de soare, și cute adânci pe frunte. Un bărbat care stătea pe acoperișul unui hotel nu avea o mână. Profesoarele vorbiseră adesea despre haosul care a urmat în anii de după molimă. Nimeni nu se ducea la spital de frica bolii. Măinile rupte erau prinse cu atele făcute din picioare de scaun sau din coada unei măhuri. Rănile erau cusute cu ață simplă, iar membrele infectate erau amputate cu fierăstraie. Oamenii prădau magazinele. Supraviețuitorii erau atacați pe drumul de la supermarket spre casă. Mașinile lor erau prădate, iar casele jefuite. Oamenii mureau luptându-se pentru o sticlă de apă. „Cel mai rău a fost pentru femei” spusese Profesoara Agnes, uitându-se pe geam, rama acestuia fiind găurită și ruptă de când fuseseră scoase barele. Violuri, răpiri și abuzuri. Vecina mea a fost împușcată când a refuzat să își dea fiica unei bande.”

Regele și-a dres vocea, făcând o pauză înainte să continue discursul.

— Să fiu liderul vostru este cea mai mare onoare a vieții mele. Am pornit pe un drum lung, iar eu vă voi duce până la capăt.

A tăcut o clipă.

— Nu vă voi dezamăgi.

Regele s-a așezat lângă mine. Mi-a luat mâna, strângându-mi-o într-a lui. Uitându-mă la mulțime, era ușor să cred că avea dreptate - el îi salvase pe oamenii din spatele zidurilor Orașului. În prezența lui, păreau calmi, ba chiar fericiți. Mă întrebam dacă eram singura care se gândea la băieții din lagărele de muncă, sau la fetele care încă erau captive în Școli.

În spatele nostru, pe trepte, stăteau aliniați niște copii, Cu toții aveau în jur de cinci ani - de-o vârstă cu Benny și Silas - dar erau mult mai scunzi. Băieții erau îmbrăcați cu cămăși și pantaloni albi curați, iar fetele purtau uniforme obișnuite de la Școală, rochii cenușii cu blazonul Noii Americi brodat în față.

— Amazing Grace, cânta la microfon o fată cu părul roșcat prins într-o cosiță. How sweet the sound, that saved a wretch like me. I once

was lost but now am found... s-au alăturat și ceilalți membri ai corului, legănându se în timp ce cântau, vocile lor răsunând în Oraș. Mamele lor puteau fi fetele care absolviseră cu cinci ani înaintea mea. Pip și cu mine le priviserăm de la geamul de la etaj. Ne plăcea cum mergeau, cum își răvășeau părul, cât de feminin și de grațios pășeau pe peluză. „Vreau să fiu exact ca ele”, spunea Pip, sprijinindu-și capul de marginea de piatră. „Sunt atât de grozave.”

Mulțimea a fost copleșită. Unii și-au îmbrățișat prietenii, alții stăteau cu ochii închiși. O femeie și-a aplecat capul să plângă, acoperindu-și fața cu mâneca bluzei. Eram gata să mă uit în altă parte, dar ceva din spatele ei mi-a atras atenția. Un bărbat stătea la un metru de baricada de metal. Restul lumii era absorbită de muzică. El se afla în mijlocul lor. Nu se mișca. Nu se uita la copiii din spatele meu, la Locotenentul Stark sau la Rege. Se uita doar la mine.

Apoi a zâmbit. Un gest de-abia vizibil – doar o mică mișcare din buze, o lumină în ochii lui verzi. Capul îi era ras. Era mai slab, da, îmbrăcat într-un costum maro-închis, pe cap purtând o șapcă. Dar întreg corpul meu l-a recunoscut, Lacrimile au început să curgă în timp ce ne uitam unul la altul, conștientizând adevărul.

— Caleb mă găsisse.

Era în Orașul de Nisip.

Cântecul se terminase. Am continuat să îi privesc fața, obrajii înalți, gura pe care o sărutasem de atâtea ori. M-am forțat să mă uit în altă parte. Caleb era în viață, era aici, aveam să fim împreună. Gândurile m-au năpădit. Apoi am privit mâna Regelui care o acoperea pe a mea. Prezența lui Stark, la doar două scaune distanță, îmi întorcea stomacul pe dos. Soldații îl căutau. Toată lumea îl voia mort.

Regele s-a ridicat, întinzându-se după mâna mea. L-am lăsat să mi-o ia, picioarele îmi tremurau, nesigure, în timp ce ne întorceam spre Palat. A durat o clipă până să-mi dau seama că mă conducea înapoi înăuntru, către cele mai de sus etaje, cu mult deasupra Orașului. Departe de Caleb.

Nu m-am putut abține.

— Stai... Aș vrea să salut mulțimea.

S-a oprit lângă fântână și m-a privit lung. Speram să nu vadă disperarea din ochii mei, modul în care privirea îmi era atrasă de locul unde se afla Caleb, cu șapca acoperindu-i fața.

— E o idee minunată.

Mi-a dus mâna la gura lui, sărutându-mi-o, un gest care m-a făcut să mă-ncordez. Apoi le-a făcut semn Locotenentului și Șefului Educației să meargă înăuntru.

Soldații ne-au înconjurat. În timp ce coboram scările, scrutam mulțimea. Caleb era acolo, doar la câțiva metri, uitându-se pe furiș la mine în timp ce avansa, apropiindu-se de baricadă, să îmi strângă mâna.

Palmierii de deasupra nu ne fereau de căldură. M-am uitat în spate. Locotenentul dispăruse în Palat, înconjurat de o grămadă de copii mici, cu Profesoarele care îi îndrumau spre mallul Palatului, promițându-le înghețată.

+ Prințesă Genevieve! A strigat o femeie cu ochelarii strâmbi pe nas, aproape răsturnând baricada de metal. Bine ați venit în Orașul de Nisip!

Avea în jur de treizeci de ani, era îmbrăcată cu o rochie înflorată, decolorată. Pielea îi era rozalie și umedă de la soarele amiezii.

M am întins să îi strâng mâna.

— Sunt fericită că sunt aici, am spus eu, cuvintele devenind brusc adevărate.

Regele stătea alături, mângâind pe creștet un băiat de doisprezece ani. Era la nici un metru distanță de mine, zâmbea din când în când, uneori sprijinindu-și mâna pe spatele meu. Am continuat să examinez mulțimea, încordându-mă când Caleb înainta spre mine.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

Caleb era acum la un metru, distanța micșorându-se cu fiecare clipă. Un bărbat m-a rugat să-i semnez pe o bucată de hârtie pentru el; altul m-a întrebat cum mi se pare Orașul, dacă am urcat în vârful Turnului Eiffel, versiunea în miniatură fiind exact peste stradă. Am răspuns cu jumătăți de propoziții, întrebându-mă în sinea mea dacă Regele știa cum arăta Caleb. Nu era prea târziu. Încă puteam să mă întorc înainte să se mai apropie.

Dar nu am făcut-o. În schimb, am văzut doar frânturi din el prin masa de oameni, i-am zărit bărbia ascuțită atât de cunoscută, acum complet bărbierită. Pielea lui nu mai avea acel maroniu roșiatic pe care îl avusese în sălbăticie. Părea mai slab acum, dar sănătos, iar buzele schițau un zâmbet.

Un soldat pășea prin fața baricadei. Târa bastonul pe traversele metalice, scoțând un țac-țac-țac-țac oribil. I-am urmărit privirea ce scruta mulțimea, întrebându-mă dacă îl observase pe tânărul cu șapcă închisă la culoare. Dar și-a fixat ochii pe o femeie cu o rochie albă mulată, cu sânii care îi ieșeau din decolteu.

Caleb s-a apropiat și mai mult în timp ce înaintam, strângând mână după mână. Am sărutat un băiețel pe creștet, mirosindu-i pudra de pe piele, bucurându-mă de felul în care părul lui îmi mângâiase gâtul. M-am întins către o femeie aflată mai departe în mulțime, simțind ochii lui Caleb privind-mă în timp ce se apropia. Mâna ei cleioasă m-a strâns, lumina soarelui de după-amiază evidențiind pistrii de pe pielea ei palidă. Regele era în continuare lângă mine. Vocea îi era fermă în timp ce îi mulțumea unui bărbat pentru ajutorul dat.

Am luat mâna unei femei mai în vârstă, îndepărtându-mă de tatăl meu. Caleb era exact în spatele ei, la nici un metru depărtare.

— Îmi pare bine de cunoștință, Prințesă, a spus el, întinzând mâna să i-o strâng.

— Da, mulțumesc, am spus eu, dând din cap ușor.

Am rămas așa preț de o clipă. Am vrut să-mi împletesc degetele cu ale lui, să îl trag mai aproape, atât de aproape încât bărbia să-mi atingă umărul, iar fața mea să se cuibărească în curbura gâtului lui. Am vrut ca brațele lui să mă cuprindă, să ne lipim trupurile unul de altul, astfel încât să fim din nou un întreg.

Dar soldatul s-a întors înapoi spre mulțime. A plecat de lângă femeia cu rochie albă și a trecut pe lângă mine, țipând la un bărbat care se cocoșase pe un coș de gunoi să vadă mai bine. Regele s-a îndepărtat de baricada din metal și ne-a făcut semn să ne întoarcem la Palat. Un băiat tânăr, cu păr blond, s-a întins peste brațul lui Caleb, dorindu-și să mă salute.

Caleb mi-a dat atunci drumul la mână.

Am stat acolo, cu vocile străinilor răsunându-mi în urechi, simțindu-mi mâna caldă de la atingerea lui. Mi-a luat o secundă să realizez că aveam o bucățică de hârtie ascunsă între degete, împăturită de atâtea ori încât era mai mică decât un bănuț. Mi-am dus mâna la piept, și am ascuns-o în decolteul rochiei.

— Bine ați venit, Prințesă, a spus adolescentul în timp ce îmi strângea mâna. Suntem atât de bucuroși că vă aflați aici!

Am stat acolo, nemișcată sub privirea tatălui meu, în timp ce Caleb s-a îndepărtat. Apoi, la fel de brusc precum apăruse, și-a tras șapca pe ochi și a dispărut.

O oră mai târziu, sera era plină de oameni. Femei în rochii de bal pășeau grațios prin grădina interioară, admirând trandafirii de culoarea piersicii și hortensiile înflorite. Sculpturi uriașe din baloane pluteau deasupra mulțimii.

După ce parada luase sfârșit, mulți dintre Periferici, așa cum îi numise Regele, dispăruseră în diverse părți ale Orașului, unde terenul era pustiu, excepție făcând câteva case și moteluri. Alții luaseră trenurile suspendate către clădirile cu apartamente. Doar un mic grup - membrii Elitei - fusese invitat la recepția de după paradă. Unii așteptau la rând să meargă cu baloanele gigantice. Câțiva s-au urcat în coșurile de sub ele și s-au înălțat până la tavanul de sticlă.

Am stat acolo privind totul, neputând să nu râd. Caleb era în viață. Era dincolo de zidurile Orașului. Am atins cu degetele gulerul rochiei și am pipăit bucățica de hârtie, doar să fiu sigură că există cu adevărat.

— Nu e incredibil?

Un bărbat tânăr venise lângă mine. Avea un smoc gros de păr negru și o față ascuțită. Un grup de femei s-a întors când el s-a apropiat.

— A devenit unul dintre locurile mele preferate din mallul Palatului. Dimineața e tăcut, aproape gol. Poți auzi păsările din copaci. A arătat către niște vrăbii pe o creangă de deasupra unei fântâni mici.

— E impresionant, am răspuns eu, acordându-i atenție doar pe jumătate.

Mă uitam fix în față, în timp ce Regele îi saluta pe Șeful Finanțelor și pe Șeful Agriculturii, doi bărbați în costume închise la culoare, care păreau să șușotească mereu unul cu celălalt. Nu mă deranjau acum. Nu uram mulțimea care îl felicita pe Locotenent. Totul părea mai sigur acum, întreg Orașul un loc mai ușor de suportat. Mă furișasem la baie după paradă, savurând câteva momente de singurătate în spațiul rece. Caleb desenase o hartă pe o parte a hârtiei. Linia ieșea din Palat și trecea peste pasaj, unde terenul era mai puțin folosit. Un X era scrijelit pe o stradă înfundată. Am trecut cu degetele peste mesaj, citindu-l din nou și din nou.

Ne vedem la 1 A. M... scrisese el în josul paginii. Mergi doar pe drumul marcat.

Bărbatul încă mă privea, amuzându-se în tăcere. M-am întors către el, observându-i pentru prima dată ochii de un albastru limpede, tenul catifelat, perfect și felul în care stătea cu mâna în buzunar, atât de sigur pe sine.

— Cred că tu ești impresionantă, a șoptit el.

Obrajii mi s-au înroșit.

— Chiar așa?

Mi-am dat seama acum – tonul jucăuș al vocii, modul în care s-a aplecat când mi-a vorbit: flirta cu mine.

Am citit în ziar despre aventura ta, cum te-ai rătăcit în sălbăticie atâtea zile. Cum ai supraviețuit după ce ai fost răpită de către acel Pribeag.

Am scuturat din cap, atentă să nu dezvălui prea multe.

— Ai citit un singur articol și crezi că știi totul despre mine?

M-am uitat spre grădinile-sere, la Reginald, Șeful de Presă al Regelui – exact persoana care scrisese articolul. Era înalt, cu pielea măslinie și părul tuns scurt, care încărunțea. Regele ne făcuse cunoștință în treacăt în ziua în care ajunsesem la Palat. Reginald nu se sinchisise să mă întrebe de cicatricele de la încheieturi sau de rănilor de pe braț. Nu mă întrebase prea multe. În schimb, inventase în întregime o poveste despre cum evadasem din Școală să îmi găsesc tatăl, neștiind că acesta era, de fapt, Regele. Cum călătorisem prin sălbăticie până când fusesem răpită de un Pribeag. Articolul se încheia cu cuvintele rostite de Stark, care oferea detalii despre cum fusesem „salvată”.

— Nu i-am înțeles niciodată pe Pribegi. Bărbatul a scuturat din cap. Cine ar alege asemenea viață când ar putea avea asta a spus el, gesticulând spre încăperea.

Gândurile mi-au fugit la Marjorie și Otis stând la masa lor din bucătărie, mulțumiți să trăiască singuri, necondiționați de regulile Regelui.

— Mulți oameni.

Bărbatul s-a uitat chiorâș la mine, de parcă nu era sigur că auzise bine ceea ce spusese. Eram pe punctul de a mă scuza, când Regele s-a îndreptat spre noi.

— Genevieve! A exclamat el, cu un zâmbet sincer. Văd că l-ai cunoscut pe Charles Harris. Ți-am povestit despre el.

A gesticulat către tavanul boltit, grădinile plantate și podeaua de marmură.

— Familia lui a supravegheat aproape fiecare clădire și proiect de restaurare din spatele zidurilor Orașului. Fără el, Orașul de Nisip nu ar fi ce este acum.

Deci el era Șeful Dezvoltării. Părea surprinzător de normal cu impecabila lui cămașă și ochii albaștri, mari. Fiecare bucățică din el părea să denote că era o persoană decentă, amabilă chiar – demnă de încredere. Mă întrebam dacă el era cel care punea băieții la muncă în lagăre sau se folosea de altcineva s-o facă.

— Tocmai îi spuneam lui Genevieve cât de incredibil este că a ajuns aici în siguranță. Fără-ndoială, o dovadă a puterii sale.

— Sunt fericit că e acasă. Regele ținea un pahar în mână. Charles a fost prezent în Oraș încă de la fondarea acestuia. Familia lui a fost una din cele norocoase – ambii părinți au supraviețuit molimei. Au donat bunuri pentru a ajuta finanțarea noii capitale. Tatăl lui a fost Șeful Dezvoltării până când a murit, anul trecut.

L-am examinat pe Charles, avea un chip luminos, era bine bărbierit, și un smoc de păr negru. Nu putea fi mai mare decât mine cu mai mult de cinci ani. Doar un element îl diferenția de băieții din buncăr – părinții lor muriseră, ai săi nu.

— Este o onoare să duc mai departe moștenirea tatălui meu, a adăugat el imediat.

Regele a arătat către tavanul boltit de deasupra noastră.

— Acesta a fost primul proiect al lui Charles. A petrecut șase luni bune studiind planurile serei, privind imagini de dinaintea molimei, ca să îi iasă întocmai. Cu câteva îmbunătățiri, desigur.

Charles a arătat către capătul îndepărtat al domului.

— Un avion de mici dimensiuni s-a prăbușit în acea parte a serei, lăsând o gaură uriașă în tavan.

Cvartetul de corzi din colț a început un cântec, iar câteva cupluri s-au aventurat în centrul sălii să danseze. Oamenii ciocneau paharele, toastând. Regele și-a ridicat mâna, făcând semn spre două femei să se apropie. Cea mai tânără părea de vârsta mea, cu păr auriu și buze subțiri, lucioase. Cealaltă femeie semăna cu ea, dar era mai în vârstă, cu genele lipite de rimelul gros. Avea părul tuns stil bob, rigid, auriu.

— Sincronizare perfectă, a început Regele, așezându-și mâna pe spatele femeii mai în vârstă. Genevieve, aș vrea să o cunoști pe cumnata mea, Rose, și pe nepoata mea, Clara. Rose a fost căsătorită cu răposatul meu frate.

Regele le menționase în ziua precedentă - mătușa și verișoara mea. Am întins mâna către fată, dar ea s-a uitat în altă parte, de parcă nici nu observase. Rose mi-a luat imediat mâna.

— Suntem fericite că sunteți aici, Prințesă, a spus ea încet, de parcă necesita un efort supraomenesc să rostească cuvintele.

Clara a privit de la Charles la mine, apoi din nou la Charles. S-a îndreptat sfioasă către el, punându-și mâna pe brațul lui.

— Haide să mergem cu balonul, Charles, a spus ea pe un ton blând.

S-a uitat către mine, examinând rochia din satin pe care Beatrice mă ajutase să o îmbrac, pantofii cu cataramă aurii, și părul care îmi fusese prins în coc. Mă aflu în prezența ei de mai puțin de cinci minute, dar puteam să îmi dau seama, eram chiar ferm convinsă, că mă ura.

Charles a făcut un pas în față.

— Tocmai voiam să o invit pe Genevieve, a spus el. Nu a mers încă, și este o noutate pe care fiecare cetățean nou ar trebuie s-o ncerce. Îți promit c-o să te duc acolo mai târziu.

Mi-a oferit brațul. Clara m-a privit, roșind.

— De fapt, voiam să mă uit prin sera închisă, am spus eu, arătând către camera înconjurată de sticlă din cealaltă parte a serei, cu flori luxuriante umplând fiecare centimetru.

— Charles te poate însoți, a spus Regele, îndemnându-mă către acesta.

— Aș prefera să merg singură, am spus eu, dând din cap către Charles în semn de scuză.

Ținea încă brațul întins, așteptându-mă să îl accept.

I-a luat o clipă să își revină, după care a schițat un zâmbet.

— Bineînțeles.

Se uita la micul grup în timp ce vorbeam.

— Trebuie să fii extenuată de la paradă. Cu altă ocazie, atunci.

Mă privea de parcă eram un animal exotic cum nu mai văzuse niciodată.

Regele a deschis gura să vorbească, dar m-am întors și m-am îndreptat spre sera închisă, ușurată să fiu singură din nou. Dincolo de tavanul de sticlă, cerul era deja portocaliu, soarele ascunzându-se după munți. Recepția avea să se termine curând. În câteva ore, aveam să fiu pe drum să-l întâlnesc pe Caleb, toate acestea - Palatul, Regele, Clara și Charles - dispărând în urma mea.

Caleb este în viață, îmi repetam. Asta era tot ce conta. Am atins corsajul rochiei. Bilețelul încă era acolo, deasupra inimii inele.

Când m-am întors în apartamentul meu, m-am pus pe treabă, căutând în dulap niște haine mai discrete. Umerașele erau pline cu rochii de mătase, jachete de blană și rochii de seară de culoare roz. Am căutat în sertarele de jos și am ales un pulover negru și o pereche de blugi ce îmi fuseseră permise, deși Beatrice mă avertizase să nu le port în afara camerei mele. M-am dezbrăcat de rochie, în sfârșit putând să respir.

Am despăturit harta minusculă, pe o parte având indicații, pe cealaltă mesajul de la Caleb. Spunea că avea un om de legătură în Palat, cineva care îmi lăsase o geantă pe casa scării de la etajul al șaptesprezecelea. Dacă puteam să ies, trebuia să merg zece minute pe strada principală, către clădirea marcată cu X.

Dacă puteam să ies.

Era o idee prostească. Știam asta. Mi-am încheiat blugii, mi-am pus o pereche de șosete și m-am încălțat, iar apoi mi-am prins părul la spate. Am aranjat pernele și pilota, astfel încât să pară că acopereau o persoană care dormea. Era o prostie să cred că puteam să ies din Palat fără să fiu văzută, că puteam să găsesc drumul prin Oraș. Din cauza orei de stingere stricte - străzile erau pustii de la zece seara până la șase dimineața, o regulă pe care Regele o impusese ca să mențină ordinea - aș fi singura persoană care ar circula pe afară. Dacă cineva m-ar urmări, l-aș duce exact la Caleb.

Dar, în timp ce mă îndreptam către ușă, ascultând orice sunet de pe hol, nu mă gândeam să fac nimic altceva. El era aici. Ne separau doar câteva străzi. Îl lăsasem să plece o dată, și nu aveam de gând s-o fac din nou.

Am ridicat capacul metalic al tastaturii de pe perete.

Codul începea cu 1 -1 asta știam sigur. Acelea erau numerele cele mai ușor de reținut. Am crezut că văzusem un 3 și încă un 1 la sfârșit, dar era greu de știut sigur; degetele lui Beatrice se mișcau întotdeauna foarte repede ori de câte ori venea și pleca. Mi-am lipit urechea de ușă. Nu auzeam nimic. Era probabil la capătul holului acum, punând paharele goale în chiuvetă în timp ce vorbea cu Tessa, bucătăreasa. Și totuși, mâinile îmi tremurau când am tastat 1 apoi alt 1, un 2, un 8 iar la final 3 și 1.

A țuiit de două ori. Am încercat ușa, dar era încuiată. Mi-am lipit fruntea pe perete, încercând cu disperare să îmi aduc aminte. Ceea ce văzusem ar fi putut fi un 7, nu un 8. Ar fi putut fi un 2, nu un 3. Ar fi putut fi orice.

Îmi treceau prin cap numere, combinații, coduri. Apoi am avut o străfulgerare subită cu Regele pe podium, înainte ca Stark să-și primească medalia. „Am făcut un progres imens”, spusese el, „din ziua în care primii cetățeni au ajuns aici, pe întâi ianuarie, două mii treizeci și unu”.

Înainte să am alte îndoieli, am apăsat acele șase numere: 1-1-2-0-3-1. Nu s-a întâmplat nimic. Încuietoarea nu a țiuit. Capacul s-a închis. Am răsucit clanța și, pentru prima dată, a cedat. Ușa s-a deschis, dându-mi drumul în holul tăcut.

Îmi făcea bine să ies din camerele cu geamurile lor închise, și baia rece, cu faianță, și canapeaua atât de dură, de parcă stăteai pe o lespede de piatră. Afară, luminile coridorului erau slabe. Am auzit un zăngănit din bucătărie, unde personalul făcea curat pentru acea seară. M-am uitat în dreapta, apoi în stânga, mișcându-mă de-a lungul peretelui, cu stomacul strâns ghem în timp ce mă apropiam de scările estice.

M-am uitat prin micul geam dreptunghiular din ușă. Casa scării era goală. Altă tastatură se afla pe perete. Am introdus, același cod, mișcându-mă încet, având grijă să nu scot nici un sunet. Încuietoarea s-a deschis și am fugit pe ușă, încercând să ignor ce se afla dincolo de balustrada îngustă – un puț deschis care cobora cincizeci de etaje până la parter. Coboram câte două scări deodată.

După ce coborâsem patru etaje, o ușă s-a deschis undeva deasupra mea.

— Unde te duci? A întrebat o voce.

Totul reverbera pe casa scării. Chiar și respirațiile mă dădeau de gol.

— Te aud!

Vocea, tonul – am știut într-o clipită că era Clara. Apoi am auzit tropăitul pantofilor ei pe podeaua de beton în timp ce cobora după mine.

Am luat-o la fugă. Am zburat pe scări, oprindu-mă abia după ce mai coborâsem alte zece etaje. Nu se mai auzeau pașii. M-am îndepărtat de perete și m-am uitat în sus. Abia vedeam mâinile Clarei apucând balustrada, cu unghiile date cu oja de un roșu aprins.

— Știu că ești acolo! A strigat ea din nou.

Am continuat să merg, lăsând-o acolo, în vârful turnului, strigându-mi numele.

Când am ajuns la etajul al șaptesprezecelea, acolo mă aștepta o geantă, exact cum promisese Caleb. Înăuntru era o uniformă a Palatului. M-am schimbat repede, trăgându-mi șapca peste ochi, și am continuat să cobor. Casa scării dădea într-un coridor larg, cu uși metalice pe ambele părți. Printr-unul din geamurile mici vedeam mallul Palatului. Tavanele erau vopsite albastru, nori albi, mari, întinzându-se de-a lungul lor. Magazinele erau toate închise, pe unul fiind scris cu litere groase TIME & AGAIN JEWELRY, iar pe altul GUCCI RESTORED. Un soldat mărșăluia prin fața magazinelor cu spatele la mine. Alții doi străjuiau la ușile rotative.

Am înaintat pe holul larg către indicatorul IEȘIRE. Omul de legătură al lui Caleb băgase un ghemotoc de hârtie în cadrul ușii,

aceasta nemaiputând să se încuie. Clanța a cedat ușor. Afară, aerul era mai rece, vântul acoperea totul cu un strat fin de nisip. Drumul pe care Caleb îl marcaseră se afla exact în fața mea. Soldații erau postați la intrarea din față a Palatului, și în spate. Îi vedeam printre copacii subțiri, cinci soldați adunați care priveau din timp în timp în spatele lor. Am pornit, ascunzându-mă în spatele fântânii, acoperită pe jumătate de peretele înalt de arbuști.

Priveam în urmă din când în când, să mă asigur că nu eram urmărită de soldați. Aveam un nod în gât. Clara mă văzuse. Chiar în această clipă, ea poate trecea întreg Palatul, alertând soldații de la fiecare etaj. Îmi țineam capul plecat, calmându-mă cu fiecare pas. Eram afară, mergeam prin Oraș, mă îndreptam către Caleb. Ce era făcut, era bun făcut.

Străzile erau întunecoase, clădirile înalte aruncând o strălucire ciudată pe pavaj. Auzeam Jeepurile patrulând la celălalt capăt al centrului Orașului. Mult deasupra mea, geamurile străluceau luminoase. Mergeam pe pasaj conform hărții, ținându-mă aproape de clădirile de pe cealaltă parte. Palmierii uscați mărgineau strada îngustă. Câteva clădiri nu fuseseră restaurate. Un restaurant era abandonat, vedeam mesele și scaunele pline de praf.

De fiecare dată când auzeam un Jeep pe stradă, harta îmi arăta o cotitură și mă îndreptam în direcția opusă, sunetul motorului auzindu-se departe. Clădirea marcată de Caleb era la aproape un kilometru la est de monoșină, intrarea fiind într-o alee din spatele unui teatru. În timp ce mă apropiam, pașii îmi erau mai ușori, corpul îmi plutea încărcat de emoții.

Aleea era întunecoasă, cu aerul îngreunat de mirosul de gunoi putrezit. Am intrat pe ușa indicată de hartă. Înăuntru era întuneric beznă. Am pipăit peretele și am coborât câteva trepte înguste, ajungând în subsolul clădirii. Aerul era gros de la fum. Undeva, cineva cânta. Murmure ale unor voci îndepărtate se auzeau în jurul meu. Am înaintat, împiedicându-mă de ultimele trepte, până când am ajuns la capătul scării, în fața unei alte uși.

Pe scenă era o femeie, îmbrăcată cu o rochie cu paiete argintii, acompaniată de o formație de trei persoane. Cânta la un microfon exact ca acela pe care îl folosiseră Regele la paradă. Un cântec trist, lent, răsuna până în fundul camerei. Un saxofonist s-a aplecat în față, adăugând câteva note joase. Cuplurile se învârteau pe un ring de dans îngust, o femeie își lăsase capul pe umărul bărbatului în timp ce acesta se mișca înainte și-napoi, în ritmul muzicii. Alții erau adunați la mese comode, râdeau, ținând în mâini pahare pe jumătate goale. Țigări aprinse zăceau în scrumiere de plastic, iar fumul se ridica în rotocoale către tavan.

Pereții erau acoperiți cu pânze pictate. Una înfățișa clădirile Orașului punctate cu lumini roșii ca sângele, făcând ca toți zgârie-norii

să pară sinistri. O pictură mare atârna în spatele barului. Rânduri de copii erau prezentați în cămăși albe impecabile și pantaloni scurți albaștri, exact ca aceia pe care îi purtase Generația de Aur, însă fețele lor erau lipsite de orice expresie, și toți semănau între ei. Am examinat fiecare persoană din încăperea, căutându-l pe Caleb la bar, sau în grupul de bărbați adunați lângă ușă. În spate, în dreapta scenei, un individ stătea singur la masă. Fața îi era ascunsă de cozorocul șepcii. Învârtea ceva între degete, pe față având o expresie de maximă concentrare.

Cântecul s-a terminat. Femeia în rochia cu paiete i-a prezentat pe câțiva membri ai formației, făcând și o glumă. Câțiva oameni din spatele meu au râs. Am stat pironită în loc, privindu-l cum se juca cu șervețelul de hârtie, cum își mușca buza. Deodată, de parcă m-a simțit că eram acolo, a ridicat privirea și m-a privit lung. S-a uitat la mine pentru o clipă, fața sa luminându-se și zâmbind.

Apoi s-a ridicat și s-a apropiat de mine. În timp ce femeia a început să cânte din nou, m-a îmbrățișat, ascunzându-și fața în curbura gâtului meu. M-a prins cu brațele de umeri, ținându-mă atât de aproape, încât picioarele mi s-au ridicat de la pământ. Am stat așa în timp ce muzica se intensifica în jurul nostru, trupurile noastre potrivindu-se unul cu celălalt, de parcă nu trebuia să ne mai despărțim vreodată.

— Începusem să mă îngrijorez, a spus el, când, într-un târziu, m-a lăsat jos.

Mi-a îndepărtat delicat firele de păr de pe buzele mele umede.

— Mă gândeam că a fost o prostie să îți dau acel bilet, să îți spun să vii.

Îmi ținea fața în mâini, ridicându-mi bărbia să-mi vadă chipul ascuns sub șapcă.

— Nu ar trebui să faci un băiat să aștepte, a râs el. A fost un chin.

— Acum sunt aici.

Mi-am pus mâinile pe încheieturile lui și m-am ridicat. Azâmbit, cu ochii înlăcrimați.

— Chiar sunt aici.

Și-a lipit fața de gâtul meu, buzele lui îmi atingeau pielea.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

M-a cuprins cu brațele, iar eu i-am mângâiat gâtul. Era ceva legat de felul în care mă ținea – agățându-se de mine, strângându-mă puternic – care mă făcea să tresar.

— Sunt bine, am spus eu încet, încercând să îl calmez.

Respirația i s-a mai domolit.

— Suntem aici, împreună. Suntem bine, am repetat eu.

M-a privit, mângâindu-mi cu degetul obrazii, nasul și toată fața. Apoi și-a lipit buzele de ale mele, rămânând așa pentru o clipă. Am savurat mirosul familiar al pielii lui, barba lui pe obrazul meu, mâinile

lui în părul meu. L-am îmbrățișat, dorin du-mi să putem sta așa pentru totdeauna, cu luna mereu pe cer și cu pământul oprit din rotația în jurul propriei axe.

După ceva timp, ne-am așezat la masa unde Caleb mă așteptase. Femeia în rochia cu paiete încă mai cânta, o melodie lentă și plăcută, care descria trenul de miez de noapte către Georgia. Câțiva bărbați de la bar ne-au examinat în timp ce înghițeau cu nesaț un lichid negru din niște pahare mici. Lumina lumânării dansa pe fețele noastre. Caleb mi-a luat mâna.

— Unde suntem? Am întrebat, aranjându-mi șapca astfel încât să-mi ascundă ochii.

— E o bodegă, a spus Caleb. Servesc propriul alcool. Oamenii vin aici să bea, să fumeze, să iasă după ce se dă stingerea – toate lucrurile pe care Regele le-a interzis în Oraș.

Mi-am acoperit fața cu mâna, de frică să nu mă recunoască cineva de la paradă.

— Suntem în siguranță? Ei știu cine ești?

— Toată lumea de-aici e vinovată de ceva.

Și-a coborât vocea, arătând către un bărbat din colțul îndepărtat, care juca cărți. Un ceas de aur era pus pe masa din fața lui, de asemenea și câteva inele de aur.

— Jocuri de noroc, consum de alcool, fumat, schimb de Imnuri „pe sub mână”, le zic ei. Bunurile care nu sunt cumpărate cu cărțile de credit emise de guvern trebuie comercializate prin ziar. Poți fi trimis la închisoare doar pentru că ai fost aici.

A ridicat șervețelul cu care se jucase. Era împăturit într-un trandafir mic, alb.

— De fapt, tu nu vei fi arestată, Genevieve.

A zâmbit, punându-mi trandafirul după ureche.

Am pus mâna pe piciorul lui drept, unde fusese înjunghiat. Simțeam cicatricea prin pantalonii săi subțiri, dunga care o lua pieziș către celălalt genunchi.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Am întrebat într-un final. Înainte să vii aici. M-am gândit la tine în fiecare zi. Nu ar fi trebuit să te las să pleci. Mi-a fost atât de frică...

— Ai făcut ce trebuia – amândoi am făcut.

Caleb s-a apropiat de mine și și-a petrecut brațul în jurul meu, masându-mă pe gât.

— E ciudat, dar întotdeauna am știut că te vei întoarce la mine. Când și cum nu mi-era foarte clar, dar am știut.

— Am sperat, am spus eu, ținându-mi mâna pe piciorul lui.

Caleb a scuturat din cap și a zâmbit.

Ar fi putut fi o altă zi mai perfectă decât asta?

M-a sărutat o dată, apoi de două ori, buzele lui oprindu-se lângă urechea mea.

— M-am trezit, iar Orașul vorbea despre noua Prințesă, fiica Regelui care se întorsese de la Școală. Am alergat tot drumul din Periferie către Oraș ca un idiot. Toată lumea credea că eram încă unul din fanii tăi. Eu credeam: S-a întors la mine.

M-am apropiat și mai mult de el.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat după ce ai plecat din Califia. Trebuie să știu totul.

Caleb mi-a strâns mâna.

— Am rămas în San Francisco, într-o casă exact de dincolo de pod. Era dificil pentru mine să merg, chiar și cu rana cusută. Pentru un timp am supraviețuit cu smochine și fructe de pădure din parcul local. Dar a trecut o zi, apoi alta, și eu tot eram prea slăbit să merg. Eram pur și simplu neputincios. Într-un anumit punct, când eram într-adevăr disperat, am încercat să merg doar câteva zeci de metri, să găsesc de mâncare. M-am prăbușit pe trotuar. Nu știu cât am stat acolo – o zi, poate mai multe. Îmi aduc aminte că se apropiat un cal de mine. Am încercat să mă târăsc într-un magazin, să mă ascund, dar era prea târziu. Un bărbat m-a ridicat pe cal, apoi am leșinat. M-am trezit câteva ore mai târziu. Îmi dădea apă. Apoi a menționat într-un final de Moss.

— Moss? Am întrebat eu, amintindu-mi numele. Cel care a organizat Căderea?

— Lucrează din interiorul Orașului acum, a spus Caleb, de-abia auzindu-l.

S-a uitat repede prin încăpere înainte să vorbească. Doar un cuplu dansa, femeia ținându-și mâna pe pieptul bărbatului, în dreptul inimii.

— Lucra din interior când a venit raportul despre soldații uciși la baza muntelui. Soldatul le-a spus unde mă văzuse ultima dată, cum fusesem înjunghiat, cu cine eram. Moss știa că probabil te duceam în Califia. A venit și m-a găsit. Mi-a falsificat actele ca să par un Pribeag care caută refugiu în Oraș. Organizează oamenii din spatele zidurilor, disidenții.

— Disidenții? Am întrebat cu vocea joasă, recunoscătoare când trompeta a scos câteva sunete puternice.

Oamenii din jurul nostru erau foarte absorbiți de propriile lor discuții, ciocnind paharele și chiuind.

— Există o opoziție față de regim. Moss m-a adus aici să conduc o construcție – săpăm tuneluri pe sub zid, astfel încât să aducem mai mulți oameni să lupte. În cele din urmă, vom introduce arme prin contrabandă. Sunt trei tuneluri în total. Moss vorbește despre o revoluție, dar, fără arme, suntem neajutorați în fața soldaților.

Caleb își ținea buzele aproape de urechea mea în timp ce îmi povestea despre Periferie, despre clădirile vaste, goale, dincolo de strada principală a Orașului, unde câteva moteluri vechi erau folosite drept locuințe pentru clasele de jos.

Unii trăiau în depozite, alții în clădiri dărăpănate fără apă caldă sau chiar fără canalizare. Regimul construisese locuințe după bunurile cu care indivizii puteau să contribuie după molla. Slujbele erau desemnate de guvern. Cei mai mulți dintre Periferici făceau curat în apartamente luxoase și clădiri cu birouri din centrul Orașului, lucrând ca personal pentru magazinele din mallul Palatului sau întreținând noile locuri de amuzament care se deschideau în tot Orașul. Regele impusese reguli peste reguli: fără băut, fără fumat, fără arme, fără comerț neaprobat de el. Nimeni nu avea voie afară după ora zece. Iar în Oraș se putea doar intra - nimeni nu putea pleca.

— Toți muncitorii sunt prinși aici. Regimul le decide plata săptămânală, ce slujbe au. Continuă să spună că se vor îmbunătăți condițiile, că Periferia va fi restaurată asemenea restului Orașului, dar au trecut deja ani de zile. Acum există discuții de expansiune, de cucerit coloniile din est, de restaurare și reclădire acolo.

— Coloniile?

— Trei așezări mari către est, pe care Regele le-a vizitat. Sute de mii de supraviețuitori se află acolo. El îi consideră deja parte a Noii Americi, dar până ce coloniile nu sunt împrejmuite, până când soldații nu sunt staționați înăuntru, sunt practic separați.

— Te caută. Stark, acel copil speriat... am spus eu, bâlbâindu-mă. Le-a spus tuturor că tu ai fost cel care ai ucis soldații. Dacă te găsesc aici?

— Fără bluză pe mine sunt ca oricare alt muncitor.

Caleb și-a dus mâna la umăr, unde avea tatuajul. Il observasem în prima zi când l-am cunoscut, cercul cu blazonul Noii Americi în interior. Fiecare băiat din lagărele de muncă avea unul, ca o ștampilă, marcându-l drept proprietatea Regelui.

— Mă caută în sălbăticie, nu lucrând în Periferie, ca oricare alt sclav.

— Și Moss? El unde e? Am întrebat eu.

— E mai bine să nu știi. Caleb a tras de cozorocul șepcii, să își ascundă ochii. Un disident a fost prins acum câteva luni, înainte să ajung aici. Cred că a fost torturat. A dat în vileag nume. Oamenii au început să dispară brusc, fiind băgați în închisoare.

— A fost ucis bărbatul? Am întrebat eu, cu un nod în gât.

— Una din persoanele noastre de legătură lucrează ca paznic în închisoare, dar nu a putut să ajungă la timp la el. A fost o lovitură puternică. Disidenții se consideră a fi o familie - dacă cineva e în pericol, toată lumea e. Ar fi făcut orice să îl ajute.

I-am strâns mâna lui Caleb în timp ce i-am povestit despre ultimele trei luni: timpul petrecut în Califia, venirea lui Arden, evadarea și capturarea noastră, zilele din Palat cu bărbatul care se crede tatăl meu. Când am terminat, mulțimea se împrăștiase. Jumătate dintre

locurile la mese erau neocupate, acestea fiind pline cu pahare și scrumiere în care zăceau țigări încă fumegând.

Caleb mi-a așezat câteva fire rebele sub șapcă, atât de delcizat at încât aproape m-a făcut să plâng. Apoi a scos o hârtie împăturită din buzunar și a întins-o pe masă, dezvăluind o hartă a Orașului, cu rute conturate în culori diferite. A explicat cum soldații aveau rutine, anumite străzi pe care le patrulau la intervale de nouăzeci de minute. Disidenții învățaseră aceste rute și le foloseau pentru a evita capturarea. A copiat o rută pe un șervețel, marcând drumul înapoi spre centrul Orașului, locul pe unde să intru înapoi în Palat și ce casă a scării să folosesc. Apoi a copiat una pentru mine, să o folosesc peste două nopți.

— Hai să ne întâlnim aici, a spus el, arătând către un punct pe a doua hartă. În clădirea aceea lucrează noaptea un alt disident, și te va îndrepta în direcția corectă.

M-a privit și a zâmbit.

— Am o surpriză pentru tine.

— Ce e? Am întrebat eu.

— Dacă ți-aș spune, nu ar mai fi o surpriză, nu crezi? A râs el.

M-am uitat la locul pe care îl marcase; era exact pe drumul principal, în diagonală față de fântânile Palatului.

— Poți fi prins.

— Nu voi fi prins, a spus Caleb.

A îndreptat colțurile hârtiei cu palma.

— Îți promit. Doar să fii acolo.

— Cât va mai dura până când terminați tunelurile? Nu ne putem ascunde până atunci?

Spusese că celorlalți disidenți le era frică să mă cunoască, fiindcă aș putea să îi dau în vileag, dar îi asigurase că eram de încredere.

Caleb a scuturat din cap trist.

— Nu știm. Cel mai avansat a stagnat. Avem nevoie de planuri să continuăm. Iar dacă tu dispari... vor ști că ești undeva dincolo de ziduri. Te vor căuta.

Și-a pus mâna pe obrazul meu.

— Totuși, e un semn bun că ai reușit să vii în seara asta. Va trebui doar să ne întâlnim așa până când lucrurile vor fi mai sigure.

Am stat așa pentru o clipă, ținându-mi fața ascunsă la pieptul lui, până când solista a cântat ultimul cântec. Formația și-a strâns instrumentele. Paharele zăngăneau ciocnindu-se unele de altele. Vrând să prelungim momentul, am ieșit încet afară.

Caleb își ținea mâna pe spatele meu în timp ce urcam scările, pipăind drumul prin întuneric. Periferia era tăcută. Dincolo de perdelele de la geamul unui motel vechi se vedeau siluete mișcându-se. Am trecut pe lângă o parcare, în care erau aliniată mașini ruginite, o piscină goală, și un șir lung de case pustii.

— Te pot conduce până la colț, a spus el, luându-mă de mână. Apoi a făcut semn cu capul spre strada care se afla la câțiva metri depărtare.

Am pipăit harta din buzunar, fiecare pas aducându-ne tot mai aproape de momentul despărțirii. Aveam să-l văd curând. Și totuși, m-am înfiorat la gândul de a fi singură în acel pat, între acele cearșafuri reci și apretate.

— Sunt numai două zile, am spus eu cu voce tare, neștiind sigur pe cine încercam să consolez.

— Așa-i, a încuviințat Caleb.

Pe măsură ce ne apropiam, își ținea privirea ațintită numai asupra drumului.

— Nu e atât de mult timp, zău, a spus el, dar nu părea prea convins.

Ajunsesem aproape de colț. El o lua la dreapta, mai departe, spre Periferie, iar eu la stânga, înapoi spre Palat. Când mai aveam doar câțiva metri, Caleb m-a tras într-un cadru de ușă de pe strada îngustă, pragul de nici jumătate de metru fiind destul de mare cât să ne adăpostească pe amândoi. Mi-a cuprins fața între mâini, expresia chipului său fiind de-abia vizibilă în întuneric.

— Cred că asta înseamnă la revedere, a șoptit el.

— Cred că da, am spus eu încet.

M-a sărutat, și eu i-am simțit degetele ferme pe bărbie. L-am strâns tare în brațe, trăgându-mă mai aproape de el. Apoi, mâinile lui erau în părul meu. Inima mi-a luat-o la goană în timp ce mâna lui mi se strecurase sub pulover și mă mângâia. S-a aplecat și i-am sărutat ochii închiși și acea cicatrice mică de pe obraz.

Undeva, în depărtare, un Jeep dădea rateuri, bum! - ul trezindu-mă din reverie.

— Trebuie să plec... trebuie să plecăm, am spus.

M-am îndepărtat prima, știind că dacă nu plecam atunci, nu aveam să mai plec deloc. M-am întors, strângându-l de mână pentru ultima oară.

Clara și-a trântit farfuria lângă a mea, stropind fața de masă cu picături de sos de roșii.

— Pari obosită, a spus ea pe un ton rece, cercetându-mă din priviri. Te-ai culcat târziu?

Rochia albastră scurtă îi era prea strâmtă, mătasea încrețindu-se la cusături.

— Chiar deloc.

Mi-am îndreptat ținuta. În cel mai bun caz, Clara îmi văzuse spatele când alergasem pe ușa scărilor. Nu era sigură că fusesem eu.

Charles și Regele tocmai inauguraseră noua piață, un restaurant imens, în aer liber, în jurul piscinelor mari ale Palatului. Oamenii mâncau la mese așezate în curtea interioară de piatră sau treceau pe

lângă diverse standuri. Deasupra noastră se înălțau coloane care susțineau arbuști verzi și flori agățătoare mov. Statui cu lei înaripați și cai ridicați în două picioare erau cocoțate deasupra. Corturile din pânză - numite „cabane” - fuseseră toate transformate în magazine unde vânzătorii vindeau mășline din Maroc, cârnați polonezi și clătite subțiri, cu căpșuni și frișcă.

Rose stătea în fața mea, arătând de parcă obraji ei aveau să se topească. Fardul roz pătrunsese în cutele feței, iar sub ochi avea pungi ușor vineții. S-a uitat la farfuria cu paste din care Clara mâncase mai bine de jumătate.

— Nu uita când trebuie să te oprești, a șoptit ea, punând mâna pe furculița Clarei. Ești prea frumoasă să te îngrași.

Clara s-a uitat în altă parte, înroșindu-se pe loc.

— Suntem încântați de produsul finit, a spus Regele cu o voce puternică în timp ce se deplasa către noi, însoțit de Charles.

Se adresa lui Reginald, Șeful Presei, care avea un caiet de notițe.

— Când am restaurat clădirile Paris, New York și Veneția, am vrut să se constituie în omagii pentru marile orașe ale lumii de ieri. Această piață este o proiecție a acelei lumi, un loc unde oamenii pot să savureze toate delicatesele de care ne-am bucurat și înainte. Nu mai poți pur și simplu să te urci într-un avion și să mergi în Europa, America de Sud sau India.

A arătat către un colț al pieței. Corturile erau pline cu cărucioare aburinde cu găluște, carne și rulouri mici cu orez lipicios, și pește.

— Preferata mea este Asia. Te-ai gândit că o să mai guști vreodată sashimi? A întrebat Regele.

M-am uitat la el, observând cât de ușor intra în pielea persoanei publice. Vocea îi devenea mai puternică, umerii erau trași în spate. Părea că fiecare cuvânt fusese repetat înainte, fiecare plecăciune subtilă și fiecare gest erau atent executate pentru a inspira încredere.

— Șeful Agriculturii lucrează la metode de producere a algelor. În Lacul Mead creștem păstrăvi. Nu e înlocuitorul ideal, dar este suficient până când vom trimite înapoi pe oceane flota noastră.

S-au așezat lângă mine, Reginald încă scriind în grabă în carnetul său. Charles mă privea. A făcut asta continuu, până când i-am întors privirea.

— Nu mă saluți și nici nu spui nimic, a zis el, ridicând jucăuș din sprânceană. Să știi că încep să cred că ai ceva cu mine.

— Cred că eul tău poate suporta asta, am zis, în timp ce tăiam găluștele gălbui pe care le găsisem la magazinul polonez.

Regele s-a întins, strângându-mă de mână atât de puternic, încât m-a durut.

— Genevieve glumește, a râs el.

I-a făcut apoi un semn subtil lui Reginald, ca și cum ar fi zis „Nu scrie asta.”

Și-a dres vocea și a continuat.

— Acesta este doar începutul. Orașul s-a dovedit a fi un model exploatabil pentru toți ceilalți din Noua Americă. În est sunt trei colonii separate. În fiecare zi, oamenii acelor colonii își fac griji unde își vor găsi următoarea masă, dacă vor fi atacați de vecini. Nu există electricitate, nu există apă caldă oamenii doar supraviețuiesc. În Orașul de Nisip nu supraviețuim – noi prosperăm. Asta înseamnă a trăi.

A arătat către marmura de un alb orbitor și piscinele cu apă cristalină.

— Există foarte mult pământ liber, iar Charles și tatăl lui au dovedit că ne putem dezvolta repede și eficient. În șase luni, vom începe ridicarea zidurilor în prima colonie – o așezare pe ruinele vechiului Texas.

— Abia aștept să văd ce faci acolo, a spus Clara și și-a tras scaunul mai aproape de Charles. În ultimele luni, i-am auzit pe oameni vorbind despre piața globală, și nu mi-am imaginat niciodată că va fi atât de incredibilă.

— Îi datorăm multe lui Mecallister, a spus Charles, arătând către Șeful Agriculturii, un bărbat cu ochelari care stătea lângă o frescă uriașă ce înfățișa lumea veche, fiecare țara având o culoare diferită. Dacă nu ar fi fost fabricile construite de acesta în Periferie, sau noile metode pentru agricultură pe care le-a dezvoltat, nu am avea nimic.

— Ești modest. Asta a fost viziunea ta, a gângurit Clara, arătând spre Reginald. Sper că scrii asta. Charles și-a imaginat asta încă înainte ca Palatul să fi fost terminat, înainte ca majoritatea clădirilor să fie restaurate. Vorbești despre asta de când țin eu minte, despre cum voiai să aduci diversitatea lumii în spatele zidurilor Orașului.

De-abia puteam să mă uit la ea. În mintea mea răsuna vocea Profesoarei Agnes, cu avertizările ei referitoare la bărbați și la natura amăgitoare a flirtului., A flata este un verb, spunea ea, „ceva ce bărbații fac pentru a te controla”. Dar îmi doream să vadă asta acum: Clara aplecându-se, ținându-și mâna pe brațul lui Charles, dându-și părul blond după ureche. Era prima dată când vedeam o femeie flirtând atât de ostentativ. Mi-am acoperit gura ca să nu râd, dar a fost prea târziu. Un mic chicotit mi-a scăpat. M-am întors, încercând pară că tușesc.

— E ceva amuzant, Genevieve? A întrebat Regele.

Clara a mijit ochii spre mine. Un zâmbet subtil i-a apărut pe buze în timp ce se uita în jurul nostru. Toată lumea a rămas tăcută, privindu-mă.

— Și ce anume făceai afară aseară? A întrebat cu voce tare, înclinându-și capul într-o parte de parcă ar fi fost cea mai nevinovată întrebare cu putință.

— Ai ieșit din apartament?

Regele s-a întors către mine. Mi-am ascuns mâinile sub masă, trăgând de fustă, încercând să le calmez tremuraturul. În dimineața respectivă, la micul dejun îi cercetasem chipul, întrebându-mă dacă se întorsese cumva în apartamentul meu în timpul nopții, dacă descoperise grămada de perne de sub pilotă. Dar păruse foarte calm, pur și simplu discutând despre evenimentele din acea zi.

— Nu. Am scuturat din cap. Nu am ieșit.

M-am uitat la mâncarea din farfurie, aprofundând furculița în găluște, dar Clara a continuat.

— Te-am văzut pe casa scării estice.

Și-a pus coatele pe masă și s-a aplecat spre mine.

— Coborai. Purtați un pulover negru. Te-ai oprit când ți-am strigat numele.

Regele s-a întors către mine.

— E adevărat?

— Nu, am insistat eu, încercând să îmi mențin vocea fermă, îmi simțeam brusc gâtul uscat, căldura zilei fiind prea greu de suportat, părul mi se lipea de față și de gât.

— Nu am fost eu. Nu știu despre ce vorbește.

— Ah, a spus Clara, cu vocea târăgănată. Ba cred că știi... Ochii tuturor erau ațintiți asupra mea. Soarele strălucea prea tare, aerul mă înăbușea. Regele îmi studia fața, cu o expresie sumbră pe chip. Meritase, chiar și pentru câteva ore petrecute cu Caleb, dar, deodată, îmi doream să nu mă fi oprit pe casa scării, să fi ignorat strigătele Clarei. Am ridicat ușor din umeri și m-am întors cu privirea la farfuria mea, simțind un nod în gât.

Regele s-a aplecat, apăsându-și mâna pe brațul meu.

— Nu ai voie să ieși afară, a șoptit el. E pentru siguranța ta. Am crezut că ne-am înțeles.

— Totul e limpede, am reușit eu să spun. Nu am ieșit.

La masă se așternuse o tăcere mormântală. Clara a deschis gura să vorbească, dar Charles a întrerupt-o:

— Ai văzut fântâna din afara serei? A întrebat el, zâmbindu-mi ușor. Aveam de gând să te duc acolo. Dacă plecăm acum, ajungem la timp pentru următorul spectacol.

S-a uitat peste masă la Rege.

— Vă supărați dacă vă răpesc fiica pentru puțin timp?

La această sugestie, fața Regelui s-a relaxat.

— Nu. Duceți-vă. Distrăți-vă!

În timp ce ne priveau îndepărtându-ne, Reginald s-a adresat Clarei, cu caietul în mână.

— Poate i-ați văzut pe unul dintre muncitorii din Palat? A întrebat el.

— Știu ce am văzut, a sâsâit Clara.

S-a uitat apoi la Rose, care a clătinat ușor din cap, făcându-i semn să înceteze.

L-am urmat pe Charles prin piață, în jurul piscinelor mari, sclipitoare, recunoscătoare că ne îndepărtaserăm de masă. M-a îndrumat prin vestibulul marmorat al Palatului, unde erau așezate automatele vechi de joc, acoperite cu huse cenușii. În tot acest timp, doi soldați ne-au urmat, pașii lor menținând același ritm cu al nostru, și având puștile atârinate la spate.

— Îmi pare rău, a spus el, în timp ce ieșeam la soare.

Am trecut peste un pod îngust, spre locul unde o fântână uriașă se întindea spre trotuar.

— De ce îți pare rău? Am întrebat eu.

— Am senzația că am ceva de-a face cu asta.

O șuviță din părul negru și des îi căzuse pe frunte. A zâmbit, așezându-și-o la loc.

— Nu totul are ceva de-a face cu tine! M-am răstit eu.

Un grup de persoane s-a întors către noi, privindu-ne, în timp ce soldații le făceau semn să stea deoparte.

Cred că ceea ce voiai să spui este „Mulțumesc, Charles, că m-ai salvat de la acea anchetă”.

A ridicat mâinile de parcă s-ar fi apărat.

— Zic și eu. Cred că poate - doar poate - Clara este puțin îndrăgostită de mine. Cel puțin așa pare... dintotdeauna.

M-am uitat la el. Părea foarte sincer, iar obrajii lui palizi căpătaseră o nuanță de roșu aprins.

— Poate că ai dreptate, am recunoscut eu.

Chiar dacă Clara mă văzuse plecând în seara precedentă, mă îndoiam că îi păsa ce făceam eu cu timpul meu liber. Părea să fie mai preocupată de Charles care stătea lângă mine la mese, sau de felul cum se apleca în față când vorbea cu mine, astfel încât erau numai câțiva centimetri între noi.

— Am crescut împreună în Oraș, a adăugat el. În ultimii zece ani, am fost cei mai tineri oameni care trăiau la Palat. Clara e incredibil de deșteaptă. Are de gând să studieze la spitalul clinic să devină doctor. Mama ei o împinge însă într-o altă direcție.

A ridicat din sprâncene de parcă zicea: „Spre mine.”

— Înțeleg.

Am scuturat din cap, gândindu-mă la privirea rece, precaută, pe care Clara mi-o aruncase când ne-am întâlnit prima dată.

Oamenii se adunau pe marginea uriașei fântâni. M-am uitat la reflexia noastră în apă, două umbre care se unduiau în același timp cu vântul. Charles nu își dezlipea privirea de la mine.

— Și cum ți se pare Orașul? Nu prea pari îndrăgostită de el ca ceilalți.

M-am gândit la noaptea precedentă, la brațul lui Caleb petrecut în jurul meu, la modul în care muzica și fumul umpluseră camera. Trupurile noastre lipite în cadrul ușii. Am zâmbit și am simțit că-mi ard obraji.

— Are avantajele lui.

Charles s-a apropiat de mine, umărul lui atingându-l pe al meu.

— Poți păstra un secret? M-a întrebat, examinându-mi fața. 'Ătăl meu ar fi ales aproape oricare alt oraș în locul acestuia. În ciuda vorbelor spuse Regelui, el nu a fost convins decât după câțiva ani că restaurarea Las Vegas-ului va merge. Mama mea a știut că acesta era locul potrivit. La începutul molimiei, multe hoteluri erau goale. Clădirile au fost ușor curățate de reclame. Este atât de separat de restul lumii - un refugiu. A știut dintotdeauna.

— Intuiție feminină? Am întrebat eu, amintindu-mi de o frază auzită în Școală.

— Trebuie să fi fost, a spus el.

S-a uitat la fântână. Un băiețel cu o șapcă în carouri privea apa.

— Cred că se descurcă greu fără el. Este destul de retrasă.

Oricât de rău pare, o parte din mine vrea să afle cum e să iubești pe cineva atât de mult.

Am privit pietricelele adunate pe fundul fântânii. Mă gândeam să îi spun asta lui Caleb, să îi spun acele două cuvinte - în legătură cu care ne avertizaseră Profesoarele.

Hotărâsem, în liniștea casei lui Maeve, cufundată în noaptea tăcută, că asta simțeam pentru Caleb. Nu exista nimic la fel de persistent, la fel de neabătut, făcându-și loc în mine, invadându-mi fiecare gând.

Când m-am întors iar cu fața, Charles încă se uita la mine.

— Inșă, uneori, e îngrozitor. Ideea de a fi atât de apropiat față de cineva. Mi-a examinat expresia. Înțelegi ce vreau să spun? Are vreo noimă ceea ce zic?

Întrebarea plutea între noi. Mi-am adus aminte de primele mele zile în Califia, de cum privisem orașul trist de peste pod, imaginându-mi ce făcea Caleb acolo, dacă luase legătura cu Cărarea. Coșmarurile au urmat imediat după asta: Caleb stând lângă apă, cu sângele șiroindu-i pe picior, transformând întregul golf într-un roșu respingător.

— Da, am spus eu. Multe lucruri pot să meargă prost.

Charles privea apa.

— Vezi toate acelea? A spus el, arătând către pietricele, Oameni aduc pietricele aici și le aruncă în fântână, câte una pentru fiecare apropiat pierdut în timpul molimei.

A mers spre arbuștii care mărgineau clădirea serei și a scos câteva pietricele din pământul de dedesubt, ștergându-le murdăria cu degetele.

— Vrei câteva? A întrebat, oferindu-mi-le.

— Doar una.

Am luat piatra maro și netedă în mână. Avea formă de migdală – o parte ușor mai mare decât cealaltă. Am trecut cu degetele peste ea, încercând să-mi imaginez la ce s-ar fi gândit mama dacă ar fi știut că eram aici, în noua capitală, întemnițată de către bărbatul de care se îndrăgostise cu atât de mulți ani în urmă. Aproape că îi vedeam chipul, îi miroseam luciul de buze de mentă cu care se dădea mereu, lăsând urme alunecoase pe obrajii mei când mă săruta. Am lăsat pietricica să-mi cadă printre degete în apa de dedesubt. S-a așezat pe fund, dispărând printre celelalte, suprafața apei încă unduindu-se în urma ei.

Preț de un minut, am rămas în tăcere. Vântul bătea în jurul nostru, o alinare trecătoare în căldura zilei. Două femei mai în vârstă s-au apropiat de marginea fântânii, strângând în mâini fotografiile uzate. Priveau în timp ce ceilalți se adunau în jurul marginii de piatră.

— Ce așteaptă mai exact toată lumea? Am întrebat eu.

— O să vezi... a spus Charles. Și-a privit ceasul. În trei... doi... unu...

S-a auzit muzică dinspre drumul principal. Toată lumea s-a dat la o parte. Apa a țâșnit din piscină și s-a ridicat vertiginos către cer. A urcat, a urcat și a urcat, aproape șase metri în aer. Băiețelul s-a cățărat pe marginea de piatră și a bătut din palme. Fața lui Charles s-a luminat ca a unui copil. A strigat puternic, ridicându-și pumnul în aer, o priveliște care i-a făcut până și pe soldați să râdă.

Vântul și-a schimbat direcția și a spulberat stropii fini în direcția noastră udându-mi partea din față a rochiei. Senzația apei reci pe piele era minunată. Am închis ochii, aplauzele și aclamațiile răsunând în jurul meu, și m-am bucurat de ultimele clipe petrecute departe de Palat.

Clara și cum mine porniserăm pe lungile scări rulante în formă de spirală către galeria de la mezaninul celui de-al doilea etaj. Tot nu mă obișnuisem cu scările mișcătoare de metal; nu știam dacă să urc sau doar să stau acolo, ținându-mă de balustradă și lăsându-mă purtată de ele. Lumina pătrundea prin atriumul de deasupra noastră. Am admirat frescele de pe tavan și statuile uriașe cu femei în mantii, coloanele înalte din marmură, statuia-cal de dedesubt, săltând prin aer, fântânile arteziene care aruncau apă din bazine liniștite, de culoare turcoaz. Într-un mod oribil, Palatul era exact cum și-l imaginase Pip – un model strălucitor de perfecțiune.

Mi-am ținut ochii ațintiți asupra peisajului, încercând să mă prefac că eram singură. În această dimineață, Regele îi sugerase Clarei să îmi ofere un tur al galeriei de artă. A spus că ar fi bine să petrecem un timp împreună și să-mi cunosc verișoara. Știam că nici o afirmație nu era adevărată, dar m-am conformat, sperând că mă va face să par fericită de locul pe care îl aveam eu în Palat. Ca o fată fără secrete.

— Cum a fost întâlnirea cu Charles? A întrebat Clara după lungă perioadă de timp.

Soldatul care se afla cu câțiva pași în urma noastră coborâse și el de pe scara rulantă.

— N-a fost o întâlnire, am spus eu pe un ton pițigăiat. Mi-am adus aminte de acest termen de la Școală; Profesoarele se referiseră la el ca parte a perioadei în care se făcea curte. Ne-au spus că bărbații se dădeau drept gentilomi, și abia pe urmă își dezvăluiau adevăratele intenții.

Am pășit pe lângă balustrada joasă. Sub noi, cumpărătorii se perindau prin atrium, uitându-se ocazional în sus să vadă încotro ne îndreptam. Deasupra intrării în galerie se afla un ecran uriaș a cărui imagine se schimba la fiecare câteva secunde. Prima era o reclamă pentru noua piață globală: se deschide săptămâna aceasta! Apoi a fost schimbată cu o poză din ziarul zilei de ieri, cu mine pe locul din spate al mașinii, având ca titlu:

BMW-UL DECAPOTABIL AL PRINȚESEI GENEVIEVE RESTAURAT DE CĂTRE GERRARD'S MOTORS: ASIGURĂM RESTAURARE LA COMANDĂ ȘI PREZENTĂM EXPOZIȚIE DE MAȘINI DIN 2035.

— Știi, pari foarte enervată, și ești Prințesa Noii Americi, a bombănit Clara. Oricine ar face crimă de om să fie în locul tău.

Modul în care a spus asta - cu accent pe „crimă” - m-a enervat.

— Când a fost ultima oară când ai ieșit din spatele acestor ziduri? Am întrebat-o eu. Acum zece ani?

Părul auriu al Clarei era prins într-o coadă care șerpuia în jurul capului și se încolăcea la ceafă.

— Ce vrei să spui? A întrebat, mijindu-și ochii albaștri către mine.

— Nu ai dreptul să judeci dacă ar trebui sau nu să fiu furioasă sau enervată. Nu știi cum este lumea dincolo de balonul în care te afli.

Spunând acestea, m-am întors și am trecut prin intrarea principală a galeriei.

Încăperea era rece și pustie, excepție făcând câțiva școlari adunați într-un colț, uniformele lor cenușii semănând cu cele cu care crescusem eu. Pentru puțin timp, soldatul și Clara rămăseseră în spatele meu, și am simțit minunata senzație de a fi singură. Spațiul larg mă alina. Podeaua de lemn era solidă sub picioarele mele, pe pereți se aflau creațiile câtorva nume familiare. Am mers către o pictură de-a lui Van Gogh pe care o văzusem în manualele de artă de atâtea ori - florile albastru care se întindeau pe pânză, crescând către soare. Pe o plăcuță de dedesubt scria IRIȘI, vincent van gogh. Recuperată din muzeul getty, Los Angeles.

Mai multe tablouri atârnav într-un șir, Manet și Tițian și Cezanne, unul după altul. Treceam prin fața lor, amintindu-mi de tot acel timp petrecut pe peluza Școlii, cu lacul în fața mea, jucându-mă cu pensula pe pânză, încercând să copiez suprafața lucioasă. Când Clara a venit

lângă mine, tocmai examinam creștătura din partea de jos a unui Renoir cu pânza lipită.

— Sunt lucruri pe care le știu, a spus ea, cu o voce plină de ură.

Știam că își pregătise acest discurs în minutele precedente.

Fiecare cuvânt fremăta de plăcere în timp ce îl rostea.

— Știu cât este de prost gust pentru o femeie să fie amanta unui bărbat.

Se uita la persoanele din tablou. Un bărbat ajută o femeie să urce pe o pantă cu iarbă.

— Despre ce vorbești? Am întrebat eu, incapabilă să mă opresc.

— Nu ești primul născut al tatălui tău, a spus ea. Ai fost ultima.

Am mai avut trei verișori înaintea ta, și o mătușă, și au murit cu toții în timpul molimei.

Apoi s-a întors, privindu-mă cu dușmănie.

— Nu știu ce fel de femeie ar face asta – să facă sex cu un bărbat căsătorit.

Am zâmbit, încercând să ignor nodul din gât.

— Te-nșeli, am reușit eu să rostesc.

Clara pur și simplu a ridicat din umeri în timp ce a trecut pe lângă mine, spre o natură moartă de pe peretele opus.

Picioarele parcă-mi prinseseră rădăcini în podea. M-am uitat lung la bărbatul din tablou, la pălăria care îi întuneca fata, la forma nasului, la modul în care îi erau pictați ochii, ca două linii. Părea să râdă de mine.

A fost amanta lui, m-am gândit în sinea mea, văzul fiindumi încețoșat de lacrimile subite. Mama mea, care îmi cântase în baie, și-mi ștersese clăbucii de săpun din ochi. Aveam din nou cinci ani și îngenuncheam pe podea. Era bolnavă.

Am văzut lumina pe sub ușa dormitorului, umbra ei mișcându-se în timp ce lovea cu degetele în lemn, trimițându-mi bezele, căci nu putea să riște să-și lipească buzele de pielea mea. Îmi țineam palma pe cealaltă parte a ușii, stând așa chiar și când se întorcea în pat, accesele ei de tuse răsunând în tăcerea nopții.

M-am întors către ușă, fiindcă lacrimile amenințau să mă copleșească. Am continuat să merg, dincolo de iriși și de corida lui Manet, în care animalul străpungea calul cu coarnele lui mari și îngrozitoare.

— Înălțimea Voastră? M-a întrebat soldatul, ai cărui pași se auzeau în urma mea. Doriți să fiți escortată înapoi la etaj?

Am mers în fața lui, abia ascultând cum o zorea pe Clara după mine, către lift. Indiferent de ceea ce spusese Clara, știam că nu era vina mamei mele, nu putea fi, femeia care mă iubise atât de mult, cea care se juca cu degetele mele de la picioare în timp ce le număra, cântându-mi o melodie prostească la ureche. Femeia care sufla în supă

chiar înainte să iau o lingură plină. El era cel care avusese încă o familie.

M-am urcat în lift. Clara a venit după mine, făcând cabina să pară mai mică și să am senzația de claustrofobie, aerul fiind îmbâcsit și cald.

— Prințesă, e totul în regulă? A întrebat soldatul în timp ce apăsa pe buton.

Mi-am împreunat mâinile, încercând să le calmez. Mă gândeam doar la Rege, la povestea pe care mi-o spusese, la fotografia pe care o ținuse în mâinile lui. Nu spusese niciodată ceva despre familia lui. Îi luase foarte mult timp să vină după mine, lăsându-mă singură în acea casă. Am petrecut atâtea zile ascultându-i tușea înecată, îngrozindu-mă când în cameră era liniște pentru prea mult timp. N-am simțit-o niciodată atât de departe de mine, singura mea legătură cu ea fiind ruptă.

— Prințesă? A repetat soldatul.

A pus mâna pe umărul meu, luându-mă prin surprindere.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am spus eu, apăsând butonul pentru parter încă o dată. Trebuie doar să vorbesc cu Regele.

Regele se afla pe un șantier de construcții, ocupat cu lucrul la o clădire din zona de centru a Orașului. Când nu a putut fi contactat, am cerut să fiu dusă la el. Mașina a pornit de-a lungul străzii pustii, depășind clădirile uriașe ale Orașului. Apa din fântânile de lângă Palat țâșnea în aer, împrăștiind trecătorii cu o ceață fină. Priveliștea nu mai avea nici un farmec pentru mine acum. Mă gândeam doar la zâmbetul încrezut de pe fața Clarei când îmi povestea de legătura amoroasă. În toate acele zile la Școală, chiar și în cele mai singuratice, când tocmai sosisem, avusesem mereu acele amintiri cu mama mea. Au rămas cu mine pe drum, în buncăr, în spatele camionului lui Fletcher, chiar și după haosul din pivniță. Dar acum, totul fusese distrus de cuvintele Clarei.

Am făcut dreapta pe o stradă lungă, către o clădire uriașă verde, cu un leu de aur în față. Soldații m-au escortat la coborârea din mașină. Deasupra intrării se afla un panou gigant cu reclame, asemănător cu cel din mall, prezentând diverse anunțuri. Pe panou a apărut o imagine cu doi lei, sub ei scria: GRĂDINA ZOOLOGICĂ GRAND: SE DESCHIDE LUNA VIITOARE!

Pe-aici, a spus unul dintre soldați, arătându-mi drumul.

La intrarea în holul principal stăteau trei soldați. În încăperea imensă era nădușeală, aerul mirosea a sudoare și a fum. Reflectoarele luminau diferite secțiuni ale coridorului întunecat. Cu câțiva metri mai în față, un băiat îngenunchea lângă o găleată. Era cu un an sau doi mai mare decât mine, avea spatele plin de transpirație, și netezea un strat

de mortar ud pe perete. S-a uitat în sus, și i-am văzut fața slabă și tristă.

— Ar trebui să fie aici, a spus celălalt soldat, mărind pasul, și lăsându-și în jos mâna de pe brațul meu în timp ce mă conducea în viteză către un alt hol.

M-am întors, observând doi băieți de vârsta mea care montau carpeta. Un muncitor mai în vârstă, poate de douăzeci de ani, mergea încet pe coridor, ducând o ladă uriașă de lemn.

Când a trecut prin fața unui reflector i-am văzut fața, suptă și bolnăvicioasă, cu ochii duși în fundul capului. Pe umăr avea un tatuaj asemănător cu cel al lui Caleb. Undeva deasupra noastră ni se auzea un sunet groaznic de mașină de găurit.

— Unde e? Am întrebat pe o voce slabă.

Am pășit mai repede, hotărâtă, gândindu-mă la toți băieții din buncăr.

Soldații mergeau în fața mea, spre o lumină albastră strălucitoare. Se uitau unii la alții, nefiind siguri dacă ar fi trebuit să mă aducă aici sau nu.

— Genevieve, a strigat cineva.

Două persoane au apărut la capătul holului, proiectate ca niște siluete de lumină.

— Ce cauți aici?

— Trebuie să vorbesc cu tine, am spus eu.

Regele era cu Charles, care pe moment părea fericit, zâmbetul dispărându-i însă când mi-a văzut privirea. Am trecut de ei și am intrat în încăperea largă. O lumină stranie umplea spațiul. Pereții erau din sticlă, formând câteva țarcuri cu plante și pietre uriașe, false.

— Ne puteți lăsa o clipă? A spus Regele într-un final.

Bărbații au plecat. Regele a pășit lângă mine, stând cu fața către un bazin plin cu iarbă îngălbenită. Deasupra, o pumă stătea așezată pe o stâncă plată.

— Mi-a spus, am început eu, fără să mă uit la el. Clara mi-a spus de soția ta. Mi-a spus că mama a fost amanta ta.

Mi se părea că îmi arde tot corpul.

— E adevărat?

Regele s-a întors către coridor, pe unde plecaseră Charles și soldații.

— Nu e cel mai bun moment să discutăm despre asta, a spus el. Nu ar fi trebuit să vii aici.

— Nu va fi nici un moment potrivit să discutăm. Îl priveam lung. Nu ai vrut ca eu să vin aici, căci nu vrei ca eu - sau oricine altcineva - să vedem cum sunt construite toate proiectele tale.

Fața i s-a înroșit, iar ochii i s-au întunecat. Își freca fruntea, de parcă încerca să se calmeze.

— Înțeleg că ești furioasă, a spus el. Clara nu ar fi trebuit să spună nimic. Nu era treaba ei.

S-a întors și a pornit cu pași mari de-a lungul încăperii, ținându-și brațele încrucișate.

— Nu îmi place acel cuvânt - amantă. Știu cum sună, și nu a fost cazul. Când am cunoscut-o pe mama ta, eram despărțit de soția mea.

S-a oprit în fața unei vitrine care purta denumirea lupi CEnușii. Doi câini uriași sfârtecau o bucată de carne roșie. Altul rodea un os rupt.

— Deci ea a fost amanta ta, am spus eu, incapabilă să-mi controlez vocea. Și m-ai adus aici, spunându-mi cât de mult m-ai căutat, cât de distrus ai fost fără fiica ta, și cum s-a întâmplat să omiți c-ai avut o întreagă altă familie?

Regele și-a dres vocea.

— Îmi pare rău, a spus el, luptându-se cu fiecare cuvânt, că nu ți-am spus de ceilalți copii. Dar nu îmi face plăcere să vorbesc despre asta. Sunt mai preocupat de viitor, exact ca restul lumii din acest Oraș. Încercăm să mergem înainte.

Moliciunea vocii lui m-a surprins, făcându-mă să uit de problemele mele și să mă interesez de ale lui. Mă întrebam cum muriseră, dacă nasurile lor sângeraseră întocmai ca al mamei mele, dacă fuseseră împreună, sau fuseseră separați în spitale. Mă întrebam dacă îi ținuse în brațe, în ciuda avertismentelor să nu o facă, dacă el fusese cel care le pasase mâncarea și le-o pusese pe limbile lor uscate.

— Ce nume aveau? Am întrebat eu într-un final.

Trebuia să știu, voiam doar să mi-i imaginez, chiar și pentru o clipă. Am avut frați - la un moment dat, dacă nu mai aveam acum. Gândul m-a umplut de o tristețe stranie.

— Câți ani aveau?

S-a întors spre mine. A scos o batistă din buzunar și o frământa între degete.

— Samantha era cea mai mare. Avea unsprezece ani când a murit. Paul a murit primul - avea opt ani. Și apoi Jackson, băiețelul meu.

Un zâmbet ușor i-a apărut pe buze, apoi a dispărut.

— Nu avea nici măcar cinci ani.

Mi-am adus aminte de mâncarea pe care mi-o pregătisem în bucătărie. Cum am stat rezemată de ușa dormitorului ei și am mâncat ultimele boabe moi de fasole roz, ascultându-i tusea intermitentă. Înainte să se retragă în camera ei, îmi arătase cum să deschid conservele, mâna ei cuprinzând-o pe a mea în timp ce apăsam unealta metalică. Fuseseră înșirate, una pentru fiecare zi, mai mult de douăzeci de conserve. „Deschide doar o singură conservă”, spunea ea, în timp ce mergea prin casă, încuind ușile. „Nu mai mult de una pe zi.”

— Îmi pare rău, am spus eu încet.

Ne-am uitat la reflexiile noastre pe sticlă, și pentru o clipă, în tăcerea acelei încăperi, el nu era Regele. Eu nu eram Prințesa, dusă împotriva voinței sale în Oraș. Eram doi oameni care încercau să uite.

Și-a frecat fruntea cu mâna.

— Chiar am iubit-o pe mama ta. Și aveam de gând să divorțez, ăsta a fost dintotdeauna planul, a spus el. Dar lucrurile erau complicate între noi. Trăiam vieți diferite, în orașe diferite. Nici nu am știut că era însărcinată. Apoi, mai târziu, când molima a izbucnit, totul s-a schimbat. Nu puteam să părăsesc Sacramento nici dacă voiam. Nu aveam nici o posibilitate s-o ajut. Toată lumea căuta să supraviețuiască.

— Soția ta a știut de ea? Am întrebat eu, facându-mi-se rău când întrebarea mi-a ieșit din gură. I-ai spus vreodată, sau mama mea a fost un secret?

— Plănuiam să divorțez, a repetat el. Așteptam momentul potrivit.

M-am întors și am trecut pe lângă el, mergând printr-un tunel care avea un țarc din sticlă pe-o parte. Acolo, la doar zece metri, era un urs grizzly exact cum văzusem în sălbăticie. Stătea acolo, părând viu, cu capul rezemat de stânca de plastic.

Singurii oameni care pot înțelege o relație sunt cei doi implicați, a spus el de undeva din spatele meu. Îi auzeam pașii pe podeaua stricată din piatră.

— Nu știi cum a fost în acea perioadă.

— Știu că ai mințit, am spus eu. Ai mințit pe toată lumea.

Mă uitam la reflexiile noastre de pe sticlă, amândoi aveam nasul ușor curbat spre stânga, pielea de aceeași nuanță, gene negre și dese. Am stat acolo, noi doi, unul lângă altul, uitându-ne prin reflexiile noastre, în țarcul mic.

— Am fost fericit cât am fost cu mama ta, a continuat el.

Nu eram sigură dacă vorbea cu mine sau nu. Se uita la animalul masiv, vocea fiindu-i lipsită de furie.

— E greu pentru mine să privesc acea poză, să văd cum eram atunci. În viața mea nu fusesem mai fericit decât atunci. Întotdeauna părea că ea vibra la o frecvență cu totul diferită. Avea aproape treizeci de ani când am cunoscut-o. Era exact după ce luase o pauză de la pictat.

M am întors să îl privesc.

— N-am știut niciodată că a fost pictoriță, am spus eu.

Casa noastră îmi dispărea încet din amintire. Vedeam fragmente din eapendula veche din hol, greutatea aurii uzate care atârnau înăuntru, făcând acele să se miște. Steluțele ce străluceau în întuneric pe tavanul dormitorului meu, pata de pe canapeaua noastră unde vărsase ceai. Nu îmi aminteam nici măcar o pensulă, nici o pânză sau picturi pe pereți.

- Am învățat să pictez la Școală.
- Știu, a spus el, fără să explice de unde știa.

Un zâmbet i-a apărut pe buze, apoi a scos un hohot de râs.

- Eram cu mama ta la aniversarea mea de patruzeci de ani.

Planificase întreaga zi. Am făcut o plimbare de-a lungul plajei, și mi-a dăruit un tort miniatural din ciocolată pe care îl făcuse pentru mine. L-a cărat cu ea, aproape șase kilometri, doar ca să îl mâncăm acolo sus, privind oceanul. Și mi-a cântat un cântec prostesc...

— Azi, azi”, am cântat, zâmbind continuu, „azi e ziua de naștere a cuiva.”

Am dat din cap, amintindu-mi cum mama obișnuia să îmi țină mâinile în timp ce cântam și dansam în camera de zi, ocolind măsuta de cafea și fotoliile.

Voiam să-l urăsc, încercând să îmi amintesc toate lucruri le pe care le făcuse, încercând să mi le imaginez pe Arden și Ruby și Pip în clădirea din cărămidă. El era motivul pentru care Caleb stătea la Periferie, motivul pentru care nu puteam fi împreună. Dar, în acea clipă, noi doi împărtășeam ceva ce nu puteam împărtăși cu nimeni altcineva din lume: mama mea. Toate calambururile, cântecele ei prostești, părul care mirosea a șampon de levănțică. El era singura persoană care o mai cunoștea.

Am mers în tăcere pe coridor. Apoi s-a întors către mine „aplecându-se ca privirile noastre să se întâlnească.

— Am iubit-o pe mama ta. Oricât de complicată a fost situația noastră, oricât de greșită pare. Am iubit-o. Iar relația noastră mi te-a dat pe tine.

A scuturat din cap, apăsându-și tâmplele cu degetele.

— În dimineața aceea, când am fost la Școala ta, aveam emoții. Aveam același sentiment ca în ziua când s-au născut și ceilalți copii. Iar când am ajuns și Directoarea ne-a spus ce s-a întâmplat, că plecaseși, am ordonat imediat soldaților să te găsească. Poți să crezi ce vrei, dar ești fiica mea – singura familie pe care o mai am. Uram gândul ca tu să fii singură în sălbăticie.

I-am privit chipul îngrijorat. Apoi a venit lângă mine și m-a îmbrățișat. De data asta, nu m-am ferit. Era inevitabil, irezistibil, chiar și după tot ce făcuse. M-am regăsit în el de fiecare dată când ducea degetele la bărbie când se gândea, sau zâmbea cu gura închisă. Ne certam în același fel, cuvintele noastre fiind scurte și echilibrate, aveam același ten palid, același păr roșcat-castaniu întunecat – deși al lui era presărat cu argintiu. Era parte din mine, o legătură incontestabilă, indiferent cât luptam împotriva ei.

— Haide, a spus Regele după un timp. Hai să te ducem înapoi în Palat.

M-a condus prin coridorul lung, țarcurile pe lângă care treceam fiind pline de creaturi găsite în sălbăticie – pitoni, crocodili, un tigru

care scăpase dintr-o grădină zoologică. Am părăsit clădirea printr-o ieșire lăturalnică. Soarele îmi înțepa ochii. Transpirația îmi curgea pe piele. În timp ce mergeam spre mașina care ne aștepta, prin minte îmi treceau un milion de gânduri. Apoi m-am oprit brusc, picioarele parcă prinzând rădăcini în pământ, ciudățenia peisajului devenind evidentă.

Afară, la intrarea principală, câțiva soldați se strânseseră, cu armele pe spate. Cu toții se uitau la panoul electronic cocoțat deasupra intrării. Pe el scria cu litere mari:

UN INAMIC AL STATULUI A FOST ZĂRIT ÎN ORAȘ. L-AȚI VĂZUT PE ACEST BĂRBAT? DACĂ DA, ANUNȚAȚI IMEDIAT AUTORITĂȚILE.

Sub acele cuvinte se afla imaginea unui chip atât de cunoscut, de parcă m-aș fi privit pe mine însămi. Din fotografie mă privea Caleb. Mai erau menționate înălțimea, greutatea și constituția lui; descrieri ale cicatricelor lui de pe picior și de pe obraz.

Am simțit cum mi se scurgea tot sângele din trup. Mâna Regelui era pe brațul meu, forțându-mă spre mașină.

— Genevieve, a spus el în șoaptă, cu ochii fixați asupra soldaților din fața clădirii. Acum nu e momentul. Putem discuta asta la Palat.

De-abia l-am auzit în timp ce citeam din nou și din nou ultima propoziție de pe panou.

ESTE CĂUTAT PENTRU UCIDEREA A DOI SOLDAȚI AI NOII AMERICI.

Nu mă simt bine, am spus, trăgându-mi pătura groasă mai sus.

Soarele apusese. Etajele superioare ale Palatului erau tăcute și întunecate. Beatrice ședea la picioarele patului, cu mâna glezna mea.

— Vrei să-mi aduci ceva de mâncare? O să mă culc, dar poți s-o lași la ușă.

Am privit în altă parte, după care am adăugat:

— Te rog să nu permiți nimănui să mă deranjeze, orice s-ar întâmpla.

Beatrice mi-a pieptănat părul, trecându-și degetele peste fruntea mea.

— Bineînțeles. Ai avut o zi grea.

Mi am închis ochii strâns. Vedeam întruna fața lui Caleb pe acel panou, soldații bombănind ceva despre trădătorul care omorâse pe unii de-ai lor, ceva despre cât ar da să-l vadă spânzurat. Ei știau că el se afla în interiorul Orașului. Trebuia să-i spun să nu vină, căci era prea periculos, dar n-aveam cum să dau de el. Deja se deplasa prin Periferie, furișându-se pe străzile pustii pentru a se întâlni cu mine.

— Ce te supără? A șoptit Beatrice.

Mi-a luat mâna într-ale ei, legănând-o.

— Mie poți să-mi spui.

Am privit în sus, spre fața ei rotundă și blândă. Nu pot, am gândit eu, știind în ce pericol mare se afla deja Caleb. Probabil că ei deja cercetau cu de-amănuntul Periferia, în căutarea lui.

— Pur și simplu mi-e rău, am spus, încercând să zâmbesc, Asta-i tot.

Beatrice m-a sărutat în creștetul capului.

— Atunci, mai bine mă duc să-ți pregătesc mâncarea, a spus ea, ridicându-se să plece.

Apoi s-a aplecat, m-a privit drept în ochi, și și-a lipit palma călduță de obrazul meu.

— Am să mă asigur că n-o să te deranjeze nimeni. Iți promit.

Pentru o clipă, a rămas locului. Ochii ei căprui priveau cu atenție, cu seriozitate, așa cum n-o văzusem niciodată până atunci. Fără să-și ia privirea de la mine, părea să spună: „Știu ce faci. Și mă voi strădui să te ajut cu orice-mi stă în putință*“

S-a ridicat și a ieșit pe hol. Priveam întruna ușa. Nu se închisese complet, iar ea n-o trăsese bine și nici nu verificase mânerul dacă se închisese, așa cum făcea de obicei. Rămăsese ușor întredeschisă.

M-am mișcat rapid. Ascunsesem uniforma în rezervorul toaletei, lăsând punga de plastic să plutească pe apă. Am închis ușa băii și m-am îmbrăcat pe cât de repede am putut, trăgându-mi pe mine cămașa albă, șifonată, vesta roșie și pantalonii negri. Apoi m-am retras pe hol, coborând pe scările din aripa estică, scoțându-mi pantofii pentru a nu face zgomot.

Încă nu se dăduse stingerea. Pe străzi erau din ce în ce mai puțini trecători. M-am strecurat în pâlcurile de muncitori care schimbau tura, cu stomacul făcut ghem, în timp ce priveam peste umăr să văd dacă eram urmărită.

Oamenii se plimbau pe pasajul superior, mergând braț la braț în drumul lor către clădirile de apartamente. Pe stradă a apărut un Jeep, iar doi soldați erau pe jumătate ieșiți în afara mașinii, scrutând trotuarele. Țineam capul plecat, cotind la dreapta pentru a traversa strada principală, spre clădirea pe care o marcase Caleb. Se numea Veneția, un vechi hotel care fusese transformat într-o clădire de birouri. Fuseseră deschise câteva restaurante, grădinile fuseseră refăcute, și canalele largi erau din nou umplute cu apă. În timp ce-mi croiam drum spre podul arcuit, pe dedesubt trecea o ambarcațiune, care-i transporta pe ultimii pasageri din acea zi.

Mă aflam la câțiva pași de intrarea principală când m-am întors, remarcând o siluetă care stătea pe doc. Era cu mult mai scundă decât mine, dar purta aceeași uniformă, părul ei șaten, cărlionțat fiind prins la spate.

— Domnișoară, așteptați o gondolă? M-a întrebat ea blând, pasind de sub un ieșind, din întuneric.

S-a oprit, așteptându-mă să-i răspund.

Am aruncat o privire pe hartă, la X-ul pe care Caleb îl mâzgălise chiar lângă doc, și am încuviințat. Am urmat-o până la marginea apei.

— Eve, ar trebui să-ți scoți vesta, a șoptit ea.

În lumina care se reflecta din apă i-am întrezărit mâinile delicate, broșa veche cu camee pe care o purta la gât.

— Ar părea ciudat dacă unul dintre muncitori s-ar plini ba pe apă. Dar ține-ți șapca trasă pe ochi.

Mi-am scos vesta și i-am dat-o, exact când o ambarcațiune îngustă a trecut pe lângă noi. Caleb stătea în picioare la pupă, purtând o cămașă neagră și o șapcă albă, care-i umbrea chipul. Am scrutat mulțimea care părăsea grădina, în căutare de soldați.

— Ultima călătorie din această seară, a strigat el.

A cârmit ambarcațiunea cu o vâslă lungă din lemn, triăgând la doc, astfel încât să pot să mă urc. Apoi a împins, ieșind în largul apei, în timp ce ultimii clienți părăseau grădinile hotelului Veneția.

M-am așezat cu fața spre el, privirile noastre întâlnindu-se în timp ce el vâslea în mijlocul canalului, departe de orice loc în care am fi putut fi auziți. Pluteam pe apa curată, în spatele nostru aflându-se turnul luminat al hotelului Veneția. A durat ceva timp până când unul din noi a vorbit.

— Ei știi că ești aici, i-am spus. N-ar trebui să facem asta. Acum este prea periculos. Dacă m-a urmărit cineva?

Caleb a scrutat podul.

— Nu te-au urmărit, a spus el pe un ton blând.

Mâinile îmi tremurau. Am încercat să nu mă uit la el în timp ce vorbeam. În schimb, m-am așezat mai bine pe locul în care stăteam.

— S-ar putea ca Regele să aibă niște suspiciuni. Aseară, Clara m-a văzut plecând. Ieri, la piață, a spus ceva de față cu el.

M-am uitat la el, rugătoare.

— Caleb, nu ne mai puteam vedea. De mine nu se pot atinge – sunt fiica lui. Dar pe tine, dacă te prind, te omoară.

Poza ta e peste tot în Oraș.

Caleb a băgat vâsla în apă, mușchii încordându-i-se de la efort. Luminile dansau pe suprafața canalului în timp ce noi pluteam spre pod.

— Dacă mă omoară mâine? A zis el, strângând din buze. Ce mai contează? Astăzi sunt viu, sunt aici. Am fost la șantierele de construcții și am vorbit cu oamenii de la Periferie.

Încet, încep să înțeleagă că există și o altă cale. Vorbim despre o revoltă. Moss are nevoie de mine.

A zâmbit, cu acel zâmbet pe care-l iubeam, o gropiță apărându-i pe obrazul drept.

Și îmi place să cred că și tu.

— Te vreau aici, am spus. Sigur că și eu am nevoie de tine.

— Atunci, aici e locul în care vreau să fiu.

Caleb a răsucit vâsla în apă, cârmind.

— Nu pot să stau degeaba. Te-am mai abandonat o dată – n-am de gând s-o fac din nou.

Tăcea de o bucată de vreme.

— Cunoști Italia? A întrebat el în cele din urmă.

Am dat din cap a încuviințare, amintindu-mi de țara despre care citisem în cărțile noastre de istoria artei, unde atât de mulți maeștri – Michelangelo, Leonardo da Vinci, Caravaggio – se născuseră.

— Cândva am citit că Veneția era cel mai romantic loc din lume. Că în loc de străzi, acolo existau canale de apă. Că lumea cânta la vioară și dansa în piața principală, și că ambarcațiunile îi duceau dintr-un loc într-altul. Sunt conștient că n-am să pot niciodată să te duc acolo, dar avem asta.

Am privit lung la turnul auriu de deasupra noastră, la canalul lucios, la arcele ornamentate de sub pod. Seara era liniștită. Nu auzeam decât palmierii care foșneau în vânt și ambarcațiunea care plutea pe apele liniștite.

Caleb a coborât de la pupă și a venit spre mine, atent să nu dezechilibreze barca.

— Acum suntem aici, împreună. Hai să profităm la maximum.

Nu și-a luat ochii de la mine în timp ce barca plutea pe sub pod, în întuneric. A lăsat vâsla în apă pentru a reduce viteza. Apoi s-a așezat în fața mea, cu chipul abia vizibil, în timp ce-și lipea nasul de obrazul meu, simțindu-i respirația fierbinte pe piele. Mi-am lipit fruntea de-a lui.

— Pur și simplu mă tem. Nu vreau să te pierd iar.

— N-ai să mă pierzi, a spus el, scoțându-mi șapca. Mâna lui s-a întins spre gâtul meu, iar degetele au început să se joace cu părul, răsucindu-l. Mi-am lăsat capul pe palma lui. M-a mângâiat pe spate. Apoi mi-am lipit buzele de gâtul lui, i-am mângâiat mușchii încordați, apoi am ajuns la buzele lui.

Mâna i s-a oprit pe talia mea. M-a tras ușor de bluză, ca și când mi-ar fi pus o întrebare. Nu mă mai atinsese până atunci, nu așa, cu degetele direct pe piele. Era exact lucrul despre care Profesoarele ne avertizaseră în lecțiilor lor despre bărbații care în mod constant îți testau modurile de a le rezista, dărâmând unul, trecând apoi la următorul. Cu toții vor același lucru – să te folosească până când te dau gata.

Petrecusem atât de mulți ani pregătindu-mă pentru acest moment, așa încât puteam să mă opun. Dar nu simțeam nevoia. Nu acum – nu cu Caleb. Își cerea parcă voie, chipul lui oglindind toată emoția pe care o simțeam. În timp ce-și mușca buza, părea să spună: „Vreau să fiu mai aproape de tine. Mă lași?”

M-am dus pe banca de lângă el, prinzându-l cu mâinile de gat, trupurile noastre lipite fiind ascunse sub pod. Și-a lăsat capul pe spate când l-am sărutat, căldura limbii lui răspândindu-se în tot corpul meu. Am dat din cap a încuviințare, ținându-l de mijloc în timp ce el îmi descheia nasturii cămășii. Și-a lipit mâinile reci de pielea mea, atingerea lăsându-mă fără respirație.

Plutind, barca a intrat în tunelul întunecat și răcoros. Apa lovea la baza podului din piatră. Mâinile lui mă mângâiau pe spate în timp ce mă trăgea mai aproape de el, lipindu-și pieptul de al meu. Mi-am sprijinit bărbia de umărul lui. Spunea ceva, dar fiecare cuvânt era înăbușit. N-am putut să înțeleg până când gura lui nu s-a aflat exact lângă urechea mea, gâdilându-mă cu buzele.

— Eve, nu-mi pasă de ce se întâmplă, a repetat el. Acest lucru nu e ceva de care să mă îndepărtez. Nu de data asta. N-am s-o fac.

L-am privit lung, nasurile noastre aproape atingându-se. Mi-am pus mâinile pe fața lui, dorindu-mi ca Orașul să fi fost pustiu, să nu fi existat soldații care patrolau prin centrul Orașului, nici pașii de deasupra noastră, pe pod, să fi putut pluti pe canalul deschis, el ținându-mă strâns în brațe.

— Știu, am șoptit, sărutându-l blând în timp ce pluteam spre capătul tunelului. Nimic nu contează mai mult decât asta.

M-am așezat din nou pe locul meu. El și-a reluat poziția la pupă, distanța dintre noi părând mult mai mare. Mi-am pus din nou șapca pe cap în timp ce ieșeam la lumină. Lent, gondola a plutit, ieșind din întuneric, vâsla scufundându-se în suprafața liniștită a canalului.

— Am putea merge la tuneluri? Am întrebat, când eram destul de departe de pod, astfel încât nimeni să nu se poată auzi. Vreau să văd unde ți-ai petrecut timpul, cine sunt toți acești oameni.

Doi soldați treceau prin apropiere, cu armele atârdate pe spate. Caleb și-a tras șapca peste ochi. A înșfăcat vâsla, împingându-ne mai departe pe apă. Am tăcut amândoi, până când au trecut.

— Putem merge acolo în seara asta, a zis el încet. După ce acostăm, ne întâlnim în grădini. Dar, mai întâi, trebuie să-ți spun ceva.

Și-a pus un genunchi pe banca îngustă din fața lui, studiindu-mă atent. A zâmbit, ochii lui fiind atât de strălucitori, încât păreau luminați din interior.

Barca a tras lângă scările din piatră. Caleb a aruncat o privire la grupul de oameni care încă stăteau pe marginea podului, bucurându-se de ultima jumătate de oră înainte de stingere.

— M-am îndrăgostit de tine, a șoptit el, îngenunchind pentru a-mi săruta mâna.

A rămas acolo pentru o clipă, zâmbindu-mi, înainte să mă ajute să cobor din barcă.

Am pornit să urc scările de piatră, fiecare centimetru din mine vibrând de o nouă energie. Atunci aș fi vrut să strig – te iubesc te iubesc te iubesc – să-l iau de mână și să fug din Palat, să fug de acești oameni, de acest pod.

— Noapte bună, domnișoară, a zis el cu voce tare, ca și când aș fi fost o persoană străină. Sper că ați avut o seară plăcută.

Femeia care mă salutase încă stătea sub ieșind. M-am îndreptat către ea, dar nu înainte de a mă-ntoarce, cu ochii umezi.

— Și eu te iubesc, am rostit pe șoptite.

Nu părea stupid, prostesc sau greșit. Spusesem ceva ce știusem dintotdeauna, iar acest fapt mă trimitea în cea mai mai fericită și ireversibilă cădere liberă.

Pe față i s-a ivit un zâmbet. M-a studiat, fără să-și ia ochii de la mine, în timp ce se desprindea de doc și se îndepărta.

A fost nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a ajunge la hangar. Caleb a traversat Periferia, prin cartierele vechi care așteptau să fie restaurate, casele zăcând cu ferestrele sparte, cu ușile blocate de movile de nisip. L-am urmat la zece metri în spatele lui, ținându-mi capul plecat, pierzându-mă printre grupurile de oameni care se grăbeau spre casă pentru a ajunge înainte de ora stingerii.

Mergând, am derulat din nou acel moment: ochii lui care mă priveau, cuvintele șoptite pe care numai eu puteam să le aud. Acum îl purtam în mine, cuibărit undeva în inimă, un lucru mic, liniștit, pe care numai noi îl împărtășeam.

În cele din urmă, am văzut în față terenul vast. Pe pavaj zăceau abandonate avioane ruginite. Peste tot erau împrăștiate cărucioare metalice, unele goale și deformate, altele pline cu valize și haine boțite și decolorate. Pe o placă metalică de pe clădire scria AEROPORTUL MECARRAN.

Caleb a luat-o spre dreapta. L-am urmat, traversând parcare acoperită de nisip, întorcându-mă din când în când, în căutare de soldați. Aeroportul erau pustiu. Câteva cărți de joc decolorate zburau în vânt. El a dispărut într-o clădire lungă din piatră, iar eu l-am urmat, așteptând câteva minute înainte să intru.

Înăuntru, avioanele întunecate se înălțau deasupra mea, pe lateralele lor scriind cu litere roșii și albastre AMERICAN AIRLINES. Nu mai văzusem avioane decât în cărțile pentru copii, și auzisem cuvintele Profesoarelor despre zborurile de pe o coastă pe cealaltă.

Din întuneric s-a auzit vocea lui Caleb:

— Pssst!

Era ascuns după o scară cu roți, nu prea înaltă, din metal.

M-am dus la el. Am pornit spre fundul hangarului, pe lângă perete, el ținându-mă cu brațul pe după umeri.

— Deci aici vii în fiecare zi... am spus, privind avioanele masive de peste patruzeci de metri lungime.

Aripile lor de metal erau ruginite, iar vopseaua albă scorjită pe alocuri.

— În unele zile. Momentan, lucrările pe șantier sunt oprite, dar, în urmă cu o săptămână, în fiecare dimineață, aici se găseau circa cincizeci de oameni.

Am mers spre o ușă aflată pe peretele din spate.

— Oamenii vin de peste tot de la Periferie pentru a lucra în schimburi, peste programul normal de lucru pe care se preesupune că-l

efectuează în centrul Oraşului. Regimul a derulat un program de demolări, la aproape un kilometru înspre est. În timpul zilei este atât de mare zgomotul, încât de-abia îţi poţi auzi propriile gânduri, dar asta acoperă zgomotele de foraje şi de lovituri de ciocan.

Caleb a bătut de cinci ori la uşă. Un bărbat cu barbă şi-a scos capul pe uşă, având legată în jurul frunţii o bandana roşie. Partea din faţă a tricoului îi era udă de transpiraţie.

— Dar nu trebuia să ai o întâlnire amoroasă în seara asta? A întrebat el.

Apoi a observat că stăteam în spatele lui Caleb, şi un zâmbet i s-a întins pe faţă.

— Aaaaa... Tu trebuie să fii frumoasa Eve!

A făcut un adevărat spectacol de plecăciuni, punând o mână pe podea.

— Ce mai primire, am spus, făcând la rândul meu o reverenţă.

Nu-mi spusese Genevieve, şi l-am îndrăgit imediat pentru asta.

— El e Harper, a zis Caleb. Supraveghează săpăturile în timp ce eu merg la celelalte şantiere.

Harper a deschis uşa doar atât cât să ne putem strecura înăuntru. Mica încăpere era luminată de felinare. Alte doua persoane, un bărbat şi o femeie cam de treizeci de ani, stăteau la o masă, aplecaţi asupra unei coli mari de hârtie. Când am intrat, m-au privit cu ochii reci.

— N-am mai fost pe-afară de la unu, a continuat Harper.

Era un bărbat mai scund, căruia îi atârna burta peste curea, şi era îmbrăcat cu un tricou cu două mărimi mai mici.

— În seara asta se văd stelele? Luna? Ochii lui de un cenuşiu-deschis se mutau de la Caleb la mine.

— Nu m-am uitat în sus, am spus, cerându-mi oarecum scuze.

Fusesem prea concentrată să-mi ţin chipul ascuns, trăgându-mi şapca în jos, peste ochi.

Harper şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Ea nu s-a uitat în sus! M-a necăjit el. Singurul lucru tare în legătură cu acest oraş îl constituie luminile. Însă face să fie dificil să vezi constelaţiile. Totuşi, de la Periferie, poţi să ai o privelişte bună.

— Harper se orientează după stele. Aşa a ajuns el iniţial în Oraş, a intervenit Caleb.

În timp ce vorbea îşi ţinea mâna pe spatele meu, şi mă mângâia.

— Bătrâne, care-i lucrul pe care-l ziceai mereu?

Harper şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Bătrân eşti tu, a mormăit el, trăgându-i lui Caleb un pumn în braţ.

Apoi s-a uitat la mine, arătând cu degetul spre tavan pentru a întări cele spuse.

— Există milioane de stele, fiecare strălucind și arzând în același timp. Și ele mor ca orice altceva – trebuie să le apreciezi înainte să dispară.

— N-am să uit, am spus.

Biroul larg era gol, cu excepția mesei și a unei grămezi de cutii. În podea se căsca o gaură de aproape o sută de centimetri în diametru. Am rămas acolo, așteptând ca ceilalți doi să mă privească și ei, dar aceștia erau încă aplecați deasupra hârtiei, cu fețele pe jumătate luminate de felinare.

— Nici un progres în legătură cu prăbușirea? I-a întrebat Caleb.

Bărbatul era înalt și slab, și avea ochelarii crăpați. Purta aceeași cămașă de uniformă ca și mine, mai puțin mânecile, care fuseseră sfâșiate. A clătinat din cap.

— Ți-am mai spus, nu discut asta în fața ei.

Caleb a dat să spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Eu am un nume, am spus, surprinsă la auzul propriei mele voci.

Bărbatul își ținea privirea asupra hârtiei, studiind schițele diferitelor clădiri din Oraș, lângă care se găseau mângălite cu cerneală albastră niște însemnări.

— Știam prea bine asta, a spus femeia, privindu-mă încruntată.

Avea părul blond răsucit în dreaduri, iar pantalonii îi erau murdari de noroi.

— Ești Prințesa Genevieve.

— Nu-i corect, s-a repezit Caleb. V-am spus, puteți avea încredere în ea. Ea e rudă cu Regele așa cum sunt și eu.

În timp ce-mi aminteam de după-miaza care trecuse, stomacul mi s-a strâns ghem. Nu m-am ferit când m-a îmbrățișat, și m-am simțit apropiată de el când am vorbit despre mama. O parte din mine încă se întreba dacă eram, poate, vinovată de ceva.

Cuplul s-a întors la schițe.

— Lasă-le ceva timp, a șoptit Harper, bătându-l pe Caleb pe spate.

Apoi s-a uitat la mine.

— Dacă Caleb zice că pot să am încredere în tine, atunci am încredere în tine. N-am nevoie de mai multe dovezi.

— Îți mulțumesc, a zis Caleb, apucându-l pe Harper de braț. Harper a fost unul dintre cei care a început construcția tunelurilor. Și-a dat seama că am putea folosi canalele de inundare ca punct de pornire. O parte dintre ele s-au prăbușit sau sunt instabile, majoritatea din cauza demolărilor Regelui. Săpăm în mod constant printre dărâmături, sau descoperim părți dintre ele blocate. La acesta aproape că am ajuns până la zid, dar am dat peste o secțiune întreagă care s-a prăbușit.

Harper și-a ridicat cureaua.

— E prea dens pentru a săpa prin el. Trebuie să gândim un traseu alternativ prin canalele de inundare. Fără hărțile sistemului de drenaj, pur și simplu orbecăim în întuneric.

— Aceasta este intrarea în primul tunel, a spus Caleb, arătând spre gaură.

În spatele nostru, cei doi erau aplecați asupra lucrului lor.

— Încercăm să menținem hangarul așa cum era când l-am găsit; în caz că apar trupele pe-aici. Scoatem molozul în zori, cate puțin o dată, și reluăm treaba în seara următoare - sau cel puțin așa obișnuiam.

— Unde se construiesc celelalte două tuneluri? Am întrebat. Cine lucrează la ele?

Bărbatul și femeia și-au ridicat capetele la auzul vocii mele.

— Te rog să nu răspunzi, a spus bărbatul pe un ton neutru după care a netezit hârtia cu ambele mâini.

M-am încordat toată.

— Știți bine că eram orfană, am spus. Până acum câteva zile am crezut că ambii mei părinți sunt morți. Nu sunt pion. Am prietene care încă sunt închise în acele Școli...

— Ai luat parte la paradă, nu-i așa? M-a întrerupt bărbatul cu ochelarii crăpați.

Îmi vedeam umbra oglindită în lentilele lui, o siluetă întunecată contrastând cu lumina portocalie a felinarelor.

— Nu erai sus pe scenă scenă, în fața tuturor rezidenților Orașului, cu rânjetul ăla stupid pe față? Spune-mi că nu erai tu.

Caleb a făcut un pas în față, ridicând mâna pentru a mă apăra de acuzațiile bărbatului.

— Ajunge, Curtis! N-o luăm de la capăt cu asta, nu acum.

Dar eu m-am strecurat pe sub brațul lui, incapabilă să mă opresc.

— Nu mă cunoști, am spus, încercând să-mi păstrez vocea egală. Am ridicat degetul spre fața lui. Ai fost în acele Școli? Te rog, de vreme ce pari să știi atât de multe, spune-mi cum e acolo.

Bărbatul s-a dat înapoi, dar continua să mă privească refuzând să se uite în altă parte.

Am fi putut sta așa ore-n șir, privindu-ne, dar Caleb m-a luat de braț, trăgându-mă deoparte.

— Hai să plecăm de-aici, a șoptit el.

L-a salutat pe Harper, și apoi am intrat din nou în hangar, ușa închizându-se în urma noastră.

— N-ar fi trebuit să te-aduc aici. Curtis și Jo au fost buni cu mine încă de când am sosit - ei au fost cei care mi-au găsit un loc unde să stau, care mi-au luat apărarea când ceilalți nu erau siguri dacă să mă lase să conduc săpăturile. De obicei nu sunt așa, numai că au văzut ce li se întâmplă disidenților care sunt descoperiți.

— Urăsc felul în care m-au privit, am murmurat.

Am mers prin depozitul tăcut, pe sub pânțele ruginite ale avioanelor. Când am ajuns la ușă, Caleb s-a oprit, punându-mi palma pe obrazul lui.

— Știu, a zis el, lipindu-și fruntea de-a mea. Îmi pare rău. S-ar putea ca niciodată ei să nu aibă încredere deplină în tine. Dar eu am – și asta-i ceea ce contează.

Am rămas acolo o clipă, respirația lui încălzindu-mi pielea, degetele lui mângâindu-mi obrazul.

— Știu, a fost tot ce-am reușit să spun.

Ochii mi se umpleau de lacrimi. Iată-ne aici, la kilometri distanță de buncăr, de Califia, și încă nu exista nici un loc pentru noi doi. Alergam dintr-o lume într-alta, el în a mea, eu în a lui, dar nu reușeam niciodată să fim cu adevărat împreună în niciuna dintre ele.

Caleb s-a uitat la ceasul al cărui cadran era crăpat în două.

— Poți să mergi pe cea de-a doua stradă, paralelă cu artera principală. Cotește prin vechea piață hawaiană pentru a te întoarce. E pustie la ora asta din noapte.

M-a privit în ochi.

— Nu-ți face griji, Eve, a adăugat el. Te rog, nu-ți face griji în legătură cu ei. Ne vedem mâine-seară.

Mi-am lipit buzele de ale lui, simțindu-i degetele pe piele. Le-am ținut acolo, dorindu-mi ca îngrozitorul, neplăcutul sentiment să scadă în intensitate, dorindu-mi să fi fost din nou pe doc cu acele două cuvinte plutind între noi.

— Pe mâine, am repetat, în timp ce Caleb îmi strecura în buzunar o altă hartă împăturită.

M-a sărutat de rămas-bun – degetele, mâinile, obrații și fruntea. Am rămas acolo pentru o clipă. Restul lumii părea tare departe.

Dar când am pornit să traversez Orașul, singură cu excepția sunetului propriilor mei pași, am auzit din nou cuvintele lui Curtis și Jo. M-am imaginat susținându-mi cazul într-o încăpere imaginară, explicând locul meu de la Palatceva de care nici măcar eu nu eram pe deplin sigură. M-am gândit la Charles abia după ce am trecut de fântâna largă, cu a ei suprafață sticloasă și liniștită. I-am văzut chipul în seră, în acea după-amiază, în timp ce arăta spre domul din sticlă, descriindu-și toate planurile legate de restaurare.

Am urcat scările în fugă, sărind câte două trepte deodată, ignorând durerea din picioare. Am parcurs rapid cincizeci de etaje, corpul meu fiind înviorat de gândul neașteptat. În sfârșit, puteam face ceva.

Tatăl tău stabilește mai întâi care sunt clădirile care urmează să fie restaurate, a zis Charles, împrăștiind fotografiile pe masă. Facem un tur al locului, măsurăm, vedem în ce stare se află. Apoi parcurg toate informațiile pe care le-am recuperat de dinainte de molimă – planuri

ale etajelor, proiecte, fotografii – pentru a afla despre starea originală a clădirii, pentru a decide ce poate fi restaurat și ce trebuie demolat.

Am încuviințat cu o mișcare a capului, ochii mei privind spre fișetele din cealaltă parte a încăperii. Apartamentul de la etajul al treizecilea fusese transformat în birou pentru Charles. Patul și noptierele fuseseră înlocuite cu dulapuri mari, iar biroul se afla în fața unui perete din sticlă care dădea spre bulevard. Pe o masă lungă din lemn erau așezate machete, versiuni miniaturale ale câtorva dintre șantierul pe care le văzusem în centrul Orașului: sera terminată într-o cupolă, grădinile hotelului Veneția, și grădina zoologică Grand. O încăpere alăturată, mai mică, adăpostea și mai multe machete, clădite unele peste altele. La micul dejun din acea dimineață îl rugasem să-mi prezinte biroul. Chipul lui Charles se luminase. Regele ne îndemnase să mergem, cu toate că farfuriile noastre încă erau pe masă, și mâncarea era fierbinte.

Am ales o altă fotografie a unui montagne russe și a unei arcade din vechiul New York.

— E fascinant, am zis.

Fotografia veche, uzată, înfățișa oameni așezați la locurile lor, legați cu centuri, țipând, cu obraji în bătaia puternică a vântului. Era fascinant să vezi lumea așa cum fusese cândva, cu atâția ani în urmă. Dar era imposibil să o privești fără să te gândești cum de am ajuns aici, acum – la băieții din buncăr sau la cicatricele care-i brăzdau spatele lui Leif.

— Mă bucur să aud că spui asta, a zis Charles. Aș putea vorbi despre așa ceva ore în șir. Uneori mă tem că te plictisesc.

Am hohotit ușor, amintindu-mi de una dintre replicile Profesoarei Fran.

— Numai oamenii plictisitori se plictisesc, mi-am șoptit în barbă.

Am întors o fotografie, încercând să descifrez scrisul mâzgălit de pe spate. Când mi-am ridicat privirea, Charles se uita la mine.

— Profesoarele obișnuiau să spună asta.

Am ridicat din umeri.

— Știu, e caraghios.

— Profesoarele, a zis el. Bine. Tocmai mi-am dat seama că n-am vorbit niciodată despre Școala ta.

— Dacă n-ai nimic drăguț de spus, nu mai spune nimic, am adăugat, arătând cu fotografia spre el. Asta e un alt lucru pe care obișnuiau să-l repete.

Am privit dincolo de cadrul ușii. În cealaltă încăpere existau foarte multe documente, hârtii în stive înalte în colțuri, planuri ale celor mai multe dintre clădirile din centrul Orașului. Probabil că existau și mai multe informații aici, ceva ce i-ar putea fi de folos lui Caleb – trebuia doar să le descopăr.

— Dar tu ai fost șefa de promoție.

Mi-a luat fotografia din mână și a pus-o jos. Brusc, m-am simțit ciudat. Chiar expusă, acum că nu mai aveam nimic de făcut cu mâinile.

— Cumva, chestia asta trebuie să te fi bucurat.

— Asta s-a întâmplat cât timp am fost acolo, am spus, știind că nu puteam să-i dezvălui adevărul chiar acum.

Despre cum Profesoarele noastre ne răstălmăciseră lecțiile.

Despre prietenele mele care încă erau închise acolo. M-am dus la biroul lui, pretinzând că mă uit la o minge de baseball care era așezată pe o grămadă de caiete cu foile desprinse.

Toată suprafața era acoperită cu hărți. Pe fereastră erau lipite tot felul de notițe mâzgălite.

— Îți place prespapierul meu? A întrebat el, arătând spre acesta.

Dacă te uiți cu atenție, poți vedea petele de iarbă. Este unul dintre puținele obiecte pe care le păstrez de când eram puști.

L-am ținut în mână o clipă, studiind cusăturile de un roșu pal care se desfăcuseră pe alocuri.

— Unde-ai crescut?

Și-a întins mâinile, făcându-mi semn să i-l arunc.

— Într-un oraș din nordul Californiei. În timpul migrației existau transporturi guvernamentale, camioane care efectuau călătorii înapoi, săptămână de săptămână. A durat aproape două zile fără opriri. Încă de la început, a trebuit să fim cu toții consultați de un doctor.

L-am aruncat prespapierul cu o mișcare lentă. M-am gândit la aripa pentru carantină de la Școală, la sentimentul de însingurare din timpul primelor două săptămâni. Profesoarele obișnuiau să ne vorbească numai prin geamul unei uși. Eram atât de mică, dar încă îmi amintesc cum mă verificam singură în fiecare dimineață, căutându-mi pe piele orice semn al vânătăilor specifice molimei.

— Ne-au dat măști să ne acoperim gura, a continuat Charles. Îmi amintesc că aveam cincisprezece ani și mă uitam în jurul meu la toți acești oameni fără chip, cei mai mulți călătorind numai spre Oraș. Era ireal.

Mi-a aruncat prespapierul înapoi.

— Cum era Orașul în acei primi ani?

Am răsucit obiectul, frecând petele de iarbă cu degetul mare.

— Deprimant, a spus el. Încă devastat. Oamenii veniseră de peste tot. Unii dintre ei merseseră pe jos săptămâni întregi, riscându-și viețile pentru a ajunge aici. Nu era locul strălucitor pe care și-l imaginaseră.

S-a îndreptat spre dulapurile din cealaltă parte a încăperii. L-am urmat, recunoscătoare, când a deschis unul dintre sertarele largi, lăsând la vedere toate hârtiile de dinăuntru.

— În acei primi ani când ne-am aflat aici, n-am văzut decât potențialul. Eram conștient că voiam să fac ceea ce făcuse și tatăl

meu, să lucrez cu el într-o bună zi. Centrul Oraşului se schimba, clădire după clădire. Chiar puteai să simţi tristeţea care se ridica pe măsură ce oamenii se instalau aici, pe măsură ce Oraşul începea să semene tot mai mult cu lumea de dinainte. În mod evident, e un proces care se află în plină desfăşurare. Încă îi insuflăm viaţă cu restaurante şi distracţii. Dar am mai găsit şi alte idei...

Fiecare sertar era etichetat. Pe câteva scria periferia cu diferite direcţii - nord-est, sud-est, nord-vest, sud-vest. Altele erau numite după vechile hoteluri: câte două sertare pentru Veneţia, Mirage, Cosmopolitan şi Grand.

— Când au început construcţia, au transformat fiecare peluză şi teren de golf din Oraş în grădini care puteau fi utilizate. Care ne trebuiau, da, a zis Charles, frunzărind printr-un teanc de hârtii din sertar. Dar publicul nu are acces la acelea. Acum avem apă curată, posibilitatea de a întreţine plantele. Am vrut să creez spaţiu exterior pentru toată lumea.

A întins o coală de hârtie pe masă.

M-am uitat fascinată la întinderea uriaşă de verde, întreruptă pe alocuri de alei şerpuitoare. Copacii erau desenaţi în detalii minuţioase, trunchiurile întinzându-se deasupra heleşteielor şi grădinilor de piatră. Lacul uriaş din centru era înconjurat de trei clădiri din piatră. Mi-am trecut degetele peste urmele uşoare de creion. Era un desen la fel de bun ca acelea pe care le făcusem la Şcoală.

— Tu ai schiţat asta?

— Nu fi atât de surprinsă, a râs Charles. Dacă va fi vreo dată construit, se va întinde pe patru sute de acri. Cel mai mare parc din interiorul zidurilor Oraşului.

Toate florile şi toţi copacii erau desenaţi cu atenţie. Pe un heleşteu pluteau bărci. Pe maluri existau pâlcuri de flori roşii şi galbene. Una dintre clădiri era marcată drept CENTRU DE RECREERE; ALTA, MUZEUL DE ISTORIE NATURALĂ.

O a treia avea o curte interioară şi scaune.

— O bibliotecă, am spus, incapabilă să-mi reţin un zâmbet. Nu mai e niciuna în Oraş?

— Am restaurat una dincolo de drumul principal, dar e mică şi întotdeauna supraaglomerată. Aceasta ar urma să aibă patru etaje, cu vedere spre apă. E doar o chestiune de sortare a cărţilor recuperate. Există o clădire întreagă, plină de cărţi, la trei străzi spre est.

Charles a indicat spre încăperea din spatele lui.

— Am macheta pe undeva - ai vrea s-o vezi?

S-a uitat lung la mine, cu ochii lui albaştri larg deschişi. Semăna cu una dintre păpuşile de pe patul lui Lilac din Califia, cu maxilarul lui pătrăţos şi cu trăsăturile puternice, cu ciulul de păr negru bine pieptănat. Eram conştientă că era chipeş într-un mod obiectiv. Era limpede după felul în care Claea îi arunca priviri furişe, sau după cum

șușoteau grupurile de femei atunci când trecea el. Dar, ori de câte ori îl vedeam, îmi amintea de tatăl meu, de zidurile Orașului care se ridicau înân jurul nostru, închizându-ne înăuntrul lor.

— Mi-ar plăcea, am spus.

De-ndată ce a dispărut în încăperea aglomerată, m-am dus la dulapuri, trecându-mi degetele peste etichetele de pe fiecare sertar. Primul conținea hârtii care proveneau de la vechile hoteluri. Următorul avea planurile unei clădiri de spital, un altul, de la două școli care fuseseră restaurate în Oraș. Existau unele marcate cu ceva numit Planet Hollywood. Am îngenuncheat, studiind ultimele sertare. Charles foșnea ceva în cealaltă încăpere, căutând printre machetele îngrămădite, pașii lui făcându-mi inima să-mi bată mai repede.

— Unde-o fi? Am șoptit, citind etichetele.

Trei dintre sertarele de mai jos erau marcate PLANURI DE URGENȚĂ. L-am deschis pe primul și am început să caut prin conținutul acestuia, hârtii înfățișând porți în ziduri, inventare ale depozitelor de la Periferie - rezerve medicale, apă îmbuteliată, conserve. Niciunele nu înfățișau tunelurile de Inundare.

Pașii lui Charles s-au oprit pentru o clipă, apoi au pornit iar crescând în intensitate pe măsură ce se apropia de ușă. Am deschis ultimul sertar. Neavând timp de gândit, pur și simplu am rulat tot teancul de hârtii pe cât de strâns am putut și mi l-am vârât în cizmă. Am închis sertarul și m-am ridicat în picioare exact când Charles a revenit în încăpere.

— Aceasta, a zis el, punând macheta pe masă, ar trebui să te ajute să-ți faci o părere.

Mi-am șters fruntea, sperând că n-a observat stratul fin de transpirație de pe pielea mea. Versiunea miniaturală a parcului ocupa jumătate de masă, clădirile fiind alcătuite din bucățele de lemn. Vopseaua albastră întărită forma heleșteiele liniștite. Terenul era acoperit cu scame verzi de culoare mușchiului. Charles continua să privească, când la mine, când la machetă, ca și când aștepta un fel de aprobare.

— E grozav, chiar e, am spus, încercând să-mi mențin vocea calmă.

Dar cu planurile îndesate în cizmă, voiam pur și simplu să fiu din nou singură.

— Mai sunt, a adăugat el, arătând peste umăr spre încăpe rea alăturată. Obişnuiam să le construiesc împreună cu tata. Pot să ți le arăt pe celelalte...

— E-n regulă, am spus imediat, îndepărtându-mă. Zău că trebuie să mă întorc.

Chipul lui Charles s-a schimbat, zâmbetul dispărându-i brusc. Părea afectat.

— Bine. Atunci rămâne pe altădată, a spus el, oftând.

Privirea lui o căuta pe a mea, căutând cu disperare și altceva.

— Măine, am spus eu în cele din urmă, cedând în fața vinovăției copleșitoare.

Am încercat să-mi reamintesc că el lucra pentru tata. Că noi petrecuserăm numai câteva ore împreună – foarte, foarte puține – și că poate el avea propriile motive pentru a-mi căuta compania.

— Îți promit.

Am pornit spre ușă, lăsându-l acolo, cu fața pe jumătate luminată de soarele care se strecura printre jaluzele. Un soldat mă aștepta pe coridor. M-a urmat în lift, și apoi sus, la etajele superioare ale Palatului.

Când am rămas singură în apartamentul meu, m-am așezat pe podea și mi-am scos cizmele. Pe măsură ce făceam ordine printre hârtiile subțiri, orice urmă de vinovăție aș fi simțit față de dezamăgirea lui Charles a dispărut. Acolo, pe numai zece pagini din întregul teanc, erau schițele tunelurilor. Deasupra scria, cu caractere frumoase, perfecte: SISTEMUL DE DRENAJ DIN LAS VEGAS.

— Nu trebuia să faci asta, a spus Caleb când am ajuns în capul scărilor motelului.

M-a luat de mână, m-a tras spre el, cuprinzându-mi umerii cu brațele.

— Dar mă bucur c-ai făcut-o.

Din celălalt capăt al coridorului plutea înspre noi o muzică în surdină. Merseserăm prin Periferie spre apartamentul lui Harper, căutându-i pe Jo și Curtis. Acum stăteam la ultimul nivel al motelului șubred. Peste tot erau împrăștiate fise de plastic decolorate. Curtea era plină de scaune stricate. Undeva mai jos, un bărbat își îmbăia copilașul în cada pe jumătate plină, folosind o cutie veche de suc pentru a-i clăti săpunul din păr.

Caleb m-a condus pe coridor. Am mers pe lângă perete, ascunși sub paravan. În celelalte încăperi erau câteva lumini aprinse, vizibile prin ferestrele acoperite cu prelate și cearșafuri rupte. Caleb a bătut de cinci ori la ultima ușă de pe hol, în același mod în care o făcuse la hangar. Înăuntru era Harper, râsul lui sănătos rupând tăcerea.

— Iar voi doi.

Harper a rânjit, deschizând ușa. Purta un halat lung, albastru, iar pe dedesubt un maiou cenușiu.

— Ce căutați aici?

Ne-a condus înăuntru, verificând să se asigure că nu ne văzuse nimeni. Încăperea era plină de saltele uzate și de teancuri de ziare din Oraș. Curtis și Jo stăteau așezați pe niște lăzi din lemn, și beau dintr-o cană un lichid de culoarea chihlimbarului. Când m-a văzut, Curtis a lăsat cana jos. În spatele ochelarilor cu lentile groase, ochii lui erau doar două mici pete negre.

— Am un cadou pentru tine, am spus eu, incapabilă să-mi rețin zâmbetul.

Am îngenuncheat și mi-am desfăcut fermoarul cizmei, întinzându-i lui sulul de hârtii.

Jo l-a ajutat pe Curtis să le întindă pe podea.

— Astea sunt ceea ce cred eu că sunt? A întrebat ea, răfoind paginile.

— Unde le-ai găsit?

Curtis a tras una de la baza teancului, urmărind schițele cu degetul. A privit pieziș către Jo, iar apoi a zâmbit. Și-a acoperit apoi gura, ca și când ar fi încercat să-și ascundă zâmbetul.

— Nu pot să cred!

Cred că ceea ce vrei tu să spui de fapt este „Mulțumesc”, l-am corectat eu.

Harper a scos un chicotit și mi-a făcut din ochi în semn de aprobare.

— Aici e locul prăbușirii, a șoptit Jo, arătând spre un punct de pe hartă.

Și-a mutat degetul pe partea opusă.

— Trebuie să accesăm acest tunel spre est, a continuat ea. Și în tot acest timp am crezut că trebuie să continuăm să săpăm spre nord.

Pe o plită aflată lângă frigider fierbea o oală și aburii umpleau aerul cu un miros puternic, condimentat. Harper se mișca prin bucătăria improvizată, luând încă o cană și turnând conținutul în pahare, pentru Caleb și pentru mine.

— Te-ai descurcat bine, a șoptit el, întinzându-mi unul.

— Eve le-a furat din biroul lui Charles Harris, a adăugat Caleb, ca și când acest lucru putea să confere un înțeles și mai profund.

Până și Jo a râs.

— Acel Charles Harris? Șeful Dezvoltării?

Am dat din cap, luând o gură din băutură. Avea un gust asemănător berii pe care o făceau în Califia.

— Vi le-am adus cât de repede am putut.

L-am privit lung pe Curtis, așteptând ca el să vorbească - să spună mulțumesc, să-și ceară iertare, orice - dar el nu-și lua privirea din hârtii, studiind noul traseu. A durat ceva timp până când ne-a privit.

Noi îl urmăream cu toții. S-a uitat în jur și a ridicat din umeri.

— Tu ești fiica Regelui, a spus el, potrivitându-și ochelarii pe nas. La ce te-aștepti?

Jo s-a uitat la mine, cu ochii ei conturați cu dungi groase de tuș.

— Am greșit.

Ea a privit pieziș spre Curtis.

— E greu de știut în cine să ai încredere. Tocmai i-am pierdut pe câțiva dintre ai noștri din cauza scurgerilor de informații.

Harper s-a așezat lângă mine, cuprinzându-mi umerii cu brațul.

— Țsta-i felul lor de-a spune „îmi pare rău”, a șoptit el, luând o înghițitură din băutura lui.

— Cu noile planuri, nu poate să dureze mai mult de-o săptămână, a intervenit Caleb.

A îngenuncheat lângă Curtis și a trasat cu degetul distanța spre zid.

— L-am alertat deja pe Moss, aducându-i la cunoștință că de mâine vom înainta cu lucrările. El ia legătura cu Cărarea.

— Până după-amiază pot să fac rost de treizeci de muncitori a zis Jo, privind-și ceasul.

Dreadurile îi erau legate la spate cu o panglică roșie.

— Persoanele contactate vor veni să preia schimbul de noapte.

— Curtis, sunt încredințat că ai să conduci lucrările de construcție în timp ce eu voi fi pe celălalt șantier mâine-dimineață, a adăugat Caleb.

Curtis a rulat hârtiile și le-a îndesat în rucsacul lui. A dat din cap a încuviințare, privirea lui trecând de la Caleb la mine.

— Ceea ce înseamnă, a zis Harper, sărind de pe saltea, că în loc să plângem, trebuie să sărbătorim.

S-a îndreptat spre o combină stereo de pe șifonier și a pus un disc asemănător cu cele pe care le văzusem la Școala, În cameră s-a revărsat o muzică în surdina, un cântec caraghios cu un bărbat care rostea versurile. He did the mash, spuneau acestea. He did the Monster Mash. The Monster Mash. It was a graveyard smash!

Caleb a râs.

— Harper, ce-i asta? A întrebat el.

Harper a tras un șut câtorva cămăși boțite pentru a improviza un ring de dans.

— Țsta e singurul CD pe care-l am și care funcționează. Cântece de Halloween sau nu, tot muzică e.

Harper s-a întors, berea agitându-se în pahar în timp ce o trăgea pe Jo pentru a dansa. Ea a făcut un pas în lateral, călcând peste câteva ziare boțite, râzând în tot acest timp. Eu m-am așezat pe saltea, privind cum Caleb li s-a alăturat, bătându-și fără prea mare tragere de inimă șoldurile, spre încântarea lui Harper.

— Iuhuu! A strigat Harper. Așa te vreau!

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că lângă mine se așezase Curtis.

— N-am avut încredere în tine, a spus el, atât de șoptit, încât de-abia l-am putut auzi din cauza muzicii. Am muncit la acel tunel în ultimele trei luni și, datorită ție, s-ar putea chiar să și terminăm. Mi-a întins mâna. Acum ești una de-a noastră.

L-am strâns mâna.

— Mereu am fost, i-am spus. O fi Regele tatăl meu, dar am fost în sălbăticie, la Școli. Știu ce-a făcut.

Muzica a umplut cămăruța. Curtis a tăcut pentru o clipă, gândindu-se la cele spuse de mine.

— Durează cam mult până când pot să mă încred în cineva. Cei mai mulți oameni de la Periferie nici măcar nu-mi cunosc adevăratul nume.

— Terminați cu pălăvrăgeala! Ne-a întrerupt Harper.

M-a înșfăcat de braț și m-a ridicat de pe saltea. M-a răsucit o dată, rapid, nefiind prea sigur pe picioare din cauza berii.

— Hai să ne distrăm o noapte. Vino, Curtis - în picioare, omule! Dacă nu, o fac - mă jur, l-a amenințat el, apucând cordonul halatului, gata să-l desfacă.

Curtis și-a ridicat mâinile ca semn că se predă. S-a alăturat și el, dansând caraghios prin încăperea aglomerată. Caleb m-a luat de mână, m-a rotit într-o piruetă, atât de repede, încât am simțit cum mi se ridică stomacul. M-a privit cu ochii lui verzi, fețele noastre aflându-se la câțiva centimetri una de cealaltă în timp ce am rămas acolo pentru o secundă, ascultând refrenul caraghios.

S-a aplecat, lipindu-și buzele de urechea mea.

— Vrei să mergem? M-a întrebat.

Mi-a zâmbit, același zâmbet pe care îl văzusem de-atâtea ori până atunci. Iubeam fiecare părticică din el. Mirosul pielii lui, cicatricea de pe obraz, felul în care mă apăsa cu degetele pe spate. Modul în care putea să-și dea seama ce gândeam doar privind-mă.

— Da, am spus în cele din urmă, simțindu-mi pielea fierbinte sub palma lui. Am crezut că n-ai să mă mai întrebi.

Mâinile lui Caleb îmi acopereau ochii, îi simțeam palmele transpirate lipite de pielea mea. Îl țineam de încheieturi, și-mi plăcea felul în care simțeam cum mă cuprinde cu brațele, ghidându-mă înaintea. Ne aflam undeva înăuntru, îmi puteam da seama, dar nu știam unde.

— Acum? Am întrebat, încercând să nu-mi ridic vocea.

— Nu încă, mi-a șoptit la ureche.

Am continuat să pășim în întuneric.

Curând, s-a oprit și m-a făcut să mă întorc spre dreapta. Apoi și-a luat mâinile de pe ochii mei.

— E-n regulă, a șoptit el, punându-și bărbia pe umărul meu. Acum poți să privești.

Am deschis ochii. Ne aflam într-un alt hangar, mult mai mare decât cel în care era ascunsă intrarea în tunel. Avioanele stăteau în șiruri, unele mari, altele mai mici, toate luminate de luna care se strecura pe ferestrele hangarului.

— Aici locuiești? L-am întrebat, uitându-mă la avionul de lângă noi.

A apucat o scară din metal și a tras-o, roțile ei ruginite scârțâind și gemând la fiecare mișcare.

— Harper l-a găsit pentru mine – el crede că voi fi mai în siguranță aici. Se află pe cealaltă parte a aeroportului, vizavi de locul în care am fost ieri.

A arătat cu un gest spre scară.

— După tine.

Am început să urc pe scara din metal, simțindu-mă mică față de dimensiunile avionului. Părea cu mult mai mare când stăteai chiar lângă el, cu aripile sale pe care puteau să stea întinși zece oameni. Îmi amintesc de ziua în care citisem în împăratul muștelor despre prăbușirea unui avion. Profesoara Agnes ne povestise despre avioanele care zburau deasupra oceanelor și continentelor, despre faptul că prăbușirile erau rare, dar fatale. Am făcut-o să ne spună totul – despre „însoțitoarele de zbor” care împingeau cărucioare pe culoar, servind băuturi și mâncare, despre televizoarele încastrate în spătarul fiecărui scaun. În acea după-amiază, Pip și cu mine ne-am întins pe iarbă, privind lung la cer, întrebându-ne cum era să atingi norii.

Caleb a deschis o ușă ovală, pe care scria IEȘIRE DE URGENȚĂ, trăgând-o în afară și în sus cu ambele mâini. Scaunele erau aliniate rând după rând, întinzându-se până-n coada avionului. Stourile din plastic erau trase. Felinarele erau așezate pe tăvi pe spătarele scaunelor, dând o strălucire caldă întregului spațiu.

— N-am văzut niciodată interiorul unui avion, am spus urmându-l pe Caleb spre scaunele din față.

Aici, spațiile dintre scaune erau mai largi. Două erau lăsate în jos ca niște paturi, pe fiecare dintre ele fiind puse pături vechi. Pe scaunul de alături se găsea un rucsac plin cu haine și cu câteva ziare vechi. Cel de deasupra avea o poză cu mine la paradă sub care scria prințesa genevieve salută cetățenii.

— Ia te uită cât spațiu!

M-am rotit cu mâinile întinse, și tot n-am atins nimic.

Caleb a trecut pe lângă mine, spre partea din față a avionului, sărutându-mă în același timp pe frunte.

— Unde-ai vrea să zbori? Franța? Spania?

M-a luat de mână și m-a condus în cabină, care era căptușită cu panouri din metal și cu o mie de cadrane minuscule.

— Italia, am spus, punându-mi degetele peste ale lui, în timp ce el, așezat pe scaunul din față, mișca o manetă de control. Veneția.

— Aha... Îți dorești o plimbare cu o gondolă adevărată a râs el.

A tras un fletner de deasupra capetelor noastre, apoi un altul, prefăcându-se că pregătea avionul pentru decolare.

Am luat un set de căști și mi le-am pus pe urechi. Am răsucit un buton din dreapta, apoi altul, în timp ce mă așezam pe unul dintre scaune.

— Cuplează-ți centura de siguranță, a zis Caleb.

Mi-a încheiat centura, ținând o mână pe șoldul meu.

S-a aplecat în față și a apucat manetele, prefăcându-se zboară. Am privit pe geam, scrutând hangarul întunecat ca și când aș fi avut parte de cea mai spectaculoasă priveliște.

— Mai întâi va trebui să facem o escală la Londra, a zis el, vocea lui reverberând în carlinga de metal. Să vedem Big Ben-ul. Apoi poate Spania – după aceea Veneția.

Am arătat spre pământul de dedesubt.

— Totul pare atât de mic de aici de sus.

M-am aplecat peste el, astfel încât să văd mai bine lumea imaginară de dedesubt. Turnul Stratosphere are un centimetru...

— Privește, a zis Caleb, arătând spre geamul lateral. Se văd munții.

Și-a pus mâna pe piciorul meu și a zâmbit.

— În sfârșit, suntem pe drum.

Avionul se ridica, corpul meu cufundându-se în scaunul moale, iar Orașul devenea din ce în ce mai mic, clădirile micșorându-se până ce dispăreau în depărtare. Pluteam, deasupra norilor, soarele aruncându-și razele deasupra noastră.

După o vreme, Caleb s-a aplecat și mi-a dat deoparte părul de pe tâmple, sărutându-mi fruntea. Mi-a desfăcut centura de siguranță și s-a ridicat în picioare, trăgându-mă de pe scaun, cu mâinile pe șoldurile mele. Zâmbea ca pentru sine, cu ochii strălucitori în lumina felinarului, ca și când știa ceva ce eu nu știam.

Mi-am scos căștile.

— Ce este? L-am întrebat, încercând să-i surprind privirea.

— Moss mi-a acordat permisiunea de a părăsi Orașul, a spus el.

De-ndată ce primul tunel e gata, mi-a spus că pot să plec. El crede că e prea periculos să mai rămân, să conduc săpăturile. Și-au restrâns aria de căutare. Dacă el are nevoie de mine, mă întorc.

Îmi tremurau mâinile.

— Deci pleci? L-am întrebat, cu un fior în voce din cauza emoției.

— Deci plecăm.

M-a mângâiat pe obraz.

— În caz că vrei să mergi. Vreau să mă duc înspre est, departe de Oraș. Va fi riscant, dar pretutindeni există riscuri. Vom fi din nou fugari, ceea ce niciunul dintre noi nu-și dorește, dar, te rog, măcar gândește-te la asta.

N-am șovăit.

— Desigur.

Mi-am pus mâinile pe fața lui, urmărind cum felinarul îi lumina pielea.

— Nici nu se pune problema.

S-a lipit de mine, m-a mângâiat pe spate, pe umeri, pe talie, trăgându-mă din ce în ce mai aproape.

— Îți promit că ne descurcăm noi cumva - vom găsi un mijloc de trai.

Respira cu buzele lipite de gâtul meu.

— Asta mi se pare OK. Restul e cam aiurea.

— Deci lucrurile încep acum, am spus. Sunt aici. Sunt cu tine. Și într-o săptămână plecăm. Nimic mai simplu de-atât.

Caleb m-a ridicat și m-a sprijinit cu spatele de peretele de metal. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Și-a lipit gura de-a mea, mi-a răvășit părul cu degetele. Apoi, buzele mele și-au croit drum spre pielea moale a gâtului său.

Mâinile i-au alunecat pe trupul meu, au trecut peste vestă și s-au oprit pe talie.

M-a condus în cabina avionului. Fiecare centimetru din mine era treaz, obrajii îmi ardeau, și simțeam cum sângele îmi pulsa până în vârful degetelor. Nu mă puteam abține să nu-l ating. Îi mângâiam spatele, începând de sus, până jos, zăbovind cu plăcere cu degetele pe pielea lui. În avion era liniște, mâinile lui mă alintau în timp ce ne lăsam pe patul improvizat, suficient de mare încât să încăpem amândoi. Și-a scos cămașa și a aruncat-o pe podea. Mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, urmărindu-l cum se înfiora la atingerile mele. A gemut ușor. L-am îmbrățișat și am continuat mângâierile, simțind cum fiecare mișcare de-a mea îi produce plăcere.

— E rândul meu, a șoptit el în cele din urmă, întinzând mâna spre nasturii vestei mele.

I-a deschis unul câte unul. Apoi, cu mișcări lente, mi-a dat-o jos. A ajuns la cămașa albă a uniformei. I-a descheiat încet toți nasturii, după care a dat-o deoparte, lăsând la vedere sutienul negru pe care îl găsisem în debara în prima zi în care sosisem. Harta împăturită se afla încă acolo.

M-a sărutat, neputând să-și ascundă un zâmbet. Capul meu se odihnea pe brațul lui, obrazul lui era aproape lipit de al meu, în timp ce urmăream cu privirea cum își mișca mâna pe trupul meu. Îmi atingeam pielea ușor cu degetele, iar eu simțeam o căldură care mă învăluia plăcut. Mi-a mângâiat sânii, răscolindu-mi toate simțurile.

În clipa aceea, buzele noastre s-au atins. Îi simțeam respirația fierbinte în ureche, șoptind de-abia auzit. Te iubesc, te iubesc, te iubesc. A continuat să mă sărute și să mă mângâie. În clipa în care l-am simțit deasupra mea, am rămas fără aer, iar lumea din jurul nostru parcă s-a prăbușit.

Întâi s-au năruit pereții, apoi scaunele. Podeaua a căzut de sub noi, felinarele au dispărut. Vocile de la Școală au fost reduse la tăcere. Nu mai simțeam mirosul stătut al pernelor. Eram suspendați undeva în timp și nu mai simțeam decât trupurile noastre îngemănate.

Ne-a trezit ciocănitul în ușa. În avion era atât de întuneric, încât nu-l vedeam pe Caleb lângă mine. Îl auzeam doar și îi simțeam mâinile

care căutau cămașa boțită pe lângă picioarele mele. Adormiserăm de numai câteva minute De-abia intraserăm în starea de plutire.

— Cine e? Am întrebat, simțind cum mă cuprinde panica.

— Nu știi, a șoptit Caleb. Repede - putem ieși pe usa din spate.

A pipăit în jur până mi-a găsit mâna. Căldura lui mă alina.

Am bâjbâit după lucrurile noastre de pe podea. Ciocănitul continua, fiecare bătaie făcându-mi tot corpul să tresară.

— Haide odată, omule! L-am auzit pe Harper strigând.

Zgâlțâia ieșirea de urgență, încercând să o deschidă.

— Eu sunt! Nu aveți prea mult timp la dispoziție.

Caleb și-a tras mâna dintr-a mea. Perna de lângă mine a zburat, iar el s-a ridicat brusc, lipăind cu picioarele desculțe pe culoar. Ușa s-a deschis în cele din urmă, aruncând un dreptunghi de lumină în interiorul avionului.

— Știam eu, a bombănit Harper.

Mi-am tras pătura în jurul meu, ferindu-mă de lumină, continuând să-mi caut hainele.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme. Când n-ai apărut la hangar, am știu că ceva nu este în regulă. E aproape opt și jumătate. Ea trebuie să plece de-aici.

Vedeam doar cum arăta cu degetul spre interiorul avionului. Mi-am pus pantalonii și șosetele și mi-am încheiat sutienul la spate. Mi-am vârât picioarele în cizmele negre, încheindu-mi cămașa în timp ce porneam spre ușă.

Opt treizeci. Probabil că Beatrice deja intrase în camera mea să mă trezească, trăgând de timp în vreme ce cameristele făceau pregătirile pentru micul dejun. În mai puțin de o jumătate de oră, Regele avea să intre cu pași mari în sufragerie și să se așeze pe scaunul masiv din capul mesei de banchet. Micul dejun începea întotdeauna la ora nouă, nici un minut mai târziu. Întotdeauna.

— Plec, am spus, cu gâtul uscat.

M-am aplecat să ies pe ușă, strângându-i brațul lui Caleb în semn de rămas-bun.

— Plec pe unde-am venit.

Harper își frământa mâinile.

Am țâșnit pe scara de metal, bâjbâind prin buzunare în căutarea hărții împăturite.

— Așteaptă! A strigat Caleb după mine.

Și-a încălțat pantoful în timp ce alerga, țopăind, astfel, o bucată de drum.

— Nu poți să mergi pe acolo. Probabil au instalat puncte de control. Te conduc eu.

A întins mâna ca să mă rețină.

— Nu e nevoie să faci asta.

Am scuturat din cap în timp ce porneam spre ușa han garului. Am alergat pe sub avioane, pașii noștri răsunând pe podeaua din beton.

— Pentru tine e mult mai riscant. Nu vreau să te implici în asta.

Dar oricum a venit după mine, pășind în urma mea în timp ce împingeam ușa și ieșeam în lumina orbitoare. M a prins de braț și m-a tras înapoi. Privirile ni s-au întâlnit pen tru o fracțiune de secundă.

— Nu pot să te las să pleci singură, a insistat el.

Mi-a smuls harta din mână și a rupt-o în două.

— Te rog, urmează-mă! Rămâi la câțiva metri în spate.

Și a pornit grăbit prin Periferie, în timp ce din clădirile vechi ieșea primul schimb de muncitori ai Orașului. Dimineața era mai răcoroasă ca de-obicei, vântul ridica praful și gunoaiele. Pe lângă noi a trecut în zbor o pungă de staniol pe care scria DORITOS. Țineam capul plecat, la fel ca toți ceilalți. Ne îndreptam spre centrul Orașului, purtând vesti roșii identice și mergând cu pași iuți. Am trecut de un alt hotel vechi și de o clădire de birouri cu ferestrele arse. Un șir de case avea ferestrele bătute în scânduri, pereții crăpați și nisip adunat în fața plaselor de la ferestre. În mai puțin de zece minute, am ajuns la marginea Orașului, iar Caleb a cotit pe o stradă mărginită de copaci subțiri. L-am urmat, simțind sub picioare pavajul dur al șoselei.

Pe măsură ce ne apropiam de Palat, mulțimea se rărea. Era tot mai dificil să eviți să fii remarcat. O femeie cu doi copii m-a depășit. Fetița a arătat spre chipul meu.

— Mamă, e Prințesa, a zis ea, holbându-se la mine peste umăr în timp ce mergea.

Am continuat să merg, vântul dându-mi părul de pe față. Am fost recunoscătoare când am auzit interjecția frustrată a mamei:

— Șșșș! Ajunge, Lizzie! S-a răstit ea. Încetează cu prostiile!

Au trecut zece minute, apoi douăzeci. Chiar acum, Regele se așeza la masă, privind lung la locul gol de lângă el, zăngănindu-și ușor furculița de marginea farfuriei. Poate că acum căuta în camera mea. Beatrice avea să-i spună că mă lăsase acolo când plecase în seara precedentă și ea nu mințea - chiar așa se întâmplase. Stătusem în pat până când ca coborâse în camera ei și închisese ușa. Puteam inventa o poveste. Că avusesem nevoie să beau ceva în toiul nopții, că sufeream de claustrofobie în acel apartament. Poate că se stricase încuietorea ușii și putusem să ies. Dar orice s-ar fi întâmplat, orice poveste aș fi ales, un lucru era cert: de-acum înainte, avea să fie aproape imposibil să mai ies din Palat.

Ne apropiam. Caleb mergea plin de încredere, fără să se grăbească, cu ambele mâini în buzunare. Din când în când, se uita peste umăr, să se asigurecă-l urmam. Am trecut de un teren de baseball pe care mi-l aminteam din plimbarea mea de la hangar. Nu mai e mult, am gândit eu, iuțind pașii.

Am luat-o printr-o parcare veche și în josul unei străzi înguste. Monoșina trecea pe deasupra capetelor noastre, cetățenii eleganți stând confortabil în vagoanele încăpătoare ale trenului. Vântul bătea fără oprire, iar soarele se ascunsese în dosul unei pătri dese de nori cenușii.

În timp ce ne strecuram pe lângă vechiul hotel Flamingo, în fața noastră se zărea intersecția care dezvăluia o porțiune din strada principală. Încă o stradă, m-am gândit, privindu-l pe Caleb grăbind-se spre colț. Acolo unde strada îngustă ajungea la fântâna din fața Palatului. Acolo avea să-o ia la dreapta, iar eu urma să traversez pe pasaj, trecând deasupra drumului principal, amestecându-mă cu lucrătorii din mallul Palatului.

Când mai avea numai câțiva pași până la colț, el s-a aplecat, prefăcându-se că-și leagă șireturile de la pantofi. M-a privit cu ochii lui verzi, luminoși, zâmbindu-mi ușor. Reușiserăm. Nu știam când aveam să-l mai văd, sau cum, dar aveam să găsim noi o cale. Mi-am atins cozorocul șepcii, oferindu-i un salut de-abia perceptibil.

Apoi, el s-a ridicat în picioare. A făcut ultimii pași, luând o la dreapta pe șoseaua principală care ieșea spre Periferie. Am urcat treptele pasajului, ținându-mi capul plecat, pentru a evita să fiu recunoscută. Mi-a luat o secundă până să aud vocile puternice ale soldaților, până să văd mulțimea care se adunase în fața intrării în Palat, lucrători și clienți deopotrivă cu toții încercând să intre. Trupele închiseseră clădirea, blocând strada la nord și la sud. Eram prinși acolo.

Am înlemnit pe pasaj, privind chipul panicat al lui Caleb. În timp ce se apropia de Palat. S-a repezit în spatele unor lucrători, apoi s-a întors, încercând să o ia înapoi de unde veniserăm, pe străduța îngustă. Era prea târziu. Un soldat de la capătul punctului de control ieșea deja din rând, cu ochii fixați asupra străinului îmbrăcat cu pantaloni șifonați și cu o cămașă încheiată greșit – singurul care venise înspre Palat și apoi se întorsese din drum.

N-am stat pe gânduri. Pur și simplu am rupt-o la fugă. Mi-am făcut loc prin mulțimea de pe pasaj și apoi în jos pe scări, alergând pe stradă. Caleb mergea grăbit în direcția opusă, cu capul plecat, încercând să dispară în mulțime. Soldatul aproape că-l ajunsese. Apoi a întins mâna și l-a apucat pe Caleb de guler, trăgându-l înapoi.

— El el A strigat spre ceilalți.

Am alergat pe cât de repede am putut, și nu m-am oprit până când n-am ajuns exact în spatele lui. L-am sărit soldatului în spinare, încercând să-l dobor, pentru a-i oferi lui Caleb măcar câteva secunde – o șansă – dar trupul meu era prea ușor pentru așa ceva.

Un alt soldat m-a înșfăcat pe la spate.

— Am prins-o pe Prințesă! A strigat el, și apoi ne aflam în mijlocul tuturor, soldații roind în jurul nostru, unul ținându-mă de mâini, altul de picioare.

— Caleb! Am strigat, încercând să-l zăresc printre bărbații care se agitau în jurul meu. Unde ești?

Mi-am răsucit încheieturile încercând să mă eliberez, dar mă țineau foarte bine. M-au târât înapoi spre intrarea în Palat, printre șirurile de tufișuri scunde, trecând de fântâni și de statuile înaripate din marmură. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost bastonul unui soldat ridicându-se întunecat deasupra mulțimii agitate, apoi lovind, cu o bufnitură surdă, spatele lui Caleb.

— Așa decl. Clara avea dreptate. Ea chiar te-a văzut ieșind din Palat în seara aceea, a început Regele.

Nu i-am răspuns. Pășea înainte și înapoi prin biroul lui, cu mâinile la spate.

— De când te furișezi așa, mințindu-mă pe mine, mințindu-ne pe toți?

În timp ce eram târâtă în mallul Palatului, el se afla exact acolo, și mă aștepta. Le-a poruncit bărbaților să-mi dea drumul pentru a nu-i speria pe angajații din magazine. O femeie din magazinul de bijuterii restaurat arunca priviri furișe din spatele unei casete transparente plină cu coliere, privindu-i cum îmi dezleagă mâinile și cum tata mă apucă hotărât de braț.

— Genevieve, a spus el pe un ton egal. Te-am întrebat ceva.

— Nu știi, a fost tot ce-am reușit să spun.

Mi-am frecat încheieturile, pielea fiindu-mi încă roșie acolo unde mă legaseră strâns. Continuam să văd trupul lui Caleb prăbușit la pământ. Trupele care-l înconjurau. Un soldat se întorsese cu spatele la mulțime și scui pase pe trotuar. Mi-aș dori să-l pot împușca eu însumi.

Regele a pufnit.

— Nu știi. Ei bine, va trebui să afli. Ai fi putut fi răpită, luată ostatică pentru a se cere o răscumpărare - ai habar cât de periculos este? În Orașul ăsta există oameni care îmi doresc moartea, care consideră că distrug această țară. Ai fost norocoasă că nu te-au omorât.

Priveam în gol pe fereastră. Nici nu vedeam Orașul. Dincolo de sticlă, lumea era toată numai cer, o întindere cenușie fără sfârșit.

— El unde e? Am întrebat. Unde-l duc?

— Asta nu mai e treaba ta, a spus Regele. Vreau să știu cum ai ieșit, unde-ai fost noaptea trecută, ce-ai făcut și cu cine-ai fost. Vreau numele oamenilor care te-au ajutat. Trebuie să înțelegi că el se folosea de tine doar pentru a ajunge la mine.

— Ai înțeles greșit.

Am clătinat din cap. Priveam covorul, marginile curate, aspirate, călcate în picioare.

— Nu-l cunoști. Habar n-ai despre ce vorbești.

Auzind acestea, a explodat, iar chipul i s-a făcut purpuriu.

— Să nu-mi spui tu mie ce nu știu eu! A răcnit el. Băiatul acela a trăit în sălbăticie ani buni, și n-are pic de respect pentru lege. Știi că aceștia nu sunt primii soldați pe care el îi atacă? Când a fugit din lagărele de muncă, aproape că l-a omorât pe unul dintre paznici.

— Nu cred asta, am spus.

— Genevieve, trebuie să înțelegi. Oamenii care trăiesc în afara regimului continuă să perpetueze haosul. Noi încercăm să construim, iar ei încearcă să distrugă.

— Construți, însă cu ce preț? Am întrebat, incapabilă să mai suport.

Răsuțeam șapca în mâini, îndoindu-i cozorocul până când aproape că l-am împăturit în două.

— Nu așa se pune mereu problema? Când vei fi mulțumit? Când toată lumea din această țară va fi sub controlul tău? Prietenele mele și-au dat viața. Arden și Pip și Ruby încă sunt acolo.

La auzul acestor nume, Regele s-a întors.

Brusc s-a lăsat tăcerea. Priveam lung la spatele lui, răspunsul fiind clar încă înainte de a-i adresa întrebarea.

— Nu-i așa că n-ai de gând să le eliberezi? Niciodată n-ai intenționat asta.

Refuza să mă privească.

Respira calm, trăgând de timp în mod îngrozitor.

— Nu pot, a spus în cele din urmă. Nu pot să fac nici o excepție în ceea ce le privește. Atâtea tinere și-au oferit serviciile. N-ar fi corect.

— Pentru mine ai făcut o excepție, am încercat eu.

El a clătinat din cap.

— Tu ești fiica mea.

Simțeam că mă înăbuș. Mi-am amintit de fața lui Pip când se cuibărise lângă mine, cu obrazul lipit de perna mea. Luminile se stinseseră deja la Școală. Ruby dormea. Stăteam acolo, cu mâinile împreunate, prin ferestre cernându-se lumina lunii. „Promite-mi că de ndată ce ajungem în Oraș o să găsim un magazin de rochii.” S-a tras de gulerul apretat al cămășii albe de noapte, aceeași pe care o purta toată lumea. „Sper să nu mai văd niciodată așa ceva.”

— De sânge, am murmurat acum. Sunt fiica ta de sânge. Locul meu nu e aici. Nu alături de tine.

În cele din urmă, privirile ni s-au întâlnit. Pe chipul lui se schimbaseră ceva. Ochii îi erau mici și întrebători, privindu-mă ca și când m-ar fi văzut pentru prima oară.

— Și-atunci, unde e locul tău? Alături de el?

Am încuviințat, abia reținându-mi lacrimile.

Regele și-a frecat tâmpla, râzând forțat și trist.

— Asta nu se poate întâmpla. Lumea se așteaptă ca tu să fii cu cineva ca Charles - nu cu un evadat din lagărele de muncă. Charles este tipul de bărbat cu care se presupune că te vei căsători.

— Cine ești tu să-mi spui ce se presupune că trebuie să fac eu? Cu cine se presupune că trebuie să fiu? Am ripostat eu. M-ai cunoscut în urmă cu mai puțin de-o săptămână. Unde te aflai când eram singură în acea casă cu mama, când o ascultam cum moare?

— Ți-am spus, a răspuns Regele pe un ton tăios. Dacă aș fi putut, aș fi fost acolo.

— Bine, am spus. Și i-ai fi spus soției tale despre ea - numai că nu era momentul potrivit. Și vei trece la restaurarea Periferiei, le vei oferi muncitorilor locuințe adecvate, de îndată ce termini cu grădinile zoologice și cu muzeele și cu parcurile de distracție și cu restaurarea celor trei colonii din est.

Regele a ridicat mâna pentru a mă reduce la tăcere.

— Ajunge! Genevieve, orice ți-au spus ei, indiferent de ce ți-au spus ei despre mine - ei au informații cu care tu n-ar trebui să fii la curent. Vor să te întoarcă împotriva mea.

— Nu e așa.

Am clătinat din cap, urând modul în care siguranța din vocea lui îmi provoca și-mi susținea îndoielile.

— Caleb ar fi murit în lagărul de muncă dacă n-ar fi evadat. Nu-l cunoști.

— Nici nu trebuie, a spus regele, venind înspre mine. Știu destule. Acum, am de gând să te mai întreb încă o dată. Trebuie să știi dacă lucrează cu cineva, dacă ai auzit ceva referitor la vreun plan de a ataca Palatul. Te-a amenințat cineva?

Îmi întipărisem bine în minte cuvintele lui Caleb, toate lucrurile pe care mi le spusese în prima noapte petrecută în subteran, când îmi povestise despre disidenții care fuseseră torturați.

— El nu lucrează cu nimeni, am spus liniștită, dorindu-mi ca Regele să privească în altă parte. A venit în Oraș numai pentru mine.

— Cum ai ieșit din apartament? M-a întrebat el. Te-a ajutat Beatrice?

— Nu - ea habar n-are, am spus, cu palmele lipite una de cealaltă. Am deslușit codul. O ușă de pe scările estice nu era încuiată. Am furat uniformă dintr-un apartament de la Periferie.

M-am gândit la avionul care stătea abandonat în hangar, la păturile șifonate, la felinarele ascunse. Aveau să schimbe codul acum, să pună soldați la ușa mea. Avea să fie imposibil să mai părăsesc Palatul. Dacă iubitul meu Caleb încă se afla la Periferie, acest lucru avea să fie de nesuportat. Dacă-aș fi avut cel mai mic motiv pentru a evada.

— Genevieve, orice ți-ar fi spus el - să știi că se folosește de tine. În Oraș există sute de disidenți. Unii dintre ei colaborează cu Pribegii din exterior. E posibil ca el să fi știut că ești fiica mea înainte ca tu să afli asta.

— Nu știi nimic despre noi, am dat eu înapoi, urând felul în care toate avertismentele de la Școală reveneau, umplându-mi mintea, colorând totul din trecut și prezent.

Caleb avusese acea fotografie a mea atunci când ne-am întâlnit. Rămăsese cu mine pe malul râului, ajutându-mă să mă ascund, cu toate că trupele erau pe urmele noastre. Nu era adevărat, știam că nu putea fi, dar acuzațiile rămăseseră suspendate în aer.

— Nu mai ești alături de el, a spus Regele. Nu mai există „noi”. Tu ești Prințesa Noii Americi. E suficient de neplăcut faptul că cetățenii te-au văzut arestată în afara Palatului în același timp cu el. El a comis o infracțiune împotriva statului.

— Ți-am spus, n-a făcut-o el, i-am zis eu. Nu poate fi pedepsit pentru asta.

— La un punct de control guvernamental au fost uciși doi soldați. Cineva trebuie să fie răspunzător, a zis Regele, pe un ton neutru.

— Aș putea explica ce s-a întâmplat, că am fost în legitimă apărare.

— Aceste legi există dintr-un motiv – orice îl amenință pe un Nou American îi amenință pe toți.

M-a privit atent.

— Nu poți să-l aperi, Genevieve. Nu ai voie să vorbești cu nimeni despre asta.

— Oamenii nu trebuie să știe, am încercat eu. Ai putea să-l eliberezi. Ce importanță are pentru tine dacă el e în afara Orașului? Vor crede cu toții că a murit.

Regele făcea pași mari prin încăpere. I-am văzut ezitarea de o clipă, felul în care și-a încruntat sprâncenele și și-a dus degetele la obraz. Eu eram încă îmbrăcată cu uniforma, aceeași cămașă ai cărei nasturi fuseseră descheiați de Caleb, vesta de care mă dezbrăcase el. Încă îi mai simțeam mâinile pe piele. În acel moment, nimic nu contase – restul lumii fusese atât de departe, avertismentele Profesoarelor pierzându-și tot înțelesul.

Acum, în fața ochilor mi se înfățișa restul vieții mele, o succesiune infinită de zile petrecute în Palat, de nopți singură în pat. Singurul lucru pe care-l avusesem cu mine în Califia era posibilitatea de a-l găsi pe Caleb, de a fi din nou împreună, cândva în viitor și într-un alt loc.

— Nu poți să-l omori, am spus, simțindu-mi mâinile reci și umede.

Regele a pornit spre ușă.

— Nu mai pot discuta acest lucru, a spus el.

A întins mâna spre tastatura numerică.

Am alergat în fața lui, punându-mi mâinile pe tocul ușii.

— Nu face asta!

Mi-l tot închipuiam pe Caleb într-o încăpere îngrozitoare, cu un soldat care-l lovea cu un baston din metal. N-aveau să se oprească până când fața lui – fața pe care o iubeam atât de mult – ar fi fost desfigurată și însângerată. Până când trupul lui ar fi rămas nemișcat.

— Ai spus că suntem o familie. Asta ai spus. Dacă-ți pasa de mine câtuși de puțin, atunci n-ai să faci asta.

Regele mi-a desprins degetele de pe tocul ușii și le-a ținut într-ale lui.

— Mâine, el va fi judecat. Datorită depoziției Locotenentului, totul se va termina în trei zile. Te anunț când e gata.

S-a aplecat pentru a-mi întâlni privirea. Vocea îi era moale, mâinile lui le strângeau pe ale mele ca și când în acest gest, patetic, ar fi existat vreo consolare.

Ușa s-a deschis. El a ieșit pe holul tăcut și i-a spus ceva soldatului de acolo. Cuvintele păreau departe, undeva dincolo de mine. Eram prinsă în capcană în propria mea minte, amintirile dimineții revenind treptat. Întinericul din avion, spatele lui Caleb în timp ce mergeam prin oraș. Vântul care ridica praf și nisip, acoperind totul cu un strat subțire de murdărie.

S-a terminat, am gândit, simțind încă mirosul pielii lui prezent în hainele mele. Peste trei zile, Caleb avea să fie mort.

Liniștea din apartament era de nesuportat.

Mai târziu în acea seară, stăteam pe marginea patului, minutele scurgându-se lent. Lumina lunii arunca forme ciudate pe podea, umbrele întunecate amenințătoare care pluteau deasupra fiind singura mea companie. Gata cu prefăcătoria. Un soldat stătea la ușa mea. Caleb era undeva dincolo de centrul Orașului, închis într-o celulă, amândoi așteptând, fiecare oră aducându-ne mai aproape de sfârșit.

Pe hol răsunau pași. Ciocănitul din ușă mi-a făcut pielea de găină. Regele a intrat, aprinzând luminile, intensitatea acestora făcând să mă usture ochii.

— Genevieve, mi-au spus că vrei să vorbim.

S-a așezat pe fotoliul din colț, sprijinindu-și bărbia pe mâinile împreunate, privindu-mă lung.

— Te-ai gândit la ce ți-am spus? E o chestiune de siguranță – a ta și a mea.

— M-am gândit, am răspuns eu.

Afară, cerul era înstelat. Soarele apusese în urmă cu câteva ore, alunecând dincolo de munți. Îmi frecam mâinile, întrebându-mă dacă chiar puteam s-o spun cu voce tare. Dacă aș avea curajul s-o fac să pară reală.

— Nu te pot lăsa să-l pedepsești pe Caleb pentru ceva ce n-a făcut. Eu am făcut-o. Ți-am spus – eu am fost cea care i-a împușcat pe acei soldați.

Regele a clătinat din cap.

— N-am de gând să port din nou aceeași conversație. Nu voi...

— Ai spus că se presupune ca eu să fiu cu cineva ca Charles, că în calitate de Prințesă așa ceva se așteaptă din partea mea. Dar nu pot să mai petrec nici o zi aici știindu-l mort pe Caleb. Știind că a fost pedepsit pentru ceva ce eu am făcut.

Vocea mi s-a frânt în timp ce-i vorbeam. Soldații erau pretutindeni acum, unii circulau pe holuri, alții stăteau la ușa mea. Nu era nici o cale de evadare. Am inspirat adânc, gândindu-mă la ce avea să i se întâmple lui Caleb după ce Locotenentul avea să depună mărturie, dacă avea să fie torturat, cum avea să fie omorât.

— Mă voi căsători cu Charles dacă asta vrei - dacă asta se presupune că trebuie să fac. Dar trebuie să-i dai drumul lui Caleb.

Regele m-a privit lung.

— Nu e ceea ce vreau eu - e ceea ce vrea Orașul. E cea ce are logică. Vei fi fericită alături de el. Știu că vei fi.

— Deci ești de acord?

Regele a respirat profund.

— Știu că acum nu înțelegi, dar așa va fi cel mai bine pentru toată lumea. Charles este un om bun, a fost atât de credincios și...

— Spune-mi că n-ai să-i faci rău.

Aveam un nod în gât. Nu mai puteam să ascult nimic legat de Charles, ca și când căsătoria cu el avea să deschidă brusc ceva în mine, o avalanșă de sentimente, amenințând tot ceea ce cunoscusem vreodată. Ca și când dragostea ar fi fost o alegere.

Regele s-a ridicat și a venit spre mine. Mi-a pus mâna pe umăr.

— Am să-i pun pe soldați să-l elibereze dincolo de ziduri.

Dar, de-acum înainte, nu vom mai discuta despre acest băiat. Îți vei urma viitorul alături de Charles.

Am încuviințat, știind că mâine totul avea să capete altă greutate. Dar acum, stând în apartamentul meu, puteam să suport. Caleb avea să fie eliberat. Exista o posibilitate în asta - speranță, chiar. Atâta timp cât Caleb era în viață, întotdeauna exista speranța.

— Vreau să-mi iau rămas-bun, am spus. Pentru ultima dată. Ai să mă conduci la el?

Regele a deschis fereastra, privind spre Oraș. Am închis ochii, ascultând cum aerul circula prin sistemul de ventilație, așteptând ca el să răspundă. Nu vedeam decât chipul lui Caleb. Noaptea trecută stăteam culcați, treji, și capul lui se odihnea lângă inima mea. În avion era liniște.. „Aproape c-am terminat”, spusese el, cu ochii pe jumătate închiși. „Încă o dată.” Mi-am strecurat mâna sub pătură, și am trasat literele cu degetul pe spatele lui, una câte una, mai lent decât înainte. Când am terminat, m-a privit, fețele noastre erau atât de aproape una de alta încât se atingeau, iar el zâmbea. „Știu”, a spus el, lipindu-și fața de gâtul meu. „Și eu te iubesc.”

Când mi-am deschis ochii, Regele încă stătea în picioare acolo. S-a întors cu spatele la fereastră. Fără să rostească vreun cuvânt, a deschis ușa, ținând mâna ridicată, făcându-mi semn să mergem.

Închisoarea se afla la o distanță de zece minute cu mașina față de centrul Orașului, un complex masiv străjuit de un zid de cărămidă. Dintre cele șapte turnuri de veghe erau folosite doar două, paznicii aflându-se la înălțime, cu puștile pregătite. M-au condus într-o încăpere de beton, în care se aflau fixate în podea o masă și câteva scaune. Regele a rămas afară cu un paznic, ambii supraveghindu-mă. M-am așezat acolo, bătând tactul cu degetele pe metalul mesei.

A trecut un minut. Poate două. Amintirile - momentele noastre - năvăleau unele peste altele: sentimentul pe care l-am avut călărind pe cal în timp ce ne hurducam deasupra prăpastiei, mirosul umed, de pământ al buncărului, impregnat în pielea noastră. Mă luase de mână în seara aceea în timp ce treceam pe coridorul rece, căldura lui transmițându-mi în mână o energie vibrantă. S-a împrăștiat în pieptul meu, a coborât în picioare, trezindu-mi toate simțurile, electrizându-mă din cap până-n picioare. Până atunci dormitasem, numai atingerea lui reușind să mă trezească din acel somn.

Un paznic i-a dat drumul lui Caleb înăuntru. Îi nenorociseră chipul. O cicatrice însângerată îi străbătea toată fruntea. Obrazul îi era roșu și umflat. Stătea gârbovit, îmbrăcat cu aceeași cămașă boțită pe care și-o pusese în acea dimineață, greșit încheiată, cu sânge încheagat pe guler.

— Cine-a făcut asta? L-am întrebat, abia reușind să rostesc cuvintele.

L-am tras mai aproape, urând faptul că nu-i dezlegaseră mâinile, că el nu-mi putea atinge fața și nu-și putea trece degetele prin părul meu.

— Toți, a spus el, rostind cu greu cuvântul.

Și-a lăsat bărbia pe umărul meu. Mi-am trecut mâna de-a lungul spatelui său, tresărind când simțeam urmele pe care le lăseseră bastoanele. Am atins-o pe fiecare în parte, dorindu-mi să ne putem întoarce în seara de dinainte, dorindu-mi să putem da timpul înapoi și să pot anula tot ceea ce se întâmplase de când ne treziserăm.

— Mi-au spus că-mi dau drumul dincolo de ziduri, a continuat el. Că nu voi mai putea să mă apropii la mai puțin de cinci sute de kilometri de Oraș. Ce le-ai promis în schimb?

Regele era dincolo de ușă, profilul lui fiind vizibil prin ferestruică. Am privit la podeaua din beton.

— Îmi pare rău, am șoptit. A fost singura modalitate prin care i-am convins să-ți dea drumul.

Caleb și-a lăsat capul în jos.

— Eve - spune-mi. Ce le-ai promis? M-a întrebat el, cu fața contorsionată de îngrijorare.

M-am aplecat și l-am îmbrățișat.

— Am promis că mă voi mărita cu Charles Harris, am șoptit. Că dacă-ți dau drumul, eu o să...

M-am oprit, din cauza nodului din gât. În acea zi, stând lângă fântână, Charles părise inocent. Dulce, chiar. Momentul fusese o evadare bine-venită de la Palat. Dar acum, fiecare cuvânt pe care-l rostise părea să aibă un alt înțeles. M-a întrebam câte discuții purtase cu Regele - dacă el deja știa că ambii ne îndreptam inevitabil, în mare viteză, spre așa ceva, spre viitorul care avea să ne lege laolaltă.

Caleb a clătinat din cap.

— Nu se poate, Eve, a zis el. Nu se poate.

— Nu avem alte alternative, am spus.

Paznicul mă privea lung, și simțeam cum ochii lui îmi pătrundeau parcă în piele.

Caleb s-a aplecat, încercând să-mi întâlnească privirea.

— Putem găsi o cale. Odată ce te căsătorești cu el, nu mai poate fi vorba de mine și de tine - nu mai există „noi”. Nu se poate.

— Nici eu nu-mi doresc asta, am spus, vocea mea amenințând să se frângă. Dar ce altă opțiune avem?

— Am nevoie de puțin timp.

Vocea lui era rugătoare, disperată.

— Trebuie să existe o cale.

Regele a bătut de două ori la ușă.

— Timpul a expirat, a strigat paznicul.

A făcut un pas înainte, privind pieziș la tatăl meu. M-am aplecat, încercând să-l trag pe Caleb spre mine pentru ultima dată, ținându-l în așa fel încât bărbia să-i ajungă pe umărul meu. L-am sărutat pe obraz, simțind pielea fină din jurul cicatricei, mângâindu-i tâmpla cu degetele.

— Trebuie să stai departe de aici, promite-mi că așa vei tace, am spus, cu lacrimile șiroid.

Știam că dacă ar avea vreo șansă, ar folosi tunelurile pentru a veni să mă caute.

— Nu putem să facem asta iar.

Paznicul s-a apropiat de el, smucindu-i brațul. Caleb s-a aplecat, lipindu-și buzele de urechea mea. A vorbit atât de încet, încât de-abia am putut auzi ce-a spus:

— Eve, nu ești singura care apare în ziar.

M-am uitat la el, încercând să descifrez înțelesul vorbelor lui, dar paznicul deja îl îndepărta de mine. În timp ce era târât de braț, Caleb s-a împleticit înapoi, încercând să-și păstreze echilibrul, ochii lui cercetându-mi fața pentru a observa dacă am găsit sensul cuvintelor rostite de el.

Charles și-a lăsat mâna pe spatele meu. Simțeam prin rochia subțire din satin cum îi tremurau degetele.

— Îmi dai voie? M-a întrebat el pe un ton nesigur.

De zile întregi se purta astfel, vrând să știe dacă putea să stea lângă mine, dacă aș vrea să mă plimb cu el prin noile magazine pariziene sau să dăm o raită pe la etajele superioare ale mallului Palatului. Asta mă făcea să-l plac și mai puțin, felul în care își cerea în mod constant voie, ca și când aveam o relație adevărată. Totul ar fi fost mai ușor de suportat dacă nu ne-am fi bătut capul să ne prefacem unul față de celălalt, dacă am fi putut rosti cu voce tare adevărul: dacă aș fi avut de ales, n-aș fi fost niciodată cu el.

— Dacă trebuie, am șoptit, întorcându-mă spre mica mulțime care se adunase în jurul nostru.

Restaurantul se afla în Turnul Eiffel, o copie de aproape o sută șaizeci de metri înălțime a originalului din Paris, cu covoare roșii pufoase și un perete din sticlă care dădea spre strada principală. Câțiva aleși ședeau la mesele acoperite cu fețe de masă albe, tăindu-și fripturile roz. Niște bărbați turnau trabucuri. Fumul alb ne înconjura, făcând să pară că priveam printr-un voal gros.

Charles m-a luat de mână. În palmă avea inelul, al cărui diamant capta lumina. Nu mâncasem nimic toată ziua. Stomacul mi se strângea numai gândindu-mă la șirul nesfârșit de săptămâni care aveau să se târască precum cea care tocmai se încheiase, la schimbul obligatoriu de conversații politicoase dintre noi. Nu era vina lui - o parte din mine știa acest lucru - dar îl uram pe Charles pentru că acceptase. Stătea lângă mine în fiecare seară la cină, oferindu-mi povești despre viața de dinainte de molimă, despre cum își petrecuse verile pe plaja de lângă casa părinților lui, despre cum lăsa valurile să-l ducă la țarm. Mi-a spus despre cel mai nou proiect al lui în Oraș. Nu l-a menționat niciodată pe Caleb, și nici logodna noastră iminentă, de parcă faptul că o ignoram avea să o anuleze. Indiferent de cele spuse, indiferent de cât de mult încerca el, eram doar doi străini care stăteau vizavi unul de celălalt, angajați într-o cursă îngrozitoare care avea să ducă la o ciocnire.

Trecuseră opt zile. Regele m-a dus din nou la închisoare să-mi arate celula goală a lui Caleb. Îmi arătase pe hartă locul exact unde fusese eliberat Caleb, un oraș abandonat din nordul Californiei, care se numea Ashland. Cercetam cu atenție pozele pe care le făcuseră cu ocazia eliberării - unica dovada pe care-o aveam că aceasta avusese loc. Caleb era deja la jumătatea drumului în pădure, cu un rucsac în spate, cu chipul întors în profil. Purta aceeași cămașă albastră pe care o avusese ultima dată când îl văzusem. Am recunoscut petele de pe guler.

Cuvintele lui încă mă bântuiau. Privisem ziarele zilnic, așteptând să aflu că dincolo de zidurile Orașului se întâmpla se ceva, că el fusese zărit undeva, în ciuda „raportării” publice a executării lui. Dar zilnic erau aceleași prostii lipsite de sens. Zi după zi, speculau despre desfășurarea relației mole cu Charles, dacă o cerere în căsătorie era iminentă. Oamenii scriau, spunând unde fuseserăm văzuți în Oraș. Îmi

petreceam nopțile singură în camera mea, privind țintă la tavan, cu lacrimile curgând pe obraz. În ceva mai mult de o săptămână, viața mea fusese golită de tot ce era adevărat.

Regele a bătut cu furculița în pahar, zăngănitul despiciând aerul. Clara, cu fața cenușie, stătea în cealaltă parte a încăperii, alături de Rose. Mă evitase de când eu și Charles fuseserăm declarați un cuplu. O vedeam numai la evenimentele sociale obligatorii – cine și cocktailuri în Oraș. Avea ochii permanent injectați. Vorbea moale și întotdeauna își cerea scuze pentru că pleca devreme. Auzisem că mama ei o împingea acum spre Șeful Finanțelor, un bărbat la patruzeici de ani, care scuipa întruna în batistă. De fiecare dată când eram convinsă că nu mai putea exista în Palat cineva la fel de nefericit ca mine, mă gândeam la Clara.

Charles a întins mâna, așteptând ca eu să-mi pun palma într-a lui. Apoi și-a dres vocea, sunetul umplând încăperea tăcută.

— Unii dintre voi au observat probabil că, pentru mine, în ultima vreme, lucrurile s-au schimbat. Că am fost mai fericit de când a sosit Genevieve la Palat. Acum, că am petrecut mai mult timp împreună, nu pot să-mi imaginez existența fără ea.

A îngenuncheat în fața mea, privindu-mă drept în ochi.

— Sunt convins că vom fi fericiți împreună – sunt sigur de asta.

În timp ce vorbea, restul mulțimii dispărea. Îmi vorbea numai mie, spunându-mi toate lucrurile rămase nespuse între noi. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple așa. Mi-a strâns mâna, buzele lui continuând să se miște, în timp ce el povestea cum mă văzuse pentru prima dată, despre acea după-amiază la fântână, despre cum se îndrăgostise de râsul meu, despre felul în care stătusem acolo, nepăsându-mi că apa îmi uda rochia. Dar mă bucur că s-a întâmplat.

— Acum nu mai trebuie decât ca ea să-mi spună „da”.

A hohotit ciudat și a ridicat inelul, să-l vadă toată lumea. Cu coada ochiului, am zărit-o pe Clara. Se grăbea spre ieșire, strecurându-se prin mulțime, încercând să-și ascundă fața în mâini.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Toată lumea tăcuse, așteptând răspunsul meu.

— Da, am spus încet, de-abia auzindu-mă și eu. Da, vreau.

Regele a bătut din palme. Și ceilalți i s-au alăturat. Apoi ne-au înconjurat cu toții, bătându-ne pe spate, apucându-mă de degete, cerând să-mi vadă inelul.

— Sunt atât de mândru de tine, a spus Regele.

Am încercat să nu mă-nfior când buzele subțiri i s-au lipit de fruntea mea.

— Aceasta este o zi fericită, a anunțat el, ca și când faptul că o spusese avea să o facă adevărată.

— Putem face o fotografie? A întrebat Reginald, Șeful Presei, făcându-și apariția.

Fotografa lui, o femeie scundă, cu un păr roșu, sârmos, se afla chiar în spatele lui.

— Presupun că e-n regulă, a răspuns Charles.

Și-a pus mâna pe spatele meu. Am încercat să zâmbesc, dar îmi simțeam fața imobilă. Blițurile continue ale aparatului de fotografiat făceau să mă usture ochii.

Reginald și-a deschis carnetul, mâzgălind pe margine până ce pixul a început să scrie.

— Genevieve, trebuie să fii încântată, a spus el, pe jumătate întrebându-mă, pe jumătate răspunzând.

Regele stătea chiar lângă mine. Îmi răsuceam inelul pe deget, și nu m-am oprit până când nu am avut o senzație de arsură.

— E o bucurie, am spus.

Trăsăturile lui Reginald s-au destins, ca și când replica mea i-ar fi făcut plăcere.

— Am primit reacții grozave la articolele pe care le-am scris despre voi doi. Lăsați logodna - oamenii deja întrebă când va avea loc nunta.

— Am dori să se întâmple cât mai curând posibil, a replicat Regele. Personalul vorbește deja despre procesiunea din Oraș. Va fi spectaculoasă. Poți să asiguri pe toată lumea că așa va fi.

— Nu mă-ndoiesc, a spus Reginald.

A apăsat cu degetul mare capătul pixului, închizându-l.

— De-abia aștept să dau drumul acestui articol mâine dimineață. Vor fi cu toții încântați.

Mă simțeam amețită. Iată-mă stând lângă Charles Harris ca logodnica lui, elegantă în rochie și pantofi cu toc înalt, făcând ceea ce spuseseam că nu voi face nicicând. De atâtea ori îmi aminteam acel moment din închisoare, fața plină de vânătăi a lui Caleb, cicatricile de pe spate. Aveau de gând să-l omoare, îmi tot spuneam. Reușisem să opresc acest lucru în singurul fel în care putusem.

Și totuși, acum făceam parte din regim, o trădătoare, fără-ndoială, în ochii disidenților. Mi-l imaginam pe Curtis citind la fabrică despre logodna mea, ținând ziarul ridicat spre ceilalți ca dovadă că avusese tot timpul dreptate în ceea ce mă privește. Chiar și când tunelurile aveau să fie gata, în situația dată, niciodată n-aveau să mă ajute să evadez.

Șeful Finanțelor i-a făcut semn lui Reginald, aflat în cealaltă parte a încăperii. Era în mijlocul unui grup de bărbați, cu părul lui blond dat cu gel și pieptănat pe spate, făcându-l să pară o cască.

— Te rog să mă scuzi. Trebuie să iau parte la ceva, a spus Reginald, ridicând încă o dată paharul.

Apoi s-a îndepărtat, depășind o doamnă cu o etolă de blană.

Era prea cald în restaurant. Fumul șerpua prin aer și se lipea de tavan. Mi-am acoperit gura, incapabilă să respir.

— Trebuie să mă întorc în camera mea, am spus, desprinzându-mă de Charles.

Regele și-a pus paharul pe tava unui chelner.

— Nu poți pur și simplu s-o iei la goană, a spus el. Genevieve, toți oamenii ăștia sunt aici pentru tine. Ce să le spun?

A gesticulat, arătând spre încăpere. O parte a mulțimii se așezase pe scaune, alții stăteau în picioare discutând dacă mama lui Charles se va simți suficient de bine încât să participe la nuntă.

Charles a dat din cap spre Rege.

— O însoțesc eu, a șoptit el.

M-a luat de mână, strângându-mă blând și făcându-mă să tresar.

— Cred că vor înțelege cu toții dacă ne retragem devreme. A fost o seară lungă. Oricum, cei mai mulți dintre invitați vor pleca și ei curând.

Regele a aruncat o privire în jur, la cei câțiva oameni care stăteau lângă noi, asigurându-se că nu trăsese cu urechea la conversația noastră.

— Presupun că-i mai bine dacă plecați împreună. Numai că, te rog, luați-vă rămas-bun de la câțiva invitați.

A dat mâna cu Charles și pe mine m-a îmbrățișat. Fața mea lipită de pieptul lui, brațele lui în jurul gâtului meu mă sufocau. Apoi a pornit spre mulțime. Rose îi făcea cu mâna, arătându-i că avea două pahare.

Charles și cu mine ne-am îndreptat spre ușă. Am oferit în grabă câteva explicații invitaților pe lângă care treceam – toată bucuria fusese copleșitoare pentru o singură zi. Când în sfârșit am ajuns în mall, departe de mulțime, Charles a continuat să mă țină de mână. Chipul lui era impenetrabil, și mă ținea strâns.

— Ce s-a-ntâmplat? L-am întrebat.

— Tot aștept să se schimbe ceva în legătură cu noi, a șoptit el, ochii lui albaștri căutându-i pe-ai mei.

Am privit peste umăr la cei doi soldați care mergeau în urma noastră. Mergeau la zece metri în urmă, și tocmai treceau pe lângă magazinul cu articole de menaj închis, în ale cărui vitrine erau expuse oale de cupru și tigăi.

— Știu că acesta nu este idealul...

— Idealul? Am spus eu.

Cuvântul mă făcea să râd.

— Ți-ai și găsit cum să-i spui!

Refuza să-și ia privirea dintr-a mea.

— Pur și simplu, cred că ne mai trebuie ceva timp. Să ne cunoaștem cu adevărat unul pe celălalt. Mi-au spus c-ai avut anumite sentimente pentru el, dar asta nu-nseamnă că nu poate să fie mai mult decât este între noi. Că nu poate să se transforme în... ceva.

Eram recunoscătoare că n-a rostit cuvântul la care știam amândoi că se gândea: dragoste.

Mi-am tras mâna dintr-a lui. Părea atât de ciudată, cu inelul care strălucea pe deget, asemenea unei imagini dintr-o carte.

— Nu se va-ntâmpla, am șoptit, luând-o înainte.

Am închis ochii și, preț de o secundă, aproape că l-am simțit pe Caleb lângă mine, cu râsul lui profund, cu mirosul dulce al transpirației ce emana din pielea lui. Eram din nou în avion, el ținându-și urechea aproape de inima mea, strângându-ne în brațe în întuneric.

— Nu cred că asta se poate întâmpla mai mult de o dată.

Charles m-a urmat.

— Nu cred asta, a spus el.

Privea în gol la podeaua din marmură.

— Nu pot.

— De ce nu? L-am întrebat, ridicând tonul.

Părea atât de străin în coridorul acela amplu și pustiu.

— De ce-i atât de greu să crezi că cineva n-ar vrea să fie cu tine?

Coboram pe scările rulante. Charles era cu un pas în urma mea și-și trecea mâna prin păr.

— Mă faci să par atât de îngrozitor, a murmurat el. Și nu e așa.

De când mă știu, oamenii au tot vorbit despre cum am să mă căsătoresc cu Clara, ca și când era ceva de la sine înțeles. Aveam șaisprezece ani și toți îmi planificau viața.

Soldații ne urmau. Și-a coborât vocea, asigurându-se că nu-l aud.

— Și apoi ai venit tu la Palat. Tu erai altfel. Tu nu ți-ai petrecut ultimii zece ani în Oraș, făcând zilnic același lucru, văzând aceiași oameni. Îmi pare rău dacă mi-a plăcut asta la tine. Nu mi-am dat seama că nu aveam voie să am sentimente în legătură cu toată povestea asta.

— Poți să ai câte sentimente dorești, i-am spus pe un ton tăios.

Dar asta nu înseamnă că pot să mă prefac că acest lucru este tot ceea ce am visat - nu alături de tine.

În timp ce traversam strada spre Palat, el privea de la fântâni spre statuile zeițelor grecești înalte de cinci metri, sculptate în marmură albă. Toate trăsăturile bărbatului pe care-l cunoscusem în seră dispăruseră - acum părea atât de nesigur pe el. Vorbea rar, ca și când avea mare grijă să-și aleagă fiecare cuvânt.

— Asta este ceea ce vreau. Tu ești ceea ce eu vreau, a spus el în cele din urmă. Trebuie să cred că și tu vei dori la fel - poate nu chiar acum. Într-o bună zi. Probabil mai curând decât crezi.

Am luat liftul spre partea superioară a turnului. Ni s-au alăturat doi soldați, strecurându-se firesc, de parcă nu-mi supravegheau fiecare mișcare. Atunci l-am disprețuit pe Charles. Nu puteam să mă gândesc decât la conversațiile pe care trebuie să le fi purtat cu Regele, întrebându-mă dacă și acest lucru era ceva despre care discutaseră.

Când am ajuns la etajul lui, Charles s-a aplecat să mă sărute pe obraz. M-am întors fără să-mi pese că ne vedeau soldații. El s-a dat

înapoi, cu fața îndurerată. Eu am apăsat pur și simplu butonul din lift, iar și iar, neoprindu-mă până când ușile nu s-au închis în fața lui.

Beatrice m-a întâmpinat la lift. M-A condus în apartament și m-a ajutat să mă dezbrac, între timp întrebându-mă despre petrecere. A fost o adevărată ușurare să ies din acele haine strâmte. Mi-am curățat tenul, în cele din urmă reflexia mea din oglindă devenind ușor de recunoscut fără tot acel machiaj. Ne-am așezat pe pat, una lângă alta. Mi-am scos inelul și l-am pus pe noptieră, ușoara urmă palidă de pe deget fiind ultimul lucru care să-mi amintească de ceea ce se întâmplase în acea seară.

— Nu m-aș fi descurcat atâta timp fără tine, i-am spus, trăgând de gulerul cămășii mele de noapte. Un „mulțumesc” nu mi se pare că ar fi destul.

— Of, copilă, a spus ea, dând din mână. Am făcut tot ce-am putut. Numai că mi-aș fi dorit să pot să fac mai mult.

— Nu pot trăi astfel, am spus.

Mă sufocam la acest gând, zi după zi, fiecare mai înăbușitoare decât precedenta. Așteptam să se schimbe ceva, ca ziarul să dezvăluie știri despre Caleb, dar nimic nu s-a întâmplat. Acum aveau loc planuri pentru nuntă, neîncetate, discuții fără sens legate de buchete și inele și despre ce mâncare aveau să aducă și de unde. Voiam fețe de masă bej sau albe? Trandafiri sau cale?

Beatrice și-a împreunat palmele, chipul fiindu-i încordat de grijă.

— Ba ai să trăiești așa, după cum trăim cu toții. Cu amintirile vieții de dinainte de molimă. Cu speranța că într-o bună zi va fi mai bine.

— Dar cum? Am întrebat. În ce fel va fi mai bine?

Nu mi-a răspuns. Mi-am îngropat fața în palme. Nu mai puteam lua legătura cu Cărarea. Nimeni n-avea să mai aibă încredere în mine. Mă aflam sub supraveghere permanentă. Caleb plecase, undeva dincolo de zidurile Orașului, fără speranța de-a se întoarce. Chiar dacă erau construite tunelurile, cum aveam să ajung la ele? Și dacă aș reuși să scap, cum aș putea supraviețui de una singură în sălbăticie, fără arme și mâncare, cu trupele Regelui pe urmele mele?

Beatrice s-a așezat lângă mine, frecându-și degetele.

— Încă de când ai sosit m-am întrebat... Dacă ar fi posibil ca cineva să fie cu adevărat fericit aici. Presupun că trebuie să ai anumite iluzii. Poate că a spera e o prostie, a zis ea, privind fix spre un punct de pe podea. Au circulat zvonuri la Palat. Lucrătorii au tot vorbit despre asta. Ce-ai făcut cu băiatul ăla e adevărat?

Am încuviințat ușor din cap, știind că n-aș putea niciodată răspunde cu adevărat la această întrebare.

— A fost un lucru curajos, a zis Beatrice, punându-și mâna pe spatele meu.

Mi-am șters nasul, căci îmi amintisem de chipul distrus al lui Caleb, creștătura care îi traversa fruntea, rana de pe obraz.

— N-am aceeași senzație, am spus. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Beatrice a oftat. Degetele ei și-au făcut de lucru cu așternutul de pe pat, afundându-se în materialul moale, auriu. Hainele mele încă miroseau a fum de țigară.

— Faci orice pentru persoana pe care o iubești, a spus ea într-un final. Și apoi, când crezi că nu mai ai nimic de dat, constăți că, de fapt, ai. Continui să mergi înainte. Deoarece, dacă n-o faci, gândul te-ar omorî.

S-a întors spre mine, cu ochii ei cenușii, agitați. Încăperea s-a umplut de zgomotul instalației de aer condiționat.

— Și eu am încheiat un târg cu Regele.

O șuviță de păr cărunt i-a căzut pe față, umbrindu-i ochii.

— Ce vrei să spui? Am întrebat-o.

— Când s-a făcut recensământul, a trebuit să răspundem la niște întrebări. Vrei să trăiești în Oraș, vrei să trăiești dincolo de Oraș, ce abilități ai de oferit? Cu ce resurse poți să contribui? Unii oameni aveau firme, depozite pline de mărfuri. Eu făceam menaj în case înainte ca molima să lovească. Nu prea aveam bani, iar eu și cu fiica mea n-aveam nimic din ceea ce-și doreau ei. Am fost încadrate în cea mai joasă categorie, cu cele mai umile slujbe și case. Urma să locuim la Periferie, împreună cu toți ceilalți. După haosul care a urmat după molimă, oamenii nu prea erau siguri ce anume însemna, dacă avea să mai fie la feloameni care se luptau pentru hrană și apă curată, jafuri mai violente. Dar mi s-a spus că am fost norocoasă. Am fost aleasă din câteva mii. Mi s-a spus că cererea mea fusese admisă și mi s-a oferit o slujbă la Palat, însă fiica mea nu putea să vină cu mine. Ea urma să meargă la Școli. N-aveam cum să ținem legătura, dar ea avea să se întoarcă în Oraș după absolvire, dacă aceasta ar fi fost viața pe care ar fi ales-o. Acum îmi dau seama că probabil ei voiau mai mulți copii pentru Școli și pentru lagărele de muncă, pe cât de mulți puteau căpăta. Școlile...

Beatrice a scos un hohot de râs scurt, trist. Și-a frecat obrazul.

— Se presupunea că sunt acele locuri unde înveți lucruri deosebite, unde fetele puteau căpăta o educație aleasă. Mi-au spus că aveau să-i dea mult mai multe decât i-ar fi oferit un trai în Oraș. Când am auzit despre Generația de Aur, am fost asigurată de către toată lumea că nu era obligatoriu, că membrele inițiativei de creștere a natalității se oferiseră voluntare. Au spus că fetelor li se oferise o alternativă. Dar pe urmă ai venit tu aici...

— Câți ani are? Am întrebat. Știi în care Școală e?

Beatrice a clătinat din cap.

— Nu știu. Eram însărcinată când a început molima. Sarah a împlinit cincisprezece ani luna trecută.

M-a privit cu ochi înroșiți, umezi, cu buzele strânse, încercând să nu plângă.

— Mai cunoști pe cineva acolo? Pe cineva cu care ai putea vorbi pentru mine?

Am luat-o de mână, cu degetele tremurătoare. M-am gândit la Directoarea Bums, la fața ei lăsată, nefericită, la faptul că știuse dintotdeauna despre soarta Absolventelor, cum își ținea mâna pe spatele meu când luam acele vitamine, cum mă ducea la doctoriță în fiecare lună. Nu știam ce se întâmplase cu Profesoara Florence, dacă descoperiseră că ea mă ajutase să evadez.

— Nu știu, am spus. Dar pot să-ncerc.

Beatrice mi-a strâns degetele atât de tare, încât încheieturile i sa-au albit.

— Asta ar fi grozav, a spus ea, cu o voce istovită.

Am îmbrățișat-o, simțind cât de mică era, cu umerii lăsați, cu mâinile împreunate strâns la spatele meu.

— Da, a fost tot ce-am reușit să spun, în timp ce stătea acolo, în liniștea din încăpere. Voi încerca.

— Ia uită-te la tine, Charles Harris! A strigat doamna Wentworth, înghiontindu-l veselă în piept. Arăți mai chipeș ca oricând. Trebuie să fie strălucirea draaaaagostei, a tors ea, legănându-și înainte și-napoi șoldurile mari.

Mi se spusese că Amelda Wentworth era o văduvă importantă din Oraș, una dintre fondatoarele inițiale care-i dăduse acces deplin Regelui la averea răposatului ei soț, inclusiv compania de transport. Ea fusese ca o mătușă pentru Charles, veghindu-l încă de când era adolescent, când ajunsese pentru prima dată în Oraș.

— Iar dumneavoastră, Alteță, a adăugat ea, respectând eticheta, ce încântare trebuie să fie pentru dumneavoastră. Ieri erați la Școală și azi sunteți aici, între zidurile Orașului. Prințesă Genevieve.

Stătea lângă noi, întorcându-se la fiecare câteva clipe pentru a privi în jur la petrecerea aglomerată.

Ne aflam în apartamentul de lux al lui Gregor Sparks, unul dintre bărbații care-și donase averea după molimă.

Apartamentul pe trei nivele situat în clădirea Cosmopolitan avea o cascadă în mijlocul uneia dintre încăperi, și pe pereți picturi restaurate de-ale lui Matisse. Cu toate acestea, era o altă petrecere de logodnă, aceasta cu pesmeți gratinați, și un porc întreg așezat pe un platou de argint. Era mai mare decât cei pe care-i aveam la ceremoniile de la Școală, cu pulpele desfăcute în timp ce un lucrător tăia carnea fragedă.

— E ca un vis, am spus cu un zâmbet încordat, în timp ce-i studiam buclele, țepene de la fixativ, și rujul adunat în colțurile gurii.

Unii invitați se întinseseră pe canapeaua lungă, în formă de S, a lui Gregor, sporovăitul lor vesel umplând aerul. Toate femeile purtau rochii și șaluri din mătase, în timp ce bărbații erau îmbrăcați în cămăși apretate, cu cravate și veste cu nasturi. Era o lume diferită față de cea de dincolo de ziduri, și în vremuri ca acestea, înconjurați de mirosurile de cidru cu mirodenii și de miel, sălbăticia părea tare departe, o altă planetă dintr-o galaxie îndepărtată.

— Pulpă de mieluț? A întrebat un chelner, prezentându-mi o tavă de argint.

Am luat o bucată de carne roz și am dus-o la gură, mirosul pătrunzător de mentă înțepându-mi nările. Așa cum o țineam între arătător și degetul mare, s-a iscat o amintire: Pip și cu mine pe pajiștea de la Școală, aplecându-ne deasupra movilei cenușii pe care o descoperiserăm în tufișuri. O movilă de blană, coada ascunzând restul trupului. Pip s-a furișat spre ea, hotărâtă să o ridice, să-și dea seama dacă animalul era bolnav sau mort. A întins mâna și l-a ciupit de picior, apoi a tras, iar carnea putredă s-a desprins. Am început să urlăm, ne-am năpustit dincolo de tufișuri, dar, pentru o clipă, ea ținuse în mână osul subțire, însângerat.

Am simțit cum conținutul stomacului mi se ridică în gât. Încă mai auzeam țipătul lui Pip. Am dat drumul pulpei de miel pe un platou, și m-am îndepărtat.

— Ce s-a-ntâmplat? M-a întrebat Charles, ținându-și mâna pe talia mea.

— Nu mă simt bine, am spus, îndepărtându-mă de el.

Mi-am tamponat fruntea și buzele cu un șervet, încercând să mă calmez. Noaptea trecută o visasem. Pip în acele paturi din metal, Ruby lângă ea, și apoi Arden. O altă fată apăruse, una mai tânără, trăsăturile ei fiind neclare în aburul visului. „Când te-ntorci?” m-a întrebat Pip, cu pânțele și sânii umflați și cu părul roșu lipit de frunte. „Ai uitat de noi.”

— Vrei ceva? M-a întrebat Charles. Apă?

A făcut semn unui servitor din colț.

— Doar spațiu, i-am spus, îndepărtându-mă. Lasă-mă un minut.

Am ridicat un deget. Apoi am ieșit din încăperea aglomerată, neoprintu-mă până când n-am ajuns jos în hol, trecând de bucătărie, și mi-am lipit spatele de perete.

Am rămas acolo până când am putut respira liniștit. Îi promisesem lui Beatrice. Îi promisesem că aveam s-o ajut să-și găsească fiica, și totuși, în ultimele zile, stătusem prostește lângă Charles în timp ce inaugura grădina zoologică din hotelul Grand. Luasem parte la petreceri și gale și fusesem gazda unui mic dejun târziu pentru soțiile celor din Elită.

— Prințesă, vă simțiți bine? M-a întrebat doamna Lemoyne în drumul ei spre baie. Păreți bolnavă.

Era o femeie sfoasă cu maniere rigide, reproșându-i întotdeauna cuiva care greșea.

Mi-am tamponat fruntea cu șervetul.

— Da, Grace, mulțumesc. Aveam nevoie să iau o gură de aer.

— Atunci ar trebui să mergeți la fereastră, m-a îndemnat ea.

Acolo.

M-a condus într-o sufragerie protocolară, unde un servitor era aplecat peste masă, pregătindu-se să servească ceaiul. Un altul stătea în genunchi lângă o servantă cu porțelanuri, scoțând cești și farfurioare dintr-un raft. Din fericire, geamul era deschis, aerul răcoros al nopții fluturând perdelele.

Am pășit în încăpere, murmurele petrecerii încă auzindu-se de pe hol.

— Sper că nu te deranjează, am spus în timp ce treceam pe lângă bărbatul de la masă. Stau doar un minut.

A trecut un moment. N-a răspuns. M-am întors, iar el se uita lung la mine. Nu purta ochelarii. Părul negru îi era netezit, iar corpul rigid, stând drept, arătând altfel decât îl văzusem eu ultima dată. Mi-am dus mâna la gură pentru a nu-i rosti numele cu voce tare.

Curtis legăna tava în mână. I-am aruncat o privire servitorului care era în genunchi la câțiva metri, fredonând ușor în timp ce aranja ceștile pe o tavă din argint. Unul dintre bucătarii-șefi a trecut pe hol cu un platou gol. Doamna Lemoyne a revenit de la toaletă, zâmbindu-mi din mers.

M-am uitat în ochii cenușii ai lui Curtis, încercând să descifrez sensul tăcerii lui. Voiam să-l întreb dacă mai auziseră ceva despre eliberarea lui Caleb. Voiam să știu cât de departe ajunseseră tunelurile, dacă-și reluaseră lucrul la primul, dacă planurile fuseseră corecte. Dacă ar fi putut să ajungă la mine în Palat, încă mai aveam o șansă - aș fi putut evada.

Dar el m-a privit inexpressiv, rece.

— Un ceai pentru Prințesă? M-a întrebat el, întinzând tava spre mine.

Am lăsat mâna în jos, cu degetele tremurând, și am luat o ceașcă. El a înclinat ceainicul, lăsând apa fierbinte să curgă, aburul ridicându-se în spațiul dintre noi.

În câteva secunde a dispărut, ducându-se înapoi pe coridorul lung, porțelanul zăngănind pe tava din argint. Nu s-a uitat nici o clipă înapoi. Eu am rămas acolo, cu băutura fierbinte în mână, până când l-am auzit pe Rege strigându-mă din cealaltă încăpere.

— Genevieve! Striga el, cu o voce veselă și ușoară. Vino acum! E timpul să toastăm.

Priveam în gol pe fereastră, departe în oraș, spre punctul unde Periferia întâlnea zidul. De la înălțimea celor cincizeci de etaje părea foarte mic, un lucru minuscul peste care puteai scăpa o piatră. Toată

noaptea derulasem acel moment. Expresia de pe chipul lui Curtis era aceeași cu cea din ziua în care ne întâlniserăm în hangar. Mi-l imaginam ducându-se înapoi la ceilalți și spunându-le cum mă fâțaiam prin apartament, sporovăind veselă cu Gregor Sparks, sau cum stăteam acolo zâmbind prostește, în timp ce Regele dădea din gură despre noul cuplu regal.

Detestam ceea ce gândea el despre mine - ceea ce cu toții probabil că gândeau. Că odată Caleb plecat, mă întorsesem la Palat și îmi pusesem în gând să mă mărit cu Charles. N-aveam cum să explic. Orice-aș fi făcut pentru a-mi dovedi loialitatea nu mai conta acum. În ochii lor eram o trădătoare. Mă obișnuiam câte un pic în fiecare zi cu această idee, și astfel, cu fiecare mic dejun, cu fiecare gală, cu fiecare toast deveneam tot mai însingurată.

— Alteța Voastră Regală, a zis Beatrice, făcând o reverență în timp ce intra în apartament. V-au fost livrate hainele în salonul de jos. Vă așteaptă.

Mi-am studiat imaginea reflectată în geam, întrebându-mă cum putea să creadă cineva că eram fericită. Sub ochi aveam cearcăne. Eram la fel de trasă la față ca în primele mele zile aici. Am clipit de câteva ori, vrând să-mi rețin lacrimile.

— Nu trebuie să faci asta, am spus într-un final.

— Ați prefera în salonul de sus? M-a întrebat ea.

— Nu - prostia cu, Alteța Regală”, am spus, întorcându-mă spre ea. Nu e necesară aici.

Beatrice a oftat.

— Ei bine, nu pot să merg prin Palat spunându-ți Genevieve. Regele n-ar accepta asta.

Am tras de tivul rochiei mele albastre, simțindu-mă mulțumită când un fir a cedat, distrugând mătasea. Știam că avea dreptate. Totuși, eram disperată să-mi aud adevăratul nume rostit cu vocea tare - nu Prințesă Genevieve, nu Prințesă sau Alteța Voastră Regală, ci doar Eve.

— M-am tot gândit la fiica ta, am spus. Am nevoie de ceva timp. Trebuie să aflu la ce Școală e și cine e Directoarea. Poate după ce mă mărit, m-am bâlbâit eu. Aș avea o șansă mai acătării să-i negociez eliberarea. Din fericire, avem timp înainte de...

Beatrice a pornit către mine.

— Da, știu... a zis ea în șoaptă.

Stăteam acolo în tăcere, și apoi am luat-o de mână, legănându-i palma într-ale mele. Am strâns-o, încercând să-i opresc tremuratul degetelor și lacrimile care-i umpleau ochii, gata să se reverse pe obraji.

— Ar trebui să mergem, am spus în cele din urmă, întorcându-mă spre ușă.

Pe hol era liniște. Charles și Regele erau în Oraș, vizitând una dintre noile ferme industriale de lângă zid. Din altă cameră se auzea un sunet vag de aspirator.

Ușile liftului s-au deschis când am ajuns la etajul inferior, unde, într-un colț, erau îngrămădite cutii uriașe, albe. În alt colț, stăteau Rose și Clara, mâncând briose cu afine și bând cafea, o băutură pe care încă n-o încercasem. Rose era încă în pijamaua ei din mătase, având părul blond prins în creștet, cu ziarul în mână. Niciuna nu și-a ridicat privirea când am intrat.

— Deci, acestea sunt rochiile, a zis Beatrice, mergând spre stiva de cutii. Toate sunt de dinainte de molimă, dar au fost tratate și conservate, astfel încât materialul e încă strălucitor. Veți vedea că dantela este intactă.

— E de-a dreptul remarcabil, am zis.

A ridicat capacul unei cutii lungi de pe podea, scoțând la iveală o rochie albă, umplută cu hârtie. Corsetul acesteia era plin de mărgeluțe. Știam că trebuia să par entuziasmată, dar în timp ce degetele mele atingeau decolteul urmând linia mânecilor bufante, n-am simțit nimic altceva decât groază.

— Chiar trebuie să faci asta acum? A întrebat Rose, lăsând ziarul jos. Noi ne luăm micul dejun.

Și-a agitat cafeaua în ceașcă înainte de a lua o altă înghițitură. Beatrice a oftat.

— Îmi pare rău, doamnă, dar sunt ordinele Regelui. Acest lucru trebuie făcut în această dimineață, și nu cred că putem muta cutiile acum.

Clara și-a dat ochii peste cap. A împins farfuria de la marginea mesei și s-a ridicat, privindu-mă înainte de-a ieși pe ușă. Mama ei a urmat-o. Chiar și după ce au cotit pe hol, le-am auzit șoaptele mânioase, Clara murmurând ceva în legătură cu tupeul meu.

Beatrice a scos prima rochie din cutie.

— Fata asta a vrut de ani de zile să fie cu Charles. Camerista ei zice că nu i-a picat bine, să meargă mai departe și toate alea.

În timp ce Beatrice închidea ușile masive din lemn, m-am dezbrăcat, aerul condiționat făcându-mi pielea de găină. M-am îmbrăcat cu rochia, iar Beatrice a tras fermoarul și m-a întors ca să mă pot vedea în oglinda de pe peretele opus. Avea un decolteu adânc în formă de V, materialul delicat brodat cu mărgeluțe îmi cădea pe brațe și pe piept. Am tras de guler, aproape rupându-l.

— N-am aer, am murmurat.

— Draga mea, mai sunt și altele, a zis Beatrice.

Mi-a deschis fermoarul și a scos alta din cutie. Era o chestie pufoasă, cu o trenă uriașă de circa trei metri. M-am dus spre oglindă, dar nu mi-a plăcut felul în care îmi dezvelea umerii palizi.

— Ce contează? Am spus pe un ton trist în timp ce Beatrice o împacheta. E bună oricare.

Și totuși, a fost scoasă alta. Îmbrăcată alta. Gândurile mele pluteau departe de încăpere, de Palat, de rochii și de zgomotul neîncetat de fermoare care se închideau și se deschideau. Caleb trebuie că ajunsese până acum la un refugiu de-al Căării. Curând, avea să comunice din nou cu Moss. N-avea să mai dureze până când putea să le spună oamenilor din interiorul zidurilor ce se întâmplase.

Beatrice a încheiat nasturii altei rochii. Era strâmtă, corsajul îmi strivea pieptul, sufocându-mă.

— Îmi pare rău, Beatrice, am șoptit. Pot, te rog, să iau o pauză?

— Nu-ți cere scuze.

Beatrice a oftat, descheindu-mi nasturii de la spatele rochiei.

— Sigur că poți.

A descheiat jumătate dintre ei și m-a eliberat, întinzându-mi puloverul simplu pe care-l purtam prin apartament. M-am târât spre masă și m-am prăbușit pe scaunul eliberat de Clara.

— Am să cer niște apă cu gheață de la bucătărie, a zis ea, dispărând pe ușă.

Soarele de dimineață se strecura pe fereastră, și-l simțeam fierbinte pe piele. Mă imaginam în alaiul de nuntă, mașina strălucitoare care avea să meargă pe străzile din oraș, ovațiile mulțimii trecând de baricadele din metal, izbindu-se de pasajul de sticlă. Într-o săptămână aveam să fiu soția lui Charles Harris. Aveam să mă mult din apartamentul meu într-al lui.

Aveam să mă culc lângă el în fiecare noapte, mâinile lui întinzându-se după mine în întuneric, buzele lui căutându-le pe ale mele.

Mă uitam lung la ziar, pe jumătate fiind prezentă în cameră, pe jumătate fiind în altă parte, când titlul scris cu caractere îngroșate mi-a sărit în ochi - UN CEAI PENTRU PRINȚESĂ. Aceleași cuvinte pe care le rostise Curtis se aflau acum în fața mea, tipărite pe una dintre ultimele pagini ale ziarului.

Secțiunea de publicitate era singurul loc unde cetățenii puteau să-și trimită mesaje unii către ceilalți. Acolo existau ofertele pentru schimburi sau vânzări de lucruri pe care ei le făcuseră, le aduseseră sau le câștigaseră în Oraș, cu consimțământul Regelui. Mi-am trecut degetele peste literele îngroșate, dându-mi seama imediat ce era. Cărarea folosea adesea mesaje codificate pentru a comunica. Mi-am amintit de ceea ce spusese Caleb la închisoare, când se aplecase și-mi șoptise la ureche. „Nu ești singura care apare în ziar.” M-am gândit la chipul lui Curtis din sufragerie. Ochii lui priviseră pieziș când mi se adresase, cu vocea încordată. Era ciudat că spusese doar acele patru cuvinte și nimic mai mult. Acum totul avea o noimă. M-am uitat la literele mici care descriau ceaiulfuseseră recuperate patru cutii dintr-un

depozit vechi de la periferie. Reclama menționa anul, data la care fuseseră obținute, marca și orașul din care proveneau, și un preț recomandat. „Perfect pentru a sărbători nunta regală” scria în ultimele rânduri. „Savurați-l cu prietenii, după ce urmăriți procesiunea.” Am continuat să privesc lung, studiind felul în care se aliniau literele, una deasupra celeilalte, încercând să descifrez codul, dacă mergea vertical sau orizontal.

Beatrice s-a întors cu două pahare cu apă și le-a pus în fața mea.

— Ai un pix? Am întrebat-o, numărând fiecare a două literă, apoi a treia, încercând să găsesc un model.

A scos unul din vesta ei și s-a așezat lângă mine, urmărindu-mă în timp ce număram fiecare a cincea, apoi fiecare a șasea literă, copiindu-le una lângă cealaltă pentru a vedea dacă alcătuiau vreun cuvânt. Niciunul dintre rânduri n-avea sens. În cele din urmă, am găsit codul care mergea drept în jos, de la a doua până la ultima coloană. C, 1, N, C, H, 1, \$, le-am copiat pe marginea ziarului. R, M, 1, N, T, 3.

— Caleb e închis, am repetat, rupând reclama din ziar. Regele minte.

— Cine-i Caleb? A întrebat o voce.

M-am întors. Clara stătea pe hol, cu o mână pe tocul ușii. Înainte să pot să gândesc, s-a repezit spre mine, întinzând mâna spre reclamă. Cu o mișcare rapidă, mi-a smuls-o din mână. Am sărit, încercând să o recuperez din mâinile ei, dar n-am putut să o apuc. Apoi a fost prea târziu. Ea s-a năpustit pe hol, spre camera ei, trântind ușa.

Stăteam dincolo de ușă și am bătut în ea până când au început să mă doară încheieturile.

— Clara, deschide ușa! Am țipat. Asta nu-i o glumă.

Am aruncat o privire pe hol. Un soldat care staționa lângă salon mă privea. Beatrice stătea lângă el, șoptind ceva, încercând să-i explice disputa. În cele din urmă, am renunțat și mi-am lipit fruntea de ușa din lemn. O auzeam mergând de colo-colo prin cameră, lipăind cu picioarele goale pe podea.

S-a oprit de cealaltă parte a ușii. S-a auzit cum apasă tastatura. A deschis ușa câțiva centimetri. În mână nu mai avea bucata de ziar mâzgălită de mine.

— Vai, Prințesă, a spus ea, abia reușind să rostească cuvintele fără să râdă. Nu te-aș fi bănuțit că ești subversivă.

Am împins ușa și am intrat în cameră. Ea își freca brațul acolo unde o lovise ușa.

— Unde-ai pus bucățica de hârtie?

Am deschis sertarul de sus de la biroul ei, căutând printr-un teanc de caiete. Lângă ele era o poză mototolită a unui băiețel și a unei fetițe stând pe un balansoar pe o verandă, cu un pisoai cuibărit în poala băiatului. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că fata era Clara.

Băiatul părea cu câțiva ani mai mic, cu același păr blond și piele de culoarea fildeșului.

— Ți-ai pierdut mințile? M-a întrebat ea.

A trântit sertarul închizându-l, gata să-mi prindă degetele înăuntru.

— Ieși din camera mea!

— Nu plec până ce nu-mi dai înapoi hârtia, am spus, cercetând noptierele de lângă pat.

Cuvertura pufoasă, roz, era acoperită cu perne de toate mărimile. Unele erau din dantelă, altele brodate cu crini albi, delicați. Pe șifonier nu se găsea nimic. În coșul de gunoi de lângă birou, nimic. Probabil că îl ascunsese pe undeva, așteptând până când i se ivea ocazia perfectă pentru a mă da în vileag.

— Ce importanță are? Deja l-am citit.

Clara și-a încrucișat brațele la piept.

— E băiatul ăla, nu-i așa? Cel cu care te întâlneai noaptea?

Am clătinat din cap.

— Las-o baltă, Clara!

— Mă întreb ce părere ar avea Charles despre asta. Cum trimiți tu mesaje prin intermediul ziarului.

Obrajii îi erau roșii și plini de pete și continua să-și frece punctul dureros de pe braț.

— Cel puțin de data asta nu poți să mă faci mincinoasă. Acum am dovezi.

Am respirat sacadat, incapabilă să mă mai abțin.

— Crezi că eu am ales asta? Dacă ar fi fost după mine, din capul locului n-aș fi venit în Oraș. Niciodată n-am vrut să fiu aici.

Clara a ridicat din sprâncene.

— Atunci, de ce te măriți cu el? Eram acolo când te-a cerut. Nu te-a obligat nimeni să spui „da”.

Priveam la umbra mea de pe podea, gândindu-mă ce să-i spun. Deja știa destul cât să mă pârască. Adevărul n-avea cum să înrăutățească lucrurile.

— Deoarece aveau de gând să-l omoare - pe Caleb. Acceptând să mă mărit cu Charles era singura cale prin care puteam opri asta.

Clara a venit spre mine, cu capul lăsat într-o parte.

— Deci, ajută-mă să înțeleg. Dacă ai putea, ai pleca chiar acum din Palat?

— Sigur că da, am spus moale. Dar nu pot nici măcar să plec din camera mea. Oriunde m-aș duce, cineva mă urmărește. Când voi ieși în hol, Beatrice mă va aștepta acolo cu soldatul de lângă salon. Charles mă însoțește la fiecare masă.

Am aruncat o privire spre fereastra ei, care era ușor întredeschisă, perdelele fâlfâind ușor în vânt.

— N-ai observat că nu sunt niciodată singură?

Stăteam acolo, în încăperea tăcută, uitându-ne una la cealaltă. Părea mai plină de speranță decât fusese în ultima vreme. M-am îndreptat de spate, dându-mi seama că, la urma urmelor, aveam ceva să-i ofer.

— Deci dacă vrei să-i spui despre acest mesaj lui Charles, am continuat, sau Regelui, sau mamei tale, bine. Într-o săptămână mă mărit cu Charles și asta va fi tot. Dar dacă vrei să plec, aceste mesaje sunt singura mea șansă.

Vedeam cum se gândea, cântărind ce avea de câștigat dacă m-ar fi dat de gol prin comparație cu ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi evadat. A strâns din buze.

— Tu nu-l iubești pe Charles? M-a întrebat.

Privirea ei era limpede atunci când s-a întâlnit cu a mea, nu mai exista nici un resentiment.

— Nu, am spus. Nu-l iubesc.

S-a dus spre o pușculiță în formă de purcel aflată pe noptiera ei. Vopseaua era ciobită pe alocuri, și un ochi era șters complet. A ridicat-o cu un zâmbet pe buze.

— O am de când aveam trei ani, a spus, ridicând din umeri. Nu m-aș fi mutat în Oraș fără ea.

A răsturnat-o și a scos dopul de plută de dedesubt. Bucata ruptă de ziar era înăuntru, cu scrisul meu pe margini. Mi-a dat-o înapoi.

— Ai cuvântul meu. Nu voi spune nimănui.

Am rupt hârtia bucățele și le-am îndesat în buzunarul puloverului. Mi-o dăduse înapoi. Spusese că n-avea să mă părăscă. Și n-avea nici un motiv s-o facă – asta ar însemna ca eu să nu părăsesc niciodată Palatul. Mi-a deschis ușa, iar eu am ieșit pe hol, răsucind bucățelele în buzunar, în sfârșit respirând.

În seara aceea n-am putut mânca. M-am așezat la masă, gândindu-mă la calea aflată în închisoare. Îmi vedeam rana de pe frunte, un soldat trăgându-i altă lovitură la spate, răsucindu-i fără milă brațul. Aveau nevoie de nume. Știam că așa era. Era doar o chestiune de timp înainte ca ei să renunțe dându-și seama că nu vor obține niciodată informațiile de care aveau nevoie. Cât timp mai aveam înainte să-l omoare?

— Ce s-a-ntâmplat, draga mea? M-a întrebat Regele, aruncând o privire spre farfuria mea. Vrei altceva? Putem să-i cerem bucătarului-șef să-ți prepare orice îți dorești.

Și-a pus mâna pe brațul meu. Întregul corp mi s-a încordat la atingere.

Am respirat adânc, încercând să-mi calmez vocea.

— Nu mi-e foame, am spus.

Îmi era greață de puiul prăjit din farfurie.

Masa era plină. Clara și Rose ședeau alături de Șeful Finanțelor. Clara ciripea veselă cu el, privirea ei fixând-o pe-a mea în timp ce-l

bombarda cu întrebări în legătură cu o nouă afacere. Charles stătea lângă mine, vorbindu-i lui Reginald, Șeful Presei, despre o inaugurare viitoare din Oraș.

— Mă bucur că vă înțelegeți atât de bine.

Regele a dat ușor din cap spre Charles.

— Întotdeauna am considerat că vă veți înțelege.

Mi-a strâns mâna, apoi s-a întors la farfuria lui.

Am simțit o nevoie imperioasă de a lua paharul cu apă și de a i-l arunca în față. De a-mi înfige furculița în mâna lui. Mințise. Crezuse că nu voi afla niciodată, că aveam să merg în alaiul de nuntă cu pas ușor, mulțumită să-mi imaginez că, undeva în sălbăticie, Caleb era viu. Regele s-a ridicat de la masă, dând semnalul că era gata să plece. Am pipăit bucata de hârtie din buzunarul jachetei, trecându-mi degetele peste colțurile îndoite pentru a mă alina. După conversația mea cu Clara, mă dusesem înapoi în salon și-mi alesesem o rochie de mireasă. O alesesem pe prima pe care o încercasem, fără să mă mai deranjez să mă uit în oglindă pentru a vedea cum îmi venea. Am urmat-o pe Beatrice înapoi în apartament, dar m-am oprit în salonul de deasupra pentru a arunca bucățile de ziar în foc, urmărind cum reclama și mesajul se răsuceau în flăcări. Apoi m-am așezat la biroul meu și am scris.

Am fost atentă la fiecare cuvânt ales, găsind soluția, astfel încât codul să poată fi aplicat în sens invers, de la sfârșitul textului spre început, folosind fiecare a noua literă. Mi-a luat două ore să rearanjez, să mut cuvintele și propozițiile până când am reușit ceva. Articolul era o scrisoare formală către poporul Noii Americi, o misivă despre marea onoare de a le fi Prințesă. Vorbeam despre apropiata nuntă, marea mea bucurie legată de acest eveniment, și cum îl întâlnisem pe Charles la Palat cu câteva săptămâni înainte. L-am recitat, insistând asupra cuvântului dragoste. Mi s-a făcut rău de la stomac. Mă tot gândeam la Caleb, singur în închisoarea rece, cu pielea plină de cruste însângerate.

Mesajul spunea: ne ptm întini? Nu ma e tmp. Aș fi vrut să am mai multe de oferit - un plan, o promisiune că puteam să-i asigur libertatea lui Caleb. Dar, dacă l-aș fi înfruntat pe Rege în legătură cu minciunile, atunci ar fi știut că aveam o legătură în afara Palatului, care-mi spunea unde se află Caleb. Tot ce făceam ar fi devenit din nou suspect, și tot ce făcusem în ultimele săptămâni pentru a-i câștiga încrederea s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

— Ai vrea să mergem jos, în piață, să mâncăm un desert? M-a întrebat Charles în timp ce mă ajuta să mă ridic de pe scaun.

Fusese mai tăcut în ultimele zile, părând stânjenit de conversația noastră. Clara ieșise cu Șeful Finanțelor și privise spre mine.

Am scos hârtia împăturită din buzunar.

— De fapt, aș vrea să vorbesc cu Reginald.

Acesta s-a întors când și-a auzit numele.

— Pentru ce? M-a întrebat Regele.

El și Charles au venit lângă mine, încăperea părând mai mică în prezența lor. Șeful Educației își făcea de lucru pe lângă ușă pentru a trage cu urechea.

Am respirat adânc.

— Aș dori să mă adresez pentru prima dată poporului Noii Americi. Mă aflu aici, pe vecie, Prințesa lor. Aș vrea ca măcar să știe cine sunt.

Nu m-am uitat la Rege. L-am ignorat pe Charles. În schimb, nu mi-am luat ochii de la Reginald în timp ce-i înmânam bucata de hârtie.

— Presupun că e-n regulă, a zis Regele, pe un ton ușor nesigur. Atâta timp cât în text nu există nimic de obiectat, Reginald.

Reginald a apucat hârtia cu degetele și a început să citească. S-a încruntat la câteva rânduri, și s-a relaxat la altele. Mi-am înghițit nodul din gât, cuprinsă de panică. N-are cum să știe, am gândit eu, n-ar avea cum să-și dea seama. Și totuși, amintirea acelei nopți în casa lui Marjorie și Otis a revenit. Am văzut cum îi tremurau mâinile lui Marjorie ținând radioul, întrebările ei, atât de imperioase, în timp ce Otis arunca farfuriile în plus sub chiuvetă. „Ce cod ai folosit?” am auzit-o întrebându-mă, apoi sunetul acelei prime fatale împușcături.

Gânditor, Reginald a strâns din buze.

— Ești sigură că vrei să tipăresc asta?

Ne uitam fix unul la celălalt. Regele s-a apropiat de noi, privind peste umăr pentru a vedea conținutul. Am expirat, încercând să-mi reduc bătăile inimii.

— Sunt, am zis în cele din urmă.

Reginald a zâmbit și i-a dat hârtia Regelui.

— E minunat, a spus el.

S-a înclinat ușor, pentru a-și arăta respectul.

— Poporul va fi încântat să citească asta în ziarul de mâine.

Generația de aur era ținută într-un fort la nord est de drumul principal, o secțiune închisă în interiorul Orașului, care fusese cândva un club country. Pajiștile acestuia fuseseră transformate în grădini, iar heleșteiele mari erau folosite drept rezervoare. Clădirile masive din piatră adăposteau acum dormitoarele copiilor, sufrageria și școala. Am parcat pe aleea lungă. De jur-împrejur se găseau soldați cu puștile în mână.

— Prințesă Genevieve! A strigat o voce din spatele meu, în timp ce eu pornisem spre ușile din sticlă. Prințesă, aici, vă rog!

Fotografa lui Reginald ieșise din mașină cu o cameră în mâini. Femeia butona neîntrerupt, pozând fiecare pas pe care îl făceam, Regele aflându-se numai la câțiva metri în spate.

N-am reușit să zâmbesc. În schimb, m-am uitat fix în obiectiv, gândindu-mă la Pip, la Ruby și la Arden. Eu sugerasem această vizită. Voiam să văd unde stăteau copiii, să-i întâlnesc, să cunosc condițiile

vieții lor de zi cu zi. În ziarul din ziua următoare avea să apară un amplu articol despre fosta elevă devenită Prințesă – fata care îi înțelegea pe voluntari mai bine decât oricine altcineva. Plănuisem să-i mai dau lui Reginald o scrisoare, un alt mesaj pentru disidenți. Și acum, că venise ziua, iar în fața mea se afla clădirea din piatră, era dificil să mai fac fie și un singur pas.

— Cred că vei fi încântată, mi-a zis Regele când am ajuns la ușă. Reginald venea după noi, împreună cu trei soldați înarmați.

— Sacrificiile făcute de acele fete nu au fost în zadar. Copiii sunt crescuți cum se cuvine.

Am încercat să zâmbesc, dar mă încerca un sentiment de neliniște. Trecuseră trei zile de când fusese publicată scrisoarea mea în ziar. Oamenii scriseseră lăudându-mi cuvintele și exprimându-și entuziasmul pentru apropiata mea căsătorie cu Charles. Cu fiecare scrisoare livrată la Palat, Regele devenea tot mai blând. Râsul lui răsuna mai des pe holuri. Cuvintele lui erau mai amabile, mai pline de entuziasm, în timp ce se relaxa în propria-i minciună. Caleb încă era închis. Eu urma să mă căsătoresc cu Charles. În lumea lui, totul era în regulă.

— Vă așteptam, Prințesă, a spus o femeie îmbrăcată într-o uniformă albă.

Era cu numai câțiva ani mai tânără decât profesoarele de la Școală, având pielea ca hârtia creponată. Pe guler avea prins un mic blazon al Noii Americi.

— Eu sunt Margaret, șefa centrului.

— Vă mulțumesc că ne-ați primit, i-am spus. Mi-am petrecut întreaga viață la una dintre aceste Școli. Simțeam nevoia să vin aici să văd cu ochii mei.

Am pășit în holul de marmură, pereții acestuia reverberând sunetele copilașilor. În foaiet, pe o masă rotundă, uriașă, se găsea un buchet înalt de un metru, cu flori aplecate în toate direcțiile, umplând aerul cu miros de crini.

Și-a împreunat palmele în timp ce mă conducea spre o ușă aflată pe peretele din spate.

— Am muncit din răspuțeri în ultimii ani pentru a ne asigura că avem cei mai buni doctori, că sunt foarte bine îngrijiți copiii. Ne asigurăm că au parte de exerciții fizice adecvate și că li se oferă o dietă echilibrată.

Regele și Reginald mergeau în spatele meu, în timp ce eu priveam holul larg. Reginald și-a scos carnetul din buzunarul de la costum și a notat ceva. Copilașii erau așezați pe covor, manevrând mașinuțe din plastic și construind turnulețe din cuburi. În colț, ședea o femeie de vârsta lui Margaret, cu o fetiță a cărei fețișoară era umflată și brăzdată de lacrimi, pe care o mângâia pe spate în timp ce aceasta plângea.

— Acesta este cel mai mare spațiu de joacă, ne-a informat Margaret. Cândva era una dintre încăperile în care se țineau recepții. În timpul zilei, îi ținem aici pe copii, sperând că cetățenii vor veni să arunce o privire. Cu puțin noroc, în următoarele luni, mulți dintre acești copii vor fi adoptați.

O fetiță cu codițe aurii a venit legănându-se spre noi, cu fundulețul mare din pricina scutecului. S-a uitat la noi cu ochii ei verzi ca marea.

— Ea e Maya, a spus Margaret. Are doi ani și jumătate.

M-am uitat la fețișoara ei, la năsucul ei dulce și la obrăjorii bucălați și îmbujorați. I-am atins mânuța, iar degețelele ei le-au apucat pe ale mele, zâmbetul ei dezvelind doi dinți.

— E o scumpă, nu-i așa? A întrebat Margaret.

În spatele nostru, am auzit declicul aparatului de fotografiat.

În timp ce mă uitam fix în ochii ei, nu mă puteam gândi decât la Sophia în încăperea aceea îngrozitoare, privirea ei întâlnind-o pe a mea în timp ce mă uitam prin geamul murdar de noroi. M-am gândit la fata care țipa, cu încheieturile strâns legate până când a liniștit-o doctorița cu o injecție. Fiecare dintre acești copii provenea dintr-o fată asemenea prietenelor mele. Poate că mama Mayei stătuse lângă mine în sala de mese a Școlii. Poate că fusese una dintre acele fete pe care le admiraserăm eu și cu Pip, mai înaltă decât celelalte, cu coada ei lucioasă legănându-se înainte și-napoi în timp ce trecea cu o tavă în mână.

— Nădăjduim că și cei care nu vor fi adoptați vor crește fericiți și sănătoși, simțind că au fost întotdeauna iubiți, a continuat Margaret.

S-a dus spre o ușă laterală și a descuiat-o.

Am pornit pe o cărare pietruită, care străbătea un câmp de porumb, la care lucra un grup de fermieri, spre o clădire aflată dincolo de rezervor.

— Acești copii vor deveni cetățeni responsabili ai Noii Americi. Vor iubi această țară și-și vor cunoaște locul pe care-l au în asigurarea viitorului acesteia, a adăugat Regele. Cu fiecare copil care se naște, numărul nostru crește. Devenim mai puțin vulnerabili. Suntem tot mai aproape de a deveni din nou acea națiune puternică de altădată.

Am urcat treptele din piatră, iar Margaret a descuiat o a doua ușă, conducându-ne într-o altă încăpere largă. Doicile se învârteau printre zeci de pătuțuri de plastic. Bebelușii erau bine înfășați. Li se vedeau doar fețișoarele rotunde, roz.

— Aceștia sunt cei mai recent sosiți, a adăugat Margaret.

Un membru al personalului se plimba în jos și-n sus printre șirurile de pătuțuri, legănând un bebeluș înfășat într-un scutec albastru-închis.

— Prințesă, ați vrea să țineți unul în brațe?

— Da, a răspuns Reginald în locul meu. Ar fi drăguț să facem o fotografie pentru ziar.

Margaret s-a năpustit în încăpere și a trecut printre pătuțuri, alegând un bebeluș adormit înfășat într-un scutec roșu. Era o fetiță. A ridicat-o și mi-a pus-o în brațe. Am simțit un nod în gât privind micuța ființă care, fără îndoială, fusese expediată într-un camion, călătorind kilometri întregi spre această încăpere rece, așteptând ca o familie să o vrea.

Era adevărat că această clădire era altfel decât mi-o imaginasem. Mai curată, mai luminoasă, mai fericită. Fiecare etaj era plin de membri ai personalului care le vorbeau copiilor în șoaptă, care-i mângâiau cu blândețe pentru a-i împiedica să plângă. Dar eu nu mai puteam să mă uit la nimic – la pătuțurile și suzetele din plastic și la păturicile croșetate – fără să mă gândesc la prietenele mele.

— Prințesă, aici! M-a strigat fotografa lui Reginald. Zâmbiți!

Am privit în obiectiv și mi-am amintit mesajul, o adevărată alinare. Disidenții trimiseseră vorbă în ziar în următoarea zi după ce fusese publicat articolul meu, scriind un răspuns sub numele familiar de Mona Mash. Era o scrisoare lungă, plină de înflorituri, o istorisire a paradei de un sentimentalism exagerat, văzută prin ochii unei femei. Ea vorbea de bucuria ei legată de căsătoria regală, speculând despre cele mai bune locuri în care să stai pentru a urmări procesiunea, îmi luase o zi întreagă să-mi dau seama de sensul acestuia. Recopiind cu grijă literele în aproape cincizeci de feluri diferite, în cele din urmă am descoperit mesajul criptat: „Avem un om de legătură în închisoare. S-a stabilit un plan care ar trebui să-i asigure eliberarea. Un tunel e gata.”

— la te uită cât de drăguță ești, a exclamat Regele în timp ce eu țineam copilul în brațe.

Fotografa continua să facă poze, captând lumina dimineții care se strecura printre jaluzele. Chipul fetiței era liniștit. A întredeschis ochii cenușii, țuguindu-și ușor buzele. N-am simțit sentimentul matern și nici vreo căldură copleșitoare în piept. Nu puteam să mă gândesc decât la viitorul meu, la ce avea să se întâmple săptămâna viitoare. Era doar o chestiune de timp, îmi tot spuneam. Se apropia sfârșitul.

Margaret a luat bebelușul din brațele mele și l-a pus înapoi în pătuț.

— Aș vrea să vă mai arăt ceva, a zis ea, luând-o spre ușă.

Am urmat-o pe scări, Regele ținându-și o clipă mâna pe umărul meu.

— Aceștia copii vor duce vieți adevărate în Oraș. Chiar și cei care nu sunt adoptați se vor descurca mult mai bine decât orice alt copil de dincolo de ziduri. Sunt crescuți aici, unde li se oferă o educație adecvată, a zis el blând. Sunt îngrijiți. Sacrificiul mamelor lor a fost pe deplin încununat.

— Acum înțeleg, am mințit eu, vorbele rămânându-mi în gât. Totul are un sens.

Margaret străbătea cu pași mari cel de-al doilea etaj. Reginald, fotografia lui și cei doi soldați o urmau. Pentru o clipă, eu și Regele am rămas singuri în cadrul ușii.

El s-a întors spre mine, punându-și iar mâna pe umărul meu.

— Știu că nu ți-a fost ușor, a spus el, lăsându-și capul în jos pentru a-mi întâlni privirea. Dar îți mulțumesc pentru efortul pe care-l faci. Consider că te vei bucura cu adevărat de viața de aici, alături de Charles. E nevoie de timp pentru a te adapta.

— Devine mai ușor, am spus, fără să-l privesc în ochi.

Era primul lucru pe care-l spuseseam și care conținea frânturi de adevăr. Lucrurile mi se păreau mai ușoare de când descoperisem mesajul din ziar. Vedeam o ieșire din această lume și mă îndreptam spre ea, constant, zi după zi. Mai trebuia să postez un singur mesaj în ziar, un răspuns la vizita mea la centru, care avea să conțină schița unui plan. Dacă Harper și Curtis puteau da o mână de ajutor la eliberarea lui Caleb, l-aș fi întâlnit în dimineața nunții. Cu Orașul aflat într-o asemenea fierbere, aveam cele mai mari șanse să evadăm.

Beatrice îmi dăduse cuvântul că mă va ajuta. Avea să părăsească apartamentul meu pentru o perioadă îndelungată de timp, descuind ușa spre scara estică pentru a-mi permite accesul. Îmi petrecusem zilele urmărind-o pe Clara, așteptând ca ea să-mi divulge secretele față de Charles sau de Rege. Nevăzând nici un semn de trădare, i-am solicitat ajutorul. Ea avea să creeze o diversiune destinată soldatului postat la ușa mea, astfel încât eu să pot fugi fără să fiu observată. Am încercat să nu mă simt ofensată de cât de fericită era că aveam să părăsesc Orașul pentru totdeauna.

În timp ce străbăteam holul, Regele continua să-și țină mâna pe umărul meu.

— Acestea sunt birourile noastre de adopție, a spus Margaret.

A bătut la una dintre uși, și o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un costum bleumarin, a răspuns. Au schimbat câteva cuvinte, iar femeia s-a dat înapoi, lăsându-ne să intrăm. În fața unui birou ședea un cuplu. Erau puțin mai în vârstă decât Beatrice, în părul lor fiind vizibile primele fire cărunte. S-au ridicat amândoi când ne-au văzut pe Rege și pe mine, bărbatul făcând o plecăciune și femeia o reverență.

— Aceștia sunt domnul și doamna Sherman, a zis Margaret, arătând spre cuplu. Își întemeiază o familie.

— Felicitări, am spus, privind-le chipurile.

Ochii femeii erau roșii și umezi. Bărbatul strângea în mâini o șapcă, îndoindu-i cozorocul subțire din bumbac.

— Vor să adopte doi copii, a continuat Margaret. Procedurile au demarat în urmă cu o lună, iar astăzi este ziua în care îi vor lua acasă.

— Două fetițe - gemene.

Doamna Sherman a zâmbit, dar chipul ei părea îndurerat, fruntea ridată de griji.

— Pentru noi e un adevărat vis.

Soțul ei a cuprins-o pe după umeri și a strâns-o ușor.

— Când am lansat programul, am avut în vedere cupluri asemănătoare vouă, a spus Regele. Oameni care voiau o a doua șansă în viață, după molimă. Acest program a fost destinat creșterii Noii Americi, în timp ce le permitea oamenilor să experimenteze iarăși bucuria de a avea o familie. Vă dorim noroc.

— Asta înseamnă mult, a spus blând bărbatul, înainte să-și sărute soția pe frunte.

Nu purta uniformă, ceea ce m-a făcut să cred că era membru al clasei de mijloc. Unii lucrau în birouri, alții conduceau afaceri în mallul Palatului sau în clădirea de apartamente de pe bulevard. Hainele lui erau ușor uzate, tivurile fuseseră cârpite, iar cămașa avea o mică gaură, deasupra cotului.

Margaret a făcut un pas în lateral, conducându-ne spre hol, iar ușa s-a închis cu un declic. Când ne-am îndepărtat câțiva pași, ea s-a întors spre noi.

— E dificil, a spus ea pe un ton scăzut. Doamna Sherman și-a pierdut întreaga familie în timpul molimei - soțul și doi copii, unul având numai un an și patru luni. Domnul Sherman și-a pierdut soția. Acum, că timpul a trecut, iar ei s-au mutat în Oraș, s-au recăsătorit și vor să-și întemeieze o familie. Dar știți dumneavoastră, asta redeschide rănilor.

Regele era tăcut.

— Desigur, a spus el după o pauză lungă. Cu toții înțelegem asta.

Am coborât scările în tăcere, sunetul pașilor noștri având ecou în pereții reci. Când ne-am întors în foaiorul principal, i-am spus la revedere lui Margaret, aparatul de fotografiat declanșându-se în timp ce dădeam mâna cu ea. L-am lăsat pe Reginald la intrarea principală, mâzgăind ceva în carnețel. M-am gândit la acel bebeluș, la fețișoara lui, la felul în care deschisese ochisorii și mă privise pentru o clipă. După ce plecam din Oraș, n-aveam să mă mai întorc niciodată. Regele avea să mă urmărească, iar Caleb și cu mine aveam să fim fugari pe vecie. Nu puteam să mă întorc la Școli. N-aveam să mă reîntorc niciodată la Pip sau la Arden. Ele aveau să fie închise în continuare în acea clădire, copiii lor expediați către acest centru steril. Am văzut din nou chipul lui Ruby, ochii ei sticloși când s-a aplecat peste gard.

Înainte să plec, trebuia să le trimit vorbă.

Am pornit în jos pe scări, învăluită de căldura zilei. Soarele îmi ardea ochii, părând mai strălucitor, mai aspru chiar, reflectat fiind de clădirea de gresie.

— Tată, am spus, conștientă de cuvântul pe care-l evitasem atât de mult timp.

Regele și-a ridicat capul. Mașinile trăsese ră pe aleea circulară. Soldații se aliniaseră pentru a ne însoți.

— Aș vrea să vizitez fosta mea Școală, fie și măcar să le văd pe fetele mai mici de acolo. Vreau să merg acolo pentru ultima dată.

Reginald și echipa se urcaseră în cea de-a doua mașină, în timp ce soldații stăteau în stradă și ne așteptau.

— Nu știi dacă e bine să faci asta. Trebuie să te pregătești de nuntă și s-ar putea să-ți readucă...

— Te rog, am insistat. Vreau să o mai văd pentru ultima dată. Am petrecut doisprezece ani din viață acolo. Pentru mine este important. În plus, aș putea să le vorbesc elevilor în calitate de Prințesa Noii Americi.

Am încercat să mențin tonul vocii neutru. Soldații ne priveau cu toții, așteptându-ne să coborâm treptele. Pe stradă, câțiva oameni se opriseră să vadă spectacolul: Regele și fiica lui reluându-și activitatea în Oraș.

A venit lângă mine și și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Presupun că nu e o idee rea, a spus el. Mi s-a adus la cunoștință că fetele au fost foarte nedumerite de dispariția ta bruscă.

Ne-am strecurat în mașina răcoroasă și-i simțeam greutatea mâinii pe umeri.

— Da, a spus el. Dar va trebui să trimitem soldați cu tine. Și ai s-o iei și pe Beatrice.

Am zâmbit, primul zâmbet adevărat din acea zi.

— Mulțumesc, i-am spus, în timp ce mașina pornea înapoi spre Palat. Mulțumesc, tată, mulțumesc.

Ploaia se scurgea pe ferestrele jeepului în mici pârlăiașe șerpuitE. Beatrice stătea lângă mine, ținându-și mâna peste a mea, în timp ce în fața noastră se întindea sălbăticia întunecată. Examinam împrejurimile: casele peste care crescuse iedera, drumul stricat care șerpuia kilometri întregi, punctat cu portocaliul conurilor care delimitau zonele de trafic rutier. Pe marginea autostrăzii zăceau abandonate mașini, cu rezervoarele lăsate deschise de către călătorii care încercaseră să extragă combustibilul. Totul îmi părea cunoscut, având sentimentul că mă aflam acasă - mai mult decât m-aș fi simțit la Palat, în apartamentul meu, la Școală.

— N-am mai văzut asta de aproape zece ani, a zis Beatrice. E mai rău decât îmi aminteam.

Pe scaunele din față ședea două femei-soldat. Șoferița, o fată blondă cu un semn din naștere pe obraz, scruta orizontul, urmărind dacă se vedeau semne ale existenței vreunei bande.

— Ce-mi place, am rostit în șoaptă, privind țintă la florile sălbatice de culoare purpurie care se ițeau printre crăpăturile unei vechi parcări.

În depărtare, se profila o fabrică uriașă, pe fațada căreia, cu litere șterse, scria home depot.

Călătoream de câteva ore, dar timpul trecea repede. Copacii își împleteau crengile, înălțându-se spre cer. Printre roțile bicicletelor crescuseră flori, iar ploaia se aduna în hârtoape formând băltoace. Celălalt Jeep se afla imediat în urma noastră, cățărându-se pe aceleași movile pe care ne cățăraserăm și noi, încetinind când încetineam și noi, supraveghindu-ne din spate.

Curând aveam să intrăm din nou în pădure. Barăcile și magazinele abandonate aveau să ne asigure un acoperiș deasupra capetelor când eu și Caleb aveam să ne-ndreptăm spre est, îndepărtându-ne de Oraș, de Școli și de lagăre. Planul începuse să fie pus în practică. În dimineața nunții mele, în timp ce voi merge pe străzile aglomerate ale Orașului, amestecându-mă cu mulțimea, disidenții vor colabora cu persoanele de contact din închisoare pentru a-i asigura eliberarea lui Caleb.

Apoi vom trece prin tunel, părăsind orașul, și vom aștepta. Vom trăi în partea estică a țării, unde pământul nu prea este vizitat de soldați. Vom menține legătura cu Cărarea, până când disidenții se vor fi mobilizat, până când următoarele etape vor fi fost planificate. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, aveam senzația unui scop, cel al controlului. Viitorul nu era doar o înșiruire de dineuri și cocktailuri și discursuri publice, de minciuni rostite cu un zâmbet fals, încordat.

— Acolo e, a spus femeia-soldat de pe locul din dreapta, arătând spre zidul înalt din piatră.

Aceasta era mai scundă decât cealaltă, și își ținea mitraliera în poală. Regele trimisese cele câteva trupe de femei să ne însoțească, știind că Directoarea Bums n-ar permite niciodată accesul bărbaților în fort.

Beatrice m-a strâns de mână.

— Înainte de molimă, acestea erau centre de detenție pentru tineri.

A arătat spre sârma ghimpată de pe acoperiș.

— Existau celule pentru copiii care comiseseră diverse infracțiuni.

Ploaia răpăia pe mașină. Când am ajuns la zid, soldații au făcut schimb de documente cu femeile-paznic din față, ale căror uniforme erau îmbibate de apă. După câteva minute, ni s-a permis accesul. Jeepul a tras în fața clădirii din piatră, unde luasem masa timp de doisprezece ani.

Odată aflată în interior, bucuria călătoriei a dispărut. Am privit lung, dincolo de lac, la clădirea fără ferestre, locul unde erau închise

împreună Pip, Ruby și Arden. Stomacul mi se revolta. Am privit spre tufișurile de lângă sala de mese, cele sub care se afla șanțul. Era exact locul unde o găsisem pe Arden în noaptea în care ea evadase. Atunci când mi-a spus adevărul despre Absolvente.

Trecutul mă înconjură - Școala, pajiștea, lacul, toate amintindu-mi de viața de dinainte. Prin perdeaua de ploaie am reușit să depistez fereastra bibliotecii de la al patrulea etaj, unde eu și Pip stătuserăm să citim, oprindu-ne uneori pentru a privi vrăbiuțele de-afară. Mărul încă se afla acolo, dincolo de fort. Obișnuiam să ne întindem sub el în lunile de vară, bucurându-ne de umbră. Din pământ, acolo unde obișnuiam să ne jucăm cu potcoavele, răsărea țărâșul din metal. Odată m-am împiedicat de el, vârful lui despicându-mi gamba.

— Am un presentiment... a început Beatrice, privind lung prin geamul ud.

Femeile-soldat au ieșit din Jeepuri pentru a vorbi cu paznicii Școlii.

— ... că poate... Cine știe, nu?

N-a trebuit să continue. În acea dimineață, îmi pusese întrebarea, fragmentată, dacă nu cumva fiica ei s-ar fi putut să fie la Școală. Era posibil, dar mai degrabă improbabil. Mă îndoiam că Regele i-ar fi permis să mă-nsoțească dacă fiica ei s-ar fi aflat aici, iar eu nu-mi aminteam de nici o fată pe nume Sarah. Îi spuseseam toate acestea, dar acum înțelegeam că nu-și putea lua gândul de la asta, deoarece, pe toată durata călătoriei privise pe geam, răsucindu-și emoționată o șuviță de păr.

— Întotdeauna există o șansă, i-am spus eu, strângându-i mâna. Putem spera.

Am privit pe geamul lateral, la silueta care venea spre noi. Stătea sub o umbrelă neagră, imensă, haina de ploaie trecându-i de genunchi. Chiar și de la zece metri aș fi recunoscut-o, pașii ei ușor inegali, maxilarul pătrățos, părul pe care și-l purta întotdeauna într-un coc împletit.

Directoarea Bums.

S-a apropiat de portiera Jeepului, privindu-mă lung prin ploaie. O femeie-soldat a deschis portiera și m-a ajutat să cobor.

— Prințesă Genevieve, a spus Directoarea, cu vocea lentă și fermă, insistând asupra noului meu titlu. Cât de drăguț din partea dumneavoastră să ne onorați cu prezența.

A scos o altă umbrelă și a deschis-o încet.

— Bună ziua, doamnă Directoare, am spus, în timp ce femeia-paznic o ajuta pe Beatrice să coboare. E o încântare să mă aflu aici.

Îmi țineam capul sus, umerii drepți, fiind atentă să nu arăt groaza pe care o simțeam. Uram faptul că ea avea acest efect asupra mea, chiar și-acum, când nu mă mai afluam sub supravegherea ei.

Beatrice a luat umbrela și a ținut-o deasupra noastră. Prezența ei lângă mine mă alina.

— Ea e Beatrice, am spus, și am pornit spre sala de mese. Va rămâne peste noapte cu mine.

— Așa mi s-a spus, a zis Directoarea Bums, privind drept înainte. Au pregătit un dormitor la etaj pentru dumneavoastră două, precum și unul pentru însoțitoarele dumneavoastră înarmate. Nu e nimic elegant, ci doar aceleași paturi în care ați dormit când ați fost aici. Sper că paturile noastre nu vă vor face să vă simțiți prea ofensată.

Fiecare cuvânt era încărcat de răutate. N-aveam ce să-i răspund.

A deschis ușa clădirii și, cu un gest, ne-a invitat să intrăm. În hol era liniște, cu excepția bâzâitului generatoarelor. Mi-am scuturat apa de pe picioare în timp ce ne atârnam hainele în vestiar.

— Fetele vă așteaptă în sala de mese principală, a continuat Directoarea. Cred că vă imaginați cât de dezorientate s-au simțit când ați dispărut în seara de dinaintea absolvirii. Mai întâi Arden, apoi dumneavoastră. Au pus multe întrebări, mai alese cele mai tinere.

— Înțeleg.

— Tatăl dumneavoastră m-a contactat în legătură cu această vizită. Mi s-a spus că în seara aceasta le veți vorbi despre valorile educației dumneavoastră și despre îndatoririle regale din Noua Americă. Și că le veți da asigurări acestor tinere femei despre darul care li s-a făcut fiind primite aici.

— Corect, am spus, simțind cum mă înroșeam la față. Acestea sunt toate fetele din Școală?

I-am aruncat o privire lui Beatrice.

— Da, a spus Directoarea, răsucindu-se pe călcâie. Deci, putem începe? Nu mai e decât o oră până ce se dă stingerea.

Ne-am deplasat pe același coridor cu dale de gresie pe care-l străbătusem de sute de ori înainte, braț la braț cu Pip și cu Ruby atunci când mergeam la micul dejun, la prânz și la cină. Într-o seară, târziu, ne-am strecurat înapoi, încercând să furăm niște budinci de la bucătărie, când Ruby a țipat, jurând că peste picioare îi trecuse un șobolan. Am alergat cu toatele înapoi spre dormitor și nu ne-am oprit până când nu ne-am cățărat grămadă în patul meu și ne-am tras pătura peste cap.

Beatrice își frământa mâinile. Mi-am pus mâna pe spatele ei pentru a o liniști, dar n-a fost de folos. Pe sub pulover i se simțea fiecare respirație scurtă și precipitată. În cele din urmă, am ajuns în sala principală, o încăpere uriașă, cu mese din metal fixate în podea. Peste o sută de fete erau așezate, toate în vârstă de peste doisprezece ani. Cele mai mici probabil că fuseseră aduse de către părinții lor, care acum locuiau în Oraș – părinți ca Beatrice, care crezuseră că fetele lor vor avea parte de un trai mai bun. Cele mai mari erau orfane ca și mine.

Când m-au văzut, s-au îndreptat de spate, tăcând brusc.

— Toate o cunoașteți pe Prințesa Genevieve, a rostit Directoarea Bums, vocea ei fiind lipsită și de cel mai vag entuziasm. Vă rog să vă ridicați și să-i prezentați respectele voastre.

Fetele s-au ridicat și au făcut o reverență în același timp. Purtau aceleași pulovere pe care le purtaserăm și noi zilnic când locuiam aici, cu blazonul Noii Americi țesut pe partea din față.

— Bună seara, Alteța Voastră Regală, au spus ele la unison.

În față, am recunoscut o față cu părul negru din clasa a unsprezecea. Cântase în formație în seara de dinaintea absolvirii, muzica plutind în aerul de deasupra lacului.

Le-am făcut semn să se așeze.

— Bună seara, am spus, iar vocea mi-a răsunat în încăpere.

Am privit mulțimea, recunoscând chipurile câtorva dintre elevele care fuseseră în ani mai mici. Seema, o față cu ochi negri și cu un ten de culoarea migdalei, mi-a făcut un semn discret cu mâna. Ea obișnuia să o ajute pe Profesoara Fran la bibliotecă, verificând învechitele cărți de istoria artei pe care eu le iubeam. Întotdeauna își cerea scuze pentru volumele lipsă.

— Vă mulțumesc că m-ați invitat. Vă recunosc pe multe dintre voi. Pentru mulți ani, acest loc a fost casa mea. Aici m-am simțit în siguranță și iubită.

Directoarea Bums și-a încrucișat brațele la piept, urmărindu-mă din cealaltă parte a încăperii. Lângă ea stătea Beatrice, făcându-și de lucru cu nasturii de la rochie, cercetând mulțimea, studiind chipul fiecărei fete, uitându-se cu atenție la fiecare față.

— Știu că plecarea mea de la Școală a produs o confuzie printre voi. Dar acum ați auzit veștile din Oraș - tatăl meu este Regele, iar eu sunt Prințesa Noii Americi.

Auzind asta, fetele au izbucnit în urale. Stăteam acolo, încercând să zâmbesc, dar îmi simțeam fața împietrită. Stomacul mi se revolta, cina servită fiind în pericol.

— Am vrut să mă adresez direct vouă și să vă spun că în interiorul Orașului de Nisip nu va exista nici un alt reprezentant mai bun. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a pleda pentru nevoile voastre.

Era adevărat. Era destul de vag pentru a se preta la comentarii. Nu puteam să le mint, chipurile lor emoționate amintindu-mi de propriul meu chip, cu atâția ani în urmă.

— Mi s-a acordat suficient timp pentru studii. Printre altele am devenit artist, pianist, cititor, scriitor, printre multe altele. Profitați de asta.

Undeva în mulțime s-a ridicat o mână, apoi alta, apoi o a treia, până când un sfert dintre fete își ridicaseră mâinile, așteptând ca eu să le permit să vorbească.

— Cred că putem trece la întrebări, am spus.

E doar o chestiune de timp, îmi tot repetam, privindu-le chipurile. Tunelurile aveau să fie terminate, și restul armelor de contrabandă trecute prin ele. Curând, disidenții urmau să se organizeze. Trebuia doar să așteptăm.

Am nominalizat o fată scundă din spate, cu părul negru împletit.

— Care vă sunt îndatoririle în calitate de Prințesă? A întrebat ea.

Mi-am frecat degetele. Aș fi vrut să-i spun că mi se luase toată puterea încă din clipa în care pășisem în Palat, că Regele mă lăsa să vorbesc numai dacă era în favoarea regimului.

— Am vizitat o mulțime de oameni din Oraș, în diferite locuri, pentru a le spune despre viziunea Regelui pentru Noua Americă.

— Cine vă sunt prietenii? A întrebat o altă fată.

M-am întors spre Beatrice, care stătea lângă Directoarea Bums. Își mușca degetul în timp ce privea primul rând de fete, căutând-o pe Sarah. Nu reușeam să vorbesc, de-abia înregistrând vorbele fetei, „Vă rog, Prințesă?” Când Beatrice a ajuns la capătul șirului, mâinile au început să-i tremure, fața schimonosindu-i-se de durere. Apoi a început să plângă, lacrimile curgându-i atât de repede, încât n-a reușit să le oprească. În loc de asta, s-a întors și a ieșit în fugă, ștergându-și ochii cu mâneca.

N-am mai stat pe gânduri. Pur și simplu m-am năpustit pe hol, trecând de cele două femei-soldat care stăteau de-o parte și de cealaltă a ușii.

— Beatrice? Am strigat, pornind pe coridorul pavat cu gresie. Beatrice?

Dar nu se auzea decât sunetul propriei mele voci reverberând, repetând numele ei.

— Veți sta la etajul al treilea, a spus profesoara Agnes în timp ce urcam pe scări.

Din când în când, îi arunca câte o privire lui Beatrice, a cărei față era în continuare roșie și umflată.

— Mă bucur să te revăd, a adăugat ea.

Privirile ni s-au întâlnit.

Umerii Profesoarei Agnes se aplecau mereu în față cu fiecare treaptă, deplasându-se încet pe lângă mine, iar degetele ei noduroase strângeau balustrada. Ea fusese o prezență constantă în viața mea, chiar și după ce părăsisem Școala. Uneori, când Caleb mă mângâia și îi simțeam degetele pe piele, îi auzeam vocea. O urâsem, furia revenindu-mi pe măsură ce-mi aminteam tot ce spusese în timpul acelor ore, despre cum ne vorbise în legătură cu caracterul manipulativ al tuturor bărbaților, despre faptul că iubirea nu era decât o minciună, cea mai grozavă unealtă menită să le facă pe femei vulnerabile.

Dar acum părea atât de mică lângă mine. Era adusă de spate, făcând-o să pară că privește mereu în pământ. Respira greu și lent. Mă

întrebam dacă ea chiar îmbătrânise, sau dacă era din cauza timpului care trecuse, a lunilor petrecute în sălbăticie, care îmi permiteau să o văd cu alți ochi.

— Da, a trecut ceva timp, am spus eu.

M-am întins și am luat-o pe Beatrice de mână în timp ce urcam spre al treilea etaj. O găsisem ascunzându-se în dreptul ușii de la bucătărie, cu puloverul lipit de față, încercând să-și potolească suspinul. Sarah nu era acolo. N-aveam ce să-i spun, nu puteam face nimic, ci doar s-o strâng în brațe, să-i lipesc obrazul de pieptul meu în timp ce ea plângea. După câteva minute, m-am reîntors la fete și la Directoarea Bums, le-am răspuns la întrebări și le-am asigurat că prietena mea era bine și că se simțea puțin rău din cauza orelor lungi petrecute în Jeepul înăbușitor.

— Paznicii v-au adus bagajele.

Profesoara Agnes a intrat într-o încăpere din dreapta, străbătând-o și aprinzând felinarele de pe noptiere. Zgomotul cunoscut al elevelor umplea coridorul. Fetele se îngrămădeau spre baie pentru a se spăla pe dinți, râsul lor având ecou în pereți. Din baie a ieșit o Profesoară care s-a întors când m-a zărit. Ne-am privit lung, înainte ca pe fața ei să apară un zâmbet, care a dispărut atât de rapid, încât mă întrebam dacă nu cumva fusese doar în închipuirea mea. Era Profesoara Florence.

— Durează doar un minut, am spus, ridicând un deget spre Beatrice, care se așezase pe pat.

Profesoara Florence era îmbrăcată la fel, cu bluza ei roșie și cu pantalonii albaștri, cu părul grizonant, cârlionțat de la umezeală.

— Chiar mă întrebam dacă aveam să vă văd.

Am aruncat o privire rapidă pe hol și pe casa scării, să mă asigur că Directoarea Bums nu era prin preajmă.

— Sunteți bine?

Stăteam în hol, acolo unde stătusem de-atâtea ori, în acele seri când Ruby și cu mine așteptam la ușa băii să se elibereze o chiuvetă. Profesoara Florence a arătat cu mâna spre o ușă de la capătul coridorului, fosta mea cameră, și ne-am strecurat înăuntru. Era goală. N-a vorbit până când n-am fost singure și am închis ușa de metal în urma noastră.

— Sunt bine, a zis ea. Și tu la fel, sper.

Ochii ei îmi cercetau chipul.

N-am răspuns. Nu mă puteam abține să nu privesc prin cameră. Mutaseră paturile, astfel încât acestea erau înșirate de-a lungul unui perete. Toate trei erau nefăcute, pline de cărți uzate și de uniforme șifonate. Pe una dintre noptiere erau un carnețel plin cu mâzgălituri. Pe peretele de deasupra biroului era prinsă cu piuneze o hârtie pe care se vedeau desenate cu creion negru două fete, iar sub desen era scris cu

litere mari și dezlânate annika & bess: prietene pentru totdeauna. Dispăruseră toate urmele lui Pip, Ruby și ale mele.

— Sunt. Viața e foarte diferită în Oraș, am spus, ignorând nodul din gât.

— N-am știut că erai fiica Regelui, a început Profesoara Florence. Numai Directoarea Bums știa.

S-a așezat pe un pat îngust, degetele ei făcându-și de lucru cu pătura cenușie, aspră.

Mă întrebam dacă asta ar fi schimbat lucrurile – dacă ea m-ar fi ajutat să evadez în seara aceea, scoțându-mă pe ușa secretă din zid.

— Îmi închipui, am spus.

— Am auzit că Arden a fost adusă înapoi, că acum e de cealaltă parte a lacului. Știai? M-a întrebat ea.

M-am așezat lângă ea.

— Da.

Amândouă ne uitam în gol, neîndrăznind să ne privim în ochi.

— Am văzut-o când am fost în sălbăticie. Ea m-a salvat.

M-am uitat la plăcuța de gresie desprinsă, cea pe care Pip și cu mine o foloseam pentru a ascunde sub ea bilețelele. Acum lipsea, lăsând la vedere cimentul cenușiu de dedesubt.

Ea s-a ridicat, zornăind cheile din buzunar.

— Eu am fost cea care le-a condus pe fete la ceremonia de absolvire. Pip n-a vrut să meargă. S-a pus pe plâns. Jura că ceva ți se întâmplase – că n-ai fi plecat niciodată. Îi tot cerea Directoarei Bums să pună să se caute dincolo de zid. M-a făcut să mă-ntreb dacă ceea ce-ți spuseseam...

S-a oprit, mâna ei mișcându-se în buzunar, rupând tăcerea cu zornăitul cheilor.

—... poate că ar fi putut fi altfel.

Derulasem de-atâtea ori în minte acel moment, reamintindu-mi cuvintele Profesoarei Florence, ordinele ei că trebuia să plec singură. Îmi imaginasem toate lucrurile diferite pe care le-aș fi putut face, mă închipuisem trezindu-le pe Pip și pe Ruby sau ascunzându-mă undeva dincolo de zid. Îmi imaginasem cum m-aș fi întors a doua zi când s-ar fi adunat pe pajiște, strigând adevărul despre Absolvente și despre planurile Regelui.

Profesoara Florence s-a ridicat și s-a dus spre colțul opus, unde se găsea un singur scaun rezemat de perete. L-a împins în față.

— Am descoperit asta de-abia după ce fetele au trecut podul. Mă întorsesem să fac ordine în cameră.

Am îngenuncheat lângă scaun împreună cu ea, trecându-mi degetele peste literele scobite. Acolo scria: eve+pip+ ruby au fost aici. Uitasem cu totul despre asta. Într-o dimineață, după micul dejun, Pip venise în cameră, încântată că Violet, o altă fată din anul nostru, scrisese pe peretele vestiarului, sub haine, acolo unde n-avea să fie

descoperit de nimeni. Trăsese patul în dreptul ușii, în timp ce noi stăteam acolo, cu un cuțit furat, scrijelindu-ne numele. Acum priveam lung, cu ochii încețoșați, amintindu-mi felul în care zâmbise în acea zi, atât de mulțumită, în timp ce ne terminaserăm capodopera.

Înainte să pot spune ceva, mâna Profesoarei Florence se afla în mâna mea, apăsându-mi un obiect rece în palmă. A dat din cap a încuviințare, ca și când întărea ceea ce făcuse. Apoi mi-a împins pumnul în jos, gesticulând spre mine să o ascund. Am îndesat-o în buzunar, simțind imediat că era o cheie. Cheia.

Ușa s-a deschis brusc, metalul izbindu-se de peretele de beton.

— Ai fost prea speriată să o întrebi!

Vocea unei fete a rupt tăcerea dintre noi.

— Uneori ești atât de lașă.

Intraseră două fete de cincisprezece ani, ale căror cămăși de noapte erau ude în partea din față, deoarece se spălaseră pe față. Când ne-au văzut, au înlemnit. Una dintre fete s-a făcut roșie ca focul.

— Voiați să mă întrebați ceva? Am spus, zâmbind în timp ce ieșeam de după scaun.

Fetele nu mi-au răspuns.

— Aceasta a fost camera mea când eram la Școală. Sper că nu vă deranjează; Profesoara Florence mi-a arătat-o din nou.

Fata care vorbise avea un breton negru, des, care-i intra în ochi.

— Nu, a murmurat ea, clătinând din cap. Sigur că nu.

Am luat-o de mână pe Profesoara Florence, vrând să-i mulțumesc - pentru înțelegere, pentru că mă ajutase, pentru că nu-mi ceruse să explic nimic - dar chiar atunci a apărut Directoarea Bums în ușă, cu gura strânsă pungă.

— Prințesă, vă căutam, a spus ea, privindu-mă pe mine și apoi pe Profesoara Florence. Aș dori să vă vorbesc în biroul meu. Singură.

S-a întors spre Profesoara Florence.

— Te rog, ai grijă ca aceste fete să se culce la timp.

Apoi a ieșit pe hol, fără să se deranjeze să vadă dacă o urmam. Când am ieșit, n-am îndrăznit să o privesc pe Profesoara Florence. În schimb, simțeam cheia din buzunar, o răsuceam între degete, greutatea ei dându-mi un sentiment de liniște. Chiar înainte să trec pragul să ies pe hol, am scos-o și mi-am vârât-o în sân.

Pe hol, luminile s-au stins. Directoarea Bums ținea un felinar în timp ce noi coboram spre biroul ei. Obrajii îmi luaseră foc la gândul că trebuia să stau în acea încăpere. Nimeni nu se ducea acolo decât dacă era pedepsit. Mă simțeam ca un copil, emoționată și speriată, vrând să mărturisesc tot ce făcusem vreodată și o supărare.

Când am ajuns la biroul ei a pus felinarul pe masă, și mi-a făcut semn să mă așez. Ușa s-a trântit, făcând ca lumina din interiorul sticlei să pâlpâie. Nu mi-am luat privirea de la ea, ținându-mi spatele drept, refuzând să cedez.

— Doamnă Directoare, vă pot ajuta cu ceva? Am întrebat.
Călătoria m-a cam obosit. Abia aștept să mă culc.

A chicotit ușor.

— Da, Prințesă, a spus ea, cu o nuanță de sarcasm în voce. Cu siguranță că puteți.

S-a așezat în fața mea, fundul ei mare revărsându-se peste colțul biroului. Își legăna piciorul înainte și-napoi, înainte și-napoi, un metronom care măsură timpul.

Mi-au transpirat palmele. Continuam să mă uit în ochii ei. Putea să mă acuze de orice voia. Acum nu mai conta. Nu mă gândeam decât la Pip, Arden și Ruby și la cheia lipită de pieptul meu - unica lor șansă.

— Probabil că ai crezut că ai fost mai deșteaptă decât noi toți, a spus ea pe un ton rece. Că nu eram decât niște mincinoase, că te dezamăgiserăm. Dar iată-te acum aici, fiica tatălui tău, perorând despre educația pe care-ai primit-o.

— Ce vreți să spuneți? Am întrebat. M-ați chemat aici numai ca să-mi faceți reproșuri?

Directoarea s-a aplecat, ajungând cu fața la același nivel cu a mea.

— Te-am chemat aici pentru că vreau să știu cine te-a ajutat. Spune-mi cine-a fost.

— Nu m-a ajutat nimeni, am murmurat. Eu nu...

— Mă minți în față! A râs ea. Vrei să cred c-ai trecut singură peste zidul ăla?

Deci ea a crezut că-l escaladasem. Asta era imposibil - avea peste zece metri înălțime - și totuși, n-am contrazis-o, am văzut scăparea și am continuat așa.

— Am găsit o funie în vestiarul Profesoarelor. Câțiva metri. Când am ajuns deasupra, m-am tăiat la mână.

I-am arătat locul unde ușa de la depozit îmi strivise mâna, atunci când încercasem să scap de Locotenent. Cicatricea era încă roz.

Și-a înclinat capul, ca și când se gândea la cele spuse.

— De unde-ai știut despre Absolvente? M-a întrebat ea.

— Am bănuț dintotdeauna, am spus eu pe un ton rece.

Redeveneam stăpână pe mine, vocea fiindu-mi tot mai calmă pe măsură ce-i răspundeam la întrebări, spre satisfacția ei.

— Dar nu contează că am evadat. Tot ceea ce contează e că sunt aici. Și că m-am adresat fetelor. Le-am explicat plecarea mea și am vorbit în termeni elogioși despre Școala dumneavoastră. Mâine-diminează aș vrea să-mi văd prietenele.

— Asta nu se poate rezolva, a spus ea imediat.

S-a ridicat și s-a dus spre fereastră, cu brațele încrucișate la piept. Afară, întunericul învăluisese fortul. Pe zid erau aprinse câteva lămpi, sârma ghimpată strălucind în bătaia luminii.

— Asta ar ridica tot felul de întrebări. Le-ar încurca pe eleve.

— Dar nu le-ar încurca și mai tare dacă ar ști că aş pleca în Oraș și nu m-aș mai întoarce niciodată, că nici măcar n-am vrut să-mi văd prietenele, să aflu cum se descurcă ele la școala de meserii de dincolo de lac?

Directoarea Bums s-a întors cu fața spre mine. A oftat adânc, masându-și o venă proeminentă de pe mână cu degetul mare. Am privit lung figurinele aliniat de pe polița ei – copii strălucitori și de prost gust care păreau amenințatori acum, cu trăsăturile contorsionate într-un extaz ciudat, nefiresc. Mult timp n-a scos nici o vorbă.

— E nevoie să vă amintesc că într-o zi voi fi Regină?

Am rostit aceste cuvinte pe un ton mult mai dur.

S-a schimbat la față. A înaintat câțiva pași, strâmbând din nas ca și când i-ar fi mirosit a ceva putred.

— Prea bine. Îți vei vedea prietenele mâine.

S-a întors spre ușă și a deschis-o, indicând că ar trebui să plec.

M-am ridicat și mi-am netezit rochia.

— Mulțumesc, doamnă Directoare, am spus, încercând să nu zâmbesc.

Am ieșit pe ușă și am pornit pe coridorul întunecat, pipăind pereții pentru a-mi găsi drumul, așa cum mai făcusem de-atâtea ori.

— Dar, Eve, nu uita, m-a strigat ea când aproape ajunsesem la scări.

Stătea în cadrul ușii, și felinarul arunca umbre pe chipul ei.

— Încă nu ești Regină.

În dimineața următoare, furtuna încetase. Mergeam pas cu pas pe pod, simțind cum scândurile subțiri de lemn se mișcă ușor sub picioarele mele. Era puțin mai lat decât umerii mei, cu funii legate de fiecare parte; o construcție improvizată întinsă peste suprafața liniștită a lacului. Joby, una dintre femeile-paznic ale Școlii, mă urma. Din când în când, priveam înapoi la fetele care studiau pe pajiște. Beatrice stătea lângă clădirea cu sălile de mese, vorbind cu Profesoara Agnes.

Îmi închipuiam cum trebuie să fi fost în acea zi, cu scaunele așezate pe iarbă, cu podiumul ridicat în fața lacului. Probabil că Profesoarele se aliniaseră de-a lungul malului, foarte aproape de apă, așa cum făcuseră și anul precedent. Și-atunci, cine ținuse discursul, spunându-le fetelor despre viitorul măreț care le aștepta? Cine la condusesse pe partea cealaltă? Mi-o închipuiam pe Pip întorcându-se, așteptându-mă, sigură că voi apărea în ultimul moment.

Când am ajuns pe malul celălalt, pământul era încă ud. Joby a luat-o înainte și a înconjurat clădirea, făcându-mi semn să o urmez. Cele două femei-paznic de pe mal au tras funia pentru a ridica podul spre partea cealaltă. Am dat colțul și am văzut ferestrele înalte, cele prin care privisem în noaptea în care evadasem. Găleata pe care mă urcasem atunci nu mai era.

— Trebuie să fie ciudat să te afli din nou aici, a spus.

Ava părul negru, îndesat sub cascheta de paznic.

M-a privit în ochi, ca pentru a conștientiza ultima zi în care o văzusem, în același loc, când Arden fusese scoasă din Jeep și eu fusesem dusă de Stark în Orașul de Nisip.

Am dat din cap, nevrând să risc vreun răspuns. Înainte ca Joby să mă percheziționeze de cealaltă parte a podului, îmi strecurasem cheia sub limbă. Acum se afla acolo, așteptând să-i fie livrată lui Arden, umplându-mi gura de un gust puternic, metalic.

S-a apropiat de secțiunea delimitată de gardul înalt, unde o duseseră pe Arden. Joby a deschis prima ușă și m-a condus pe aleea cu prundiș. Am continuat să mergem, trecând dincolo de următoarea ușă și ajungând în curtea cu iarbă, unde o văzusem pe Ruby. Existau două mese de piatră, dar nu se zărea nici o Absolventă.

— Așteaptă aici, a spus ea, iese într-o clipă.

Apoi a dispărut în interiorul clădirii.

M-am plimbat de-a lungul curții, încercând să-mi liniștesc emoțiile. De după gard, de lângă poarta închisă, mă priveau încă două femei-paznic, cu puștile atârinate pe umăr. Am răsucit cheia în gură. Nu dormisem. În schimb, mi-o imaginasem pe Pip, așa cum o văzusem ultima dată, învârtindu-se pe pajiște, torțele aruncând o strălucire caldă pe pielea ei. Mi-o aminteam necăjindu-mă când stătea lângă mine la chiuvetă sau urlând sălbatic, cu brațele ridicate, după ce câștigase un joc de-a aruncatul potcoavei.

Ușa s-a deschis și a ieșit Arden, Joby urmând-o îndeaproape. Avea ochii limpezi în timp ce mă privea din cap până-n picioare, studiindu-mi rochia scurtă, albastră, și cerceii din aur. Aveam părul negru prins la spate într-un coc.

— Sper că nu te-ai gătit ca o păpușă numai ca să mă vezi pe mine, a zis ea, buzele ei crăpate schițând un zâmbet vag.

Halatul verde îi venea până la genunchi.

Mi-am privit rochia, dorindu-mi să fi avut permisiunea să port ceva mai normal în public. N-am răspuns nimic, dar m-am dus spre ea, luând-o în brațe și sărutând-o pe obraz. În tot acest timp, nu mi-am luat ochii de la Joby și de la cele două femei-paznic care stăteau lângă poarta închisă, conștientă fiind că ne urmăreau întruna.

I-am luat mâna și am ținut-o întinsă în fața mea. Am închis ochii în timp ce-i sărutam palma, dând drumul cheiței în ea. Apoi i-am strâns pumnul la pieptul meu.

— Ba bine că nu, am chicotit eu.

Arden s-a așezat pe bancă. Îi crescuse părul și nu i se mai vedea pielea capului. Brațele ei palide erau pline cu vânătăi circulare datorate injecțiilor. Ținea pumnul pe masă cu palma în jos, strângând cheia.

— Mă bucur că te văd, a zis ea. Nu ți-a făcut nimic rău, nu-i așa?

În spatele ei, Joby și-a schimbat poziția pentru a ne vedea mai bine.

Am clătinat din cap.

— Și eu am fost îngrijorată în ceea ce te privește. Am studiat brățara de plastic pe care o purta la încheietura mâinii, acoperită cu cifre.

— Ești...?

N-am încheiat propoziția.

— Nu încă, a zis ea. Nu cred.

Am tăcut pentru o clipă. Continuam să dau din cap, cu ochii în lacrimi, recunoscătoare că nu era însărcinată.

Joby s-a uitat la ceas. Am atins-o pe Arden pe mână cu degetele.

— Îți amintești când obișnuiam să ne jucăm sub mărunții din grădină? Am întrebat-o, știind bine că Arden n-avea cum să-și amintească așa ceva.

Când am fost împreună aici ne uram și în ultimii ani ne-am străduit să ne evităm reciproc. Dar, în primele nopți din buncăr, îi spusese cum mă ajutase Profesoara Florence, cum ieșisem pe ușa secretă. Mă întrebam dacă își amintea sau dacă îi fusese mult prea rău pentru a procesa amănunțele.

— Obișnuiam să ne jucăm chiar aici, lângă zid. Îmi plăcea când ne lăsau să ne jucăm pe pajiște.

Arden a zâmbit, lăsând să-i scape un chicotit ușor. S-a uitat în jos la mâinile noastre, mulțumindu-mi pentru cheia de sub ele.

— Da, îmi amintesc asta, a zis ea.

Am privit-o în ochi, căutând semne de recunoaștere. Ea a dat din cap.

— Nu știu când va fi următoarea mea vizită aici, am adăugat, fără să-mi iau privirea. Am o mulțime de obligații la Palat, îndatoriri față de Rege. Am vrut să vin acum, fiindcă s-ar putea să nu mă întorc o vreme.

Vocea îmi tremura în timp ce vorbeam.

— Am vrut ca tu să ai grijă de Ruby și de Pip pentru mine.

— Înțeleg.

Arden avea ochii roșii și umezi. Și-a pus mâna peste a mea, iar masa de piatră se simțea fierbinte sub pielea noastră.

— E minunat că te-am văzut, a zis ea, scuturând din cap. N-am știut dacă aveam să ne mai vedem vreodată.

Și-a șters fața cu mâneca.

Am rămas așa timp de un minut. Deasupra noastră, pe cer, se rotea un stol de păsări, micuțele lor trupuri împrăștiindu-se, apoi reunindu-se, apoi împrăștiindu-se iar.

— Mi-a fost dor de tine, am spus.

Îmi tot spuneam că Arden va putea să iasă. Mai ieșise dincolo de zidurile Școlii. Reușise să ajungă în Califia. Dacă era cineva care să poată să iasă din acea clădire de cărămidă, dacă putea cineva să le ajute pe Ruby și pe Pip să fugă, aceea era ea.

Joby a făcut un pas în față, gesticulând spre Arden să se ridice.

— Le aduc și pe celelalte, a zis ea.

Arden m-a îmbrățișat. Trupul ei părea mult mai mic. Cu spatele la Joby, și-a dus degetele la gură și a strecurat cheia înăuntru, ca și când ar fi vârat o bomboană. Apoi a zâmbit, strângându-mi mâna înainte să plece.

Am rămas acolo, privind-o cum se întoarce la acea clădire, cu mâinile la spate, astfel încât Joby să le poată vedea. M-am gândit la zâmbetul ei subtil în timp ce a ascuns cheia în palmă, în timp ce m-a ascultat vorbind despre măr și despre zidul de lângă el. Înțelesese, știam că înțelesese. Dar privind în jur la curtea îngrădită, la puștile paznicilor, m-am întrebat cât avea să dureze până ce va evada, dacă zilele vor trece prea repede. Dacă avea să fie ținută aici pentru un timp nedefinit.

Ușa s-a deschis, balamalele ruginite scoțând un scârțâit îngrozitor. Prima a apărut Ruby. Pășea egal, cu părul ei lung legat într-o coadă de cal.

— Te-ai întors, a zis ea.

M-a strâns în brațe de m-a lăsat fără aer. Cu abdomenul lipit de al meu, cu proeminența încă greu de sesizat sub halatul ei larg. Când ne-am despărțit, avea ochii ușor triști.

— Știam că ești în viață, știam că nu dispăruseși. Aveam această amintire cu tine. Stătea chiar acolo, lângă poartă.

A arătat spre locul unde o văzusem ultima dată, unde se agățase de gard, privind în gol dincolo de mine.

— Așa este, am spus, strângând-o de braț.

Orice pilule îi dăduseră, nu mai aveau efect asupra ei.

— Te-am văzut în acea zi. În ziua în care au adus-o pe Arden aici.

— Și eu i-am tot spus lui Pip că te-am văzut, a zis Ruby, scuturând din cap. I-am tot spus, dar ea nu m-a crezut.

Pip ieșea din clădire, cu capul plecat. Își ținea mâinile la spate. Ușa s-a închis izbindu-se cu un zgomot atât de puternic încât am tresărit. Se juca cu părul ei roșu și cârlionțat, care îi crescuse și mai mult în lunile care trecuseră.

— Pip, aici sunt, am spus eu.

Nu mi-a răspuns.

— Am venit să vă văd.

S-a apropiat. Am îmbrățișat-o, dar trupul ei se simțea de parcă-ar fi fost de piatră. În schimb, s-a tras înapoi, eliberându-se din strânsoarea mea.

Și-a frecat brațul acolo unde o atinsesem.

— Asta doare, a zis ea încet. Totul doare.

— Așază-te pe bancă, a zis Joby, ținând-o pe Pip de cot.

— De ce ești îmbrăcată așa? M-a întrebat Ruby, arătând spre rochia mea. Unde-ai fost?

Gura mi se uscaser. Nu voiam să le spun adevărul – că locuiam în Orașul de Nisip. Că eram fiica aceleiași persoane care le închisese acolo, în acea clădire. Bărbatul care le mințise – ne mințise pe toate – atâția ani. Nu așa aș fi vrut să se desfășoare lucrurile, această scurtă întâlnire a noastră.

— Am fost dusă în Orașul de Nisip, am spus. Am descoperit că sunt fiica Regelui.

Pip și-a ridicat capul.

— Te-ai dus în Orașul de Nisip fără mine.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— În tot acest timp ai fost în Orașul de Nisip.

— Știu cum trebuie să ți se pară asta, am spus, încercând s-o iau de mână.

Ea s-a tras înainte să reușesc să o ating.

— Dar nu e așa.

M-am oprit, conștientă că nu trebuia să dezvălui prea mult în fața lui Joby.

— Acum sunt aici, am continuat.

Dar părea atât de neimportant, de patetic, chiar și pentru mine.

Ruby se uita lung la mine. Își mușca unghiile.

— De ce ești aici? M-a întrebat.

Ca să vă ajut să ieșiți, am gândit în sinea mea, cuvintele fiind periculos de aproape de a-mi ieși de pe buze. Deoarece nu știu când voi mai putea să vă văd. Deoarece, de când am plecat, m-am gândit zilnic la voi. În loc de asta, am spus:

— A trebuit să vin. Trebuia să știu că sunteți bine.

— Nu suntem, a murmurat Pip.

S-a uitat lung la masă, desenând cercuri cu degetele. Cuticulele ei erau însângerate și umflate. Pânțele ei care purta un copil era vizibil când se așeza, halatul verde căscându-se la mijloc.

— Ajungem să stăm aici doar o singură dată pe zi, timp de o oră. Asta-i tot.

Și-a coborât tonul, urmărind-o din priviri pe Joby.

— O dată pe zi, fetele care sunt la pat, sunt legate. Uneori ne dau pilule care îți încetășează mintea.

— Spun că nu mai durează mult, a continuat Ruby. Spun că vom fi eliberate curând.

Am încercat să rămân calmă, simțind cum paznicii mă priveau. Regele nu se hotărâse încă ce avea să se întâmple cu prima generație de fete din cadrul inițiativei de creștere a natalității, dar auzisem că vor mai trece ani până când vor fi eliberate. M-am gândit la cheia pe care i-o dădusem lui Arden. La disidenții aflați undeva sub Oraș, lucrând la tuneluri. La restul Căării care conducea de la Școli, prin sălbăticie, spre Califia. Arden avea să le scoată. Iar dacă ea n-o făcea, dacă nu putea, aveam să găsec eu o modalitate.

— Da, va fi bine.

— Da, așa spun, a continuat Pip. Asta tot spun și fetele. Maxine, și Violet, și Doctorițele. Toată lumea crede că va fi bine.

A râs trist.

— Dar nu e.

Am privit-o trecându-și degetele peste masa din piatră, genunchiul legănându-i-se în sus și-n jos. Nu mai era aceeași persoană care dormise în patul de lângă al meu în toți acei ani, care stătuse în mâini pe pajiște, pe care uneori o surprindeam fredonând în timp ce se îmbrăca, făcând pași în lateral, apoi înapoi, într-un dans secret singuratic.

— Pip, trebuie să crezi asta, am încercat eu. Va fi.

— Hai să vă ducem înapoi înauntru pe voi două, a zis Joby, pășind în față.

Pip continua să privească lung la masă.

— Pip? Am întrebat, așteptând până când, în cele din urmă, privirea ei a întâlnit-o pe a mea.

Tenul îi era palid, până și pistruii pălindu-i de la atâtea ore petrecute înauntru.

— Îți promit că totul va fi bine.

Voiam să continui, dar ele deja se ridicau, ținându-și mâinile încrucișate la spate, gata să intre.

— Ai să te-ntorci? M-a întrebat Ruby, privind spre mine.

— Am să fac tot ce-mi stă în puteri.

Pip s-a strecurat în clădire fără să-și ia rămas-bun. Ruby a urmat-o, privind peste umăr încă o dată. Apoi duse au fost, ușa închizându-se în urma lor, declicul straniu al încuietorii făcând să-mi înțepenească șira spinării.

Când m-am întors în oraș, i-am acordat lui reginald mai multe interviuri. Am vorbit despre marea mea bucurie legată de nuntă, de devotamentul lui Charles față de Noua Americă, și de vizita mea la Școală, în tot acest timp fiind liniștită la gândul întrebărilor ce aveau să urmeze de-ndată ce aş fi dispărut. Oamenii aveau să se întrebe ce mi se întâmplase mie, Prințesa lor, de ce dispărasem într-una dintre cele mai importante zile din istoria recentă. Regele n-avea cum să poată să explice cu ușurință, după cum explica orice altceva. Fiecare zi în care-aș fi fost în sălbăticie, fugară, însemna o zi în plus în care Orașul să se gândească unde puteam fi, să se întrebe ce spusese, să-și amintească toate zvonurile care circulasera după prinderea lui Caleb. Destui oameni îi văzuseră pe soldați înșfăcându-mă, urmăriseră cum îmi fuseseră legate mâinile și cum fusesem adusă înauntru.

Harper mă mai contactase numai o dată prin intermediul ziarului, pentru a confirma că planul era în desfășurare. Acum stăteam în apartament, privind lung pe fereastră pentru ultima dată, la Orașul aglomerat de dedesubt. Soarele dimineții se reflecta în baricadele de

metal aliniate de-a lungul trotuarelor, marcând traseul lung care înconjura centrul Oraşului. Oamenii se adunau deja pe strada principală. Străzile erau pline până la Periferie.

În spatele meu s-a deschis uşa. Beatrice era îmbrăcată într-o rochie albastră-azurie, frământându-şi emoţionată mâinile. I-am ieşit în întâmpinare şi am luat-o de mâini.

— Ți-am spus, nu ești obligată să faci asta. Nu trebuie să mă ajuți. Ar putea fi periculos.

— Vreau să te ajut, a spus ea. Astăzi trebuie să pleci. Nici nu încape vorbă. Tocmai am ascuns inelul.

Am strâns-o în brațe, nevrând să-i mai dau drumul. În mai puțin de o oră, Regele avea să vină în apartamentul meu, gata să mă însoțească jos, la mașina cu motorul pornit, așteptând să-nceapă lunga procesiune. Avea să găsească încăperea goală, și cea caraghioasă rochie albă întinsă pe pat. Avea să meargă prin Palat, căutând în sufragerie, în salon, în biroul lui. La unul dintre etaje avea să o găsească pe Beatrice, care la rândul ei va căuta ceva, și anume inelul, înainte ca procesiunea să înceapă. Îi va spune că tocmai mă lăsase în cameră, că eu insistasem ca ea să caute bijuteria pierdută, temându-mă că îmi căzuse de pe mână undeva în afara apartamentului.

— Îți mulțumesc, am șoptit, cuvintele părând insuficiente. Pentru tot.

Am privit în jur, amintindu-mi cum îmi spălase rănilor când ajunsese aici, cum se așezase pe pat cu mine, ținându-și mâna pe spatele meu în timp ce eu adormeam.

— De îndată ce ajung la Cărare, o voi căuta pe Sarah. O s-o scoatem la timp.

— Așa sper, a spus ea, întunecându-se la față la menționarea numelui fiicei ei.

— Ea se va întoarce la tine, am insistat eu. Îți promit.

Beatrice a zâmbit, apoi și-a apăsat degetele pe ochi.

— Clara e pe hol - așteaptă semnalul ei înainte să pleci. Eu mai rămân aici patruzeci de minute, a spus ea. Toate intrările ar trebui să fie libere. N-am să las pe nimeni să intre.

S-a repezit înapoi în cameră, făcându-mi semn să plec.

M-am furișat spre uşa. Încuietoarea fusese blocată, la fel cum fusese și data trecută, un ghemotoc de hârtie fiind vârat în interior, pentru a o împiedica să se închidă. Am ascultat să aud unde se afla soldatul. Stătea chiar lângă uşa, respirația lui greoaie umplând aerul. Țineam mâna pe mâner, așteptând să aud vocea Clarei.

După câteva minute, s-a auzit ecoul unor pași pe podeaua din lemn.

— Am nevoie de ajutor! A strigat Clara pe coridor. Hei, tu de colo - cineva a pătruns în apartamentul meu!

Am auzit răspunsul înăbușit al soldatului și schimbul de replici care a urmat, Clara insistând să mergă cu ea chiar atunci, căci viața ei era în pericol. Când au pornit pe hol, am întredeschis ușa. Clara mergea repede, ținându-și ridicate poalele rochiei, turuind despre încuietoarea spartă de la seiful ei, despre faptul că cineva trebuie să fi pătruns în apartamentul ei în timpul micului dejun. Soldatul asculta cu atenție, frecându-și fruntea cu mâna. Înainte să cotească, Clara s-a uitat peste umăr și privirile ni s-au întâlnit.

M-am năpustit spre scara estică. Eram îmbrăcată cu puloverul și cu jeanșii pe care-i purtasem în prima noapte când ieșisem din Palat, cu părul prins la spate într-un coc. Îmi pierdusem șapca pe care mi-o trăgeam peste ochi, acum simțindu-mă mai expusă, mai ușor de recunoscut în timp ce coboram scările.

Îmi țineam privirea în pământ, având grijă să mă aplec pe sub micuțele ferestre aflate la fiecare nivel.

Mult mai jos, mallul Palatului era plin de oameni. Lucrătorii închideau magazinele în cinstea evenimentului, trăgând în jos grilajele de metal menite a proteja vitrinele. Cumpărătorii ieșeau pe străzi. Soldații îi direcționau pe toți spre diferitele ieșiri, eliberând nivelul principal pentru procesiune. Cu capul plecat, m-am îndreptat spre aceeași ușă pe care ieșisem în acea primă seară, simțind cum soldatul își ațintise ochii asupra mea.

— Continuă să mergi! A strigat unul, cuvintele lui făcându-mă să mă încordez toată. Ia-o la dreapta când dai de strada principală.

Am urmat mulțimea, strecurându-mă în spațiul dintre fântâna Palatului și baricadele din metal. Bărbatul de lângă mine era cu fiul său, ținându-l cu brațul pe după umeri în timp ce făcea pași mici. Mi-am dus mâna la față, încercând să evit să fiu remarcată de două femei mai în vârstă din stânga mea, cu eșarfe roșii și albastre legate festiv la gât.

— De pe Paradise Road se va vedea cel mai bine, a zis una dintre ele. Dacă vom fi pe partea dreaptă, vizavi de Turnul Wynn, putem evita aglomerația. N-am de gând să rămân blocată în urma mulțimii, așa cum s-a-ntâmpnat la paradă.

Într-un final, coboram treptele de marmură ale Palatului, mergând mai repede în timp ce ne înșiram de-a lungul bulevardului și peste pasaj. Am respirat ușurată când m-am îndepărtat de cele două femei, pierdută în mulțimea de oameni aflată în mișcare. Avea să dureze până ajungeam la Periferie. Anticipasem asta, dar acum devenea și mai evident, cu toată lumea îngrămădită în interiorul baricadelor, târându-se de-a lungul trotuarelor. Unele străzi erau închise. Traseul procesiunii era punctat de soldați, mulți stând pe strada îngustă, scrutând acoperișurile clădirilor, cu puștile în mână.

Mă strecuram printre oameni, aplecându-mă după un bărbat care se oprise să-și lege șiretul. Când am trecut de un restaurant, am

verificat ora privind ceasul din interior. Era nouă și un sfert. Caleb fusese scos din închisoare de către omul de contact al lui Harper. Disidenții deja trebuiau să se fi întâlnit cu el la Periferie. Probabil că deja erau la hangar. Cu toți soldații concentrați în centrul Orașului, avea să fie mai puțină securitate în preajma zidurilor. Nimeni n-avea să se apropie de șantierele de construcții. Avea să treacă o oră sau mai mult înainte ca soldații de la închisoare să-și dea seama că lipsea Caleb și să dea de știre patrului turnului.

Era îngrozitor de cald. Am tras de gulerul puloverului, dorindu-mi să scap de soare. În jurul meu, oamenii vorbeau animați despre procesiunea de nuntă și despre rochia Prințesei, și despre faptul că ceremonia avea să fie transmisă pe panourile din tot Orașul. Vocile lor păreau îndepărtate, un cor care pălea în fundal, în timp ce gândurile mele reveneau la Caleb. Harper îmi spusese că nu fusese rănit. Îmi spusese că aveau să-l elibereze. Îmi promisese că Jo avea să ne asigure refugii în Cărare, că aveau să mă aștepte în hangar când ajungeam. În timp ce mă furișam spre Periferie, minutele treceau mai repede. Mi-am îngăduit să-mi închipui că-l văd pe el acolo, în interior. Degetele noastre înlănțuite în timp ce porneam prin tunelul întunecat, lăsând Orașul în urma noastră.

Mi-am grăbit pașii, ieșind și intrând în mulțime pe măsură ce mă apropiam de vechiul aeroport. Nu mă uitam la nimeni, în schimb, îmi fixasem privirea pe acel punct din sud, dincolo de strada principală, unde clădirile dădeau spre pavajul crăpat.

La Periferie era liniște. Pe prundiș, doi bărbați ședea pe niște găleți răsturnate, trecând de la unul la celălalt o țigară. Cineva înșira cearșafuri ude la o fereastră de deasupra. Am pornit spre parcare aeroportului, incapabilă să-mi stăpânesc zâmbetul. Regele probabil era în apartamentul meu. Tocmai își dăduse seama că dispărusese. Era prea târziu acum. Iată-mă, la câteva minute distanță de hangar, atât de aproape de Caleb. El era dincolo de acea ușă, cu bagajele făcute, așteptându-mă.

M-am strecurat în vechiul hangar, cu avioanele înălțându-se deasupra mea. Când am ajuns în încăperea din spate, cutiile fuseseră date în lături, tunelul expus, dar Jo nu era de găsit. Am cercetat spre celălalt capăt al hangarului, dar nici urmă de Harper sau Caleb. Pe masă nu erau întinse hărți. Pe podea nu erau împrăștiate felinare. Lumina se strecura printr-o fereastră spartă, desenând modele ciudate pe beton.

Era atâta liniște, încât mi se făcuse pielea de găină. Pe pământ, la picioarele mele, se găseau două rucsacuri, cu fermoarele trase și conținutul răvășit. Mi-am dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Am ieșit din încăpere. Am cercetat hangarul – scările ruginite care erau împrăștiate în colțuri, avioanele care se înălțau deasupra. În avionul din

stânga mea se zărea o umbră. Ceva – sau cineva – se mișca înăuntru. M-am întors și am luat-o spre ușă, ținându-mi capul plecat.

Eram aproape de ieșire, când o voce cunoscută m-a strigat, răsunând în pereți.

— Genevieve, stai pe loc!

Am ridicat privirea. Din avion ieșeau primii soldați, cu puștile ațintite asupra mea. Fețele le erau acoperite cu măști din plastic dur.

— Ține-ți mâinile la vedere!

Stark era în fața lor, înconjurându-mă de la distanță.

Au mai apărut doi de după o scară din colț, în timp ce un altul ieșea din tunel. S-au împrăștiat prin hangar, deplasându-se de-a lungul pereților din beton spre ambele părți ale intrării.

Stark mă prinsese, răsucindu-mi încheieturile la spate și legându-mi-le. Am îngenucheat, de teamă ca nu cumva picioarele să-mi cedeze. M-am gândit la Caleb, sperând ca unul dintre disidenți să-l fi avertizat în legătură cu raidul.

În timp ce Stark mă ducea spre încăperea din spate, am auzit zgomote de pași care se apropiau de ușa hangarului.

Venea cineva. Soldații s-au ghemuit lângă intrare, cu puștile în mână, așteptând. Înainte să pot face o mișcare, ușa s-a deschis. A intrat Harper. L-am văzut procesând scena, cu numai o secundă prea târziu. El a căzut primul. S-a întâmplat atât de repede, încât nu mi-am dat seama că fusese împușcat. L-am văzut doar sprijinindu-se de tocul ușii, cu rana deschisă din piept, unde fusese lovit de primul glonț.

M-am ridicat de la podea.

— Caleb! Aștia sunt aici! Am strigat cu o voce ciudată, întoarce-te!

Stark mi-a pus mâna la gură. Caleb tocmai dădea colțul, chipul său de-abia fiind vizibil. Privirea lui s-a întâlnit cu a mea, și apoi am auzit arma, împușcătura care l-a pătruns. A răsunat mai puternic în spațiul uriaș din beton, ricoșând din pereți. L-am văzut împleticindu-se îndărăt. S-a lăsat la pământ, căzând pe mână, cu fața contorsionată și ciudată. Am îngenucheat acolo, refuzând să-mi iau privirea în timp ce el se zvârcolea, închizând ochii de durere. Apoi soldații s-au ridicat, adunându-se în jurul lui.

Jeepul mergea cu viteză pe străzile pregătite pentru paradă. Mii de oameni se aplecau peste baricade, aclamând-o în continuare pe Prințesa lor, uitându-se pe stradă să o vadă. Eu eram ghemuită pe locul din spate, nevenindu-mi să cred ce se întâmplase. Mâinile îmi erau zgâriate de când mă scosese din hangar. Mă luptasem să mă smulg din strânsoarea soldatului, încercând să mă apuc din orice, dar ei m-au târât înainte să pot ajunge la Caleb.

Caleb a fost împușcat, mi-am spus. L-am văzut din nou fața, atunci când glonțul a pătruns. Era singur acolo, pe acea podea rece din beton, cu sângele împrăștiindu-se în jurul lui. Am accelerat spre aleea

lungă de intrare în Palat. M-au condus înăuntru, dincolo de fântânile din marmură. Etajul principal fusese golit pentru nuntă, pașii noștri răsunând în spațiul pustiu. Acolo se afla numai Reginald. El ieșea din lift, cu acel carnețel stupid în mână. Mușca din capătul creionului.

— Nu te-apropia de mine! Am spus, deja imaginându-mi povestea care avea să apară ziua următoare - cum fuseseră prinși dușmanii Noii Americi exact în dimineața nunții. Cum erau cetățenii deja mult mai în siguranță acum. Nici măcar să nu-ncerci!

— Pot să rămân o clipă singur cu Prințesa? I-a întrebat Reginald pe soldați, ignorându-mi comentariul. Trebuie să fie interogată înainte de a merge sus.

Soldații mi-au tăiat legăturile și s-au îndepărtat, urmărindu-ne din priviri.

— Ce vrei? I-am întrebat când am rămas singuri. Mi-am frecat încheieturile. Vrei să mă citezi când îți spun ce zi frumoasă am avut azi?

Și-a pus mâna pe umărul meu. I-a privit pe soldați, care staționau acum de-a lungul pereților holului circular.

— Ascultă-mă, a zis el în șoaptă. Chipul lui era calm. Nu avem prea mult timp.

— Ce faci?

Am încercat să-l împing, dar el a venit și mai aproape, apucându-mă și mai strâns de umăr.

— S-a terminat, a spus el blând. În ceea ce te privește, nu există Cărarea, nu mai sunt tuneluri. Nu i-ai cunoscut niciodată pe Harper, sau pe Curtis, sau pe oricare alt disident. Din câte știi tu, Caleb lucra de unul singur.

— Ce știi tu despre Caleb?

Reginald a privit în jos.

— Multe. Harper și Caleb au murit astăzi, luptând împotriva acestui regim.

Am clătinat din cap.

— Habar n-ai ce spui acolo.

— Uită-te la mine, a zis el, strângându-mă de umăr. Nu s-a oprit până ce privirile nu ni s-au întâlnit. Tu mă cunoști drept Reginald - dar ceilalți mă știu drept Moss.

S-a dat un pas înapoi, lăsându-mă să pătrund sensul cuvintelor. M-am uitat lung la fața lui, văzându-l pentru prima dată, bărbatul care întotdeauna mângălea în acel carnețel, care publica povestiri în ziar, folosind citate pe măsura nevoilor lui. Acesta era unul și același bărbat cu cel care-l ajutase pe Caleb să fugă din lagărele de muncă, care-l ajutase să construiască buncărul. Era cel care organizase Cărarea.

— Caleb a murit, am repetat eu.

Am simțit o amorțeală în piept.

— Tu trebuie să mergi înainte ca și când nimic nu s-a întâmplat, a continuat el. Trebuie să te măriți cu Charles.

— Ba nu trebuie să fac nimic.

M-am luptat să mă eliberez din strânsoarea lui.

— Ce-o să realizez cu asta?

De dincolo de intrarea principală răzbăteau ovațiile.

— Tu trebuie să fii aici, în calitate de Prințesă, a șoptit el, ținându-și gura la un centimetru de urechea mea. Astfel încât să-l poți omorî pe tatăl tău.

M-a privit cu atenție. N-a mai spus nimic altceva, dar în schimb și-a frunzărit carnețelul, prefăcându-se că notează conversația noastră. Apoi le-a făcut semn soldaților să se înapoieze, urmându-ne în lift într-o tăcere deplină.

Când m-am întors în apartamentul meu, regele mă aștepta. Se uita lung la rochia de mireasă întinsă pe pat, ținând strâns în mână un teanc de hârtii.

— Ai spus c-ai să-i dai drumul. Mi-ai arătat poze, m-ai dus în celula lui, am spus, incapabilă să-mi mai rețin furia. M-ai mințit!

Regele făcea pași prin cameră.

— Nu trebuie să mă justific, și cu siguranță nu în fața ta. Tu nu înțelegi această țară. Ai știut despre oamenii care construiau tunelul și nu mi-ai spus.

S-a întors, admonestându-mă cu degetul.

— Ai măcar habar de pericolul în care s-ar fi aflat civilii? Să existe o trecere deschisă spre sălbăticie?

— Soldații i-au împușcat, am spus, cu vocea tremurândă.

Regele a mototolit hârtiile pe care le ținea în mână.

— Acei bărbați i-au organizat luni în șir pe disidenți, plănuiind să aducă arme și cine mai știe ce în acest Oraș. Au trebuit să fie opriți.

— Omorâți, i-am trântit-o eu, cu ochii plini de lacrimi fierbinți. Vrei să spui omorâți - nu „opriți”. Zi-i pe nume.

— Tu să nu-mi vorbești mie în felul ăsta!

Era roșu la față de nervi.

— Ajunge! Am venit aici în această dimineață, devreme, pentru a-ți aduce asta, a zis el, aruncând spre mine teancul de hârtii.

Acestea au aterizat pe podea.

— Am venit să-ți spun cât de mândru sunt de tine și de femeia care ai devenit.

A răs trist.

Dar eu de-abia îl ascultam, gândurile mele îndreptându-se spre evenimentele dimineții. El ordonase ca Harper și Caleb să fie omorâți. Dar cine-i spusese despre tunelul de sub zid? Cum de ajunsese Stark înaintea mea acolo? Întrebările mi se învârteau la nesfârșit în minte. Caleb e mort, îmi tot repetam, dar nimic nu părea să mă facă să cred că-i adevărat.

— Jos există aproape o jumătate de milion de oameni, a continuat el, care așteaptă ca Prințesa lor să coboare în stradă, cu tatăl ei, pentru a-i face urări înainte ca ea să se mărite. Nu-i voi lăsa să aștepte.

S-a îndreptat spre ușă, apăsând cu degetele tastatura.

— Beatrice! Vino s-o ajuți pe Prințesă să se pregătească! A strigat el, înainte să dispară pe hol.

Ușa s-a trântit în urma lui. Am respirat adânc, având senzația că, în absența lui, încăperea se mărise. Mi-am privit mâinile, care acum mă usturau, cu încheieturile roșii din cauza legăturilor. Îl tot vedeam pe Caleb, fața lui înainte de a cădea, felul în care brațul îi fusese strivit sub el. Am închis ochii. Era prea mult. Știam că n-ar fi putut să supraviețuiască, dar ideea că el nu mai era, că n-avea să-mi mai prindă niciodată fața cu mâinile lui, că nu-mi va mai zâmbi niciodată, că nu mă va mai necăji nicicând pentru că mă luam atât de în serios...

Am auzit-o pe Beatrice intrând, dar n-am putut să-mi iau privirea de la pielea rănită a încheieturilor mele, singura dovadă că ceea ce se întâmplase în ultimele ore fusese adevărat. Când mi-am ridicat privirea, ea stătea în picioare acolo, privind fix la un punct de pe covor.

— Clara a fost, nu-i așa? Am spus eu încet. Ce le-a spus? Cât de mult știi?

Dar Beatrice tăcea. Când s-a uitat în sus, avea ochii umflați. Clătina întruna din cap, mișcând buzele ca pentru a rosti cuvintele.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea în cele din urmă cu voce tare. A trebuit.

Ceva în expresia ei m-a speriat. Avea gura schimonosită și tremura.

— Ce a trebuit?

— Mi-a spus că o va omorî, a zis ea, apropiindu-se de mine și prinzându-mă în brațe. A venit devreme, imediat după ce-ai plecat. Tu nu erai aici. Descoperiseră celula goală a lui Caleb. A zis că avea să o omoare dacă nu-i spuneam unde erai. I-am spus despre tunel.

Cu mâinile tremurânde, m-am tras înapoi.

— Eve, îmi pare atât de rău, a spus ea, întinzându-și mâinile spre mine, încercând să mă mângâie pe față. A trebuit, n-am vrut să...

— Nu, am spus. Te rog, du-te.

A venit din nou spre mine, punându-și mâna pe brațul meu, dar eu m-am tras înapoi. Nu era vina ei. Știam asta. Dar nici n-aveam nevoie de mângâierea ei, a acestei persoane care avusese un rol în moartea lui Caleb. M-am întors spre fereastră, ascultând suspinele ei înăbușite, până când s-a liniștit. În cele din urmă, am auzit ușa închizându-se. Când am fost sigură că plecase, m-am întors, cercetând hârtiile mototolite de pe podea.

Am ridicat-o pe prima, liniștită datorită scrisului de mână cunoscut. Era același tip de hârtie îngălbenită ca aceea pe care o

avusesem cu mine încă de la Școală. Vechea scrisoare, cea pe care o citisem de mii de ori, se afla acum într-un rucsac de pe șoseaua 80, în afara aceluia depozit. N-aveam s-o mai văd vreodată.

Hârtia era ruptă pe margini. Deasupra, cu litere tremurate, scria Ziua nunții. M-am așezat pe pat ținând strâns hârtia între degete, încercând s-o netezesc acolo unde mâna lui o mototolise.

Scumpa mea fetiță, E imposibil să știu dacă și când vei citi aceasta, unde vei fi sau ce vârstă vei avea. În zilele acestea care au trecut, mi-am imaginat-o de multe ori. Lumea este întotdeauna cum a fost cândva. Uneori, ușile bisericii se deschid spre o stradă aglomerată, iar tu pășești dincolo, cu soțul tău lângă tine. Cineva te ajută să urci într-o mașină care vă așteaptă. Alteori sunteți doar tu și el și o mică adunare de prieteni. Văd paharele ridicate în cinstea voastră. Iar odată mi-am închipuit că n-a fost nici o nuntă – nici o ceremonie, nici o rochie albă, nimic tradițional – doar tu și el stând culcați unul lângă celălalt într-o seară și hotărându-vă că asta a fost tot. De acum înainte veți fi întotdeauna împreună.

Indiferent de împrejurări, oriunde-ai fi știu că ești fericită. Speranța mea e că ai parte de o fericire nemărginită care îți cuprinde toată viața. Află că sunt cu tine acum, așa cum am fost întotdeauna.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc, Mama.

Am împăturit scrisoarea. Nu m-am mișcat. Am stat pe pat, cu fața roșie și umflată, până când am auzit vocea Regelui, ca și cum m-ar fi trezit dintr-un vis.

— Genevieve, a spus el pe un ton ferm. E timpul.

Mă aflu la intrarea catedralei palatului, voalul fin ferindu-mă de miile de ochi curioși care mă priveau fix. Regele era lângă mine, pe chip având arborat un zâmbet grotesc. Mi-a oferit brațul. Când a început să cânte muzica, mi-am petrecut brațul sub al lui și am făcut primul pas spre altar, unde mă aștepta Charles, cu verigheta pregătită, ținută strâns între degetele lui subțiri.

Cvartetul de coarde cânta trist, în timp ce eu făceam un pas, apoi altul. Stranele erau pline de oameni îmbrăcați elegant, cu cele mai fine haine din mătase, pălării împodobite și bijuterii. Zâmbetele lor false erau mult prea greu de suportat. Clara și Rose se aflau și ele într-o strană, cu părul coafat și tapat. Clara era albă la față. Nu s-a uitat deloc la mine când am trecut, în schimb strângându-și degetele pe eșarfa de mătase până ce i s-au albit. Am scrutat mulțimea de oameni, căutându-l pe Moss, zărindu-l în cele din urmă în mijlocul primului rând. Privirile ni s-au încrucișat o clipă, înainte ca el să se întoarcă.

Eram prinsă aici. Sentimentul îngrozitor, înăbușitor, revenise. Am închis ochii pentru o clipă și am auzit din nou vocea lui Caleb, simțind mirosul fumului ce părea la fel de real cum fusese cu câteva ore în urmă. Se presupunea că deja ieșiserăm din tunel, mergând prin cartierele părăsite cu rucsacurile pline de provizii. Am mai făcut un

pas, apoi încă unul, toate aceste presupuneri prezentându-se în fața mea una după alta. Se presupunea că vom părăsi Orașul, îndepărtându-ne de ziduri și soldați și de Palat, mergând spre est în timp ce soarele își descria lent drumul arcuit pe cer, încălzindu-ne în cele din urmă spatele. Se presupunea că deja soseam la prima oprire de pe Cărare.

Se presupunea că suntem împreună.

Dar în schimb eram aici, mai singură decât fusesem vreodată, cu diadema de diamant grea pe cap. Regele s-a oprit în fața altarului și, pentru o clipă, mi-a ridicat voalul. M-a privit, jucând rolul tatălui iubitor, aparatul de fotografiat immortalizându-ne în acest joc îngrozitor. Și-a lipit buzele de obrazul meu și a lăsat din nou voalul să-mi cadă peste față.

Apoi - în sfârșit - a plecat. Am urcat cele trei trepte și mi-am ocupat locul lângă Charles. Muzica s-a oprit. Oamenii au tăcut. M-am concentrat asupra propriei mele respirații, singurul lucru care-mi amintea că încă eram vie. Amintindu-mi de cuvintele lui Moss, mâinile mi s-au oprit din tremurat.

Ceremonia era pe cale să înceapă.

SFÂRȘIT